

ဝဏ္ဏဘောင်

နတ်ပြေးစားနှင့်မိန်းမလှ

ဝမ်းအင်း - ဇန်နဝါရီလ - နှစ် ၁၉၅၅

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

ဝဏ္ဏဇောဝ်

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၂၃၀၁၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၀၅၀၁၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေး-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေအိုင်၊ (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉(H)၊ နဂရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။



ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပေါင်း

- ✦ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ✦ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ✦ အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✦ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဗင်ဇောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✦ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

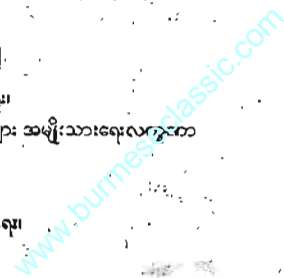
- ✦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ✦ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ✦ နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ✦ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓမ္မတိရစ္ဆာန် ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားအရဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✦ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ✦ ရေနံကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ✦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ✦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ဦးည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✦ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- ✦ အချိုးကန်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ✦ နိုင်ငံတော်စိတ်ဓာတ် ဂုဏ်သိက္ခာမြှောက်ရေး၊
- ✦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။



အန္တရာယ်နိဒါန်း

ညနေသည်းဆာချိန် ---

အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်လှဖြစ်ကာ အမှောင်ထုလွှမ်းမိုးစပြုနေလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းကြီးလမ်းငယ်အသွယ်သွယ်၌ လူကြီးလူငယ် ယောက်ျားမိန်းမ စသည်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ခောင်းဆည်ကားလာလေသည်။ အသံဗလံပေါင်းစုံတို့သည်လည်း ဟိုမှသည် ခုဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။



ဆူညံသံများကြောင့် မုံလူသည် အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် ခအားအေးလူလူနေချင်သဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင် အရက်သောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆိုင်ထဲလူများလာပြီး ပူလောင်အိုက်စပ်လာသဖြင့် သူသည် အရက်ကိုခပ်မြန်မြန်သောက်ကာ ဆိုင်ပြင်သို့ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဆိုင်ပြင်ရောက်သည့်အခါ ပို၍စိတ်ညစ်သွားရပြန်သည်။ အစ်နေလုံးပူလောင်ထားသည့်အပူဇွေများက သူ့အားဆီးကြိုပက်ဖြန်းဆိတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ပူစပ်ပူလောင်နှင့် မအိမသာဖြစ်လာသဖြင့် သူသည် ရှည်ရှည်
ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မြို့ပြင်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး
ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏။



မုံလူ

သူသည် ကြေးစားသိုင်းသမားဖြစ်၏။

သို့သော် သိုင်းပညာ အလွဲသုံးစားပြု၍ အခကြေးငွေ ရယူ
နေသူမဟုတ်ချေ။ လူဆိုးစားပြုများ၏အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်နေရသော
သူဌေးသူကြွယ်များအား အခကြေးငွေယူ၍ကူညီနေသူသာဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူသည် ရှီးသားအေးချမ်းစွာနေထိုင်သူ
များကို အနိုင်ကျင့်ခိုက်ကြေးခွဲနေသည့် လူဆိုးလူမိုက် ဒုစရိုက်သမား
များအား ရှင်းလင်းဖယ်ရှားနေသူဟုဆိုနိုင်ပေသည်။



ယင်းသို့ရှင်းလင်းဖယ်ရှားရာ၌ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ သွေး
ထွက်သံယိုမှုမရှိအောင် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် လူမဆန်အောင်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်ဒုစရိုက်
သမားများကိုမူ သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရန် လက်မနှေးချေ။ ထို့ကြောင့်
အကြောင်းမသိသူများက သူ့အား ကြေးစားလူသတ်သမားဟုသာ ခပ်
လွယ်လွယ်သတ်မှတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူသည် အိုက်စပ်ပူလောင်မှအထိကိုမခံနိုင်သဖြင့် မျက်နှာ
ကြီးရှုံ့ကာ မြို့ပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မြို့ပြင်ဘက်နီးသည်အခါ လူနေအိမ်ခြေကျပါးလာ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများလည်း မရှိသလောက်ကျပါးသွားလေ
သည်။ ထိုအခါမှ အသက်ရှူရ နည်းနည်းချောင်လာသည်။ သူသည်
မြို့ပြင်ရှိတောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့တက်လာခဲ့၏။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်ရောက်မှပင် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော
လေနှုအေးလေး၏အရသာကို ကောင်းစွာခံစားရတော့သည်။

သူသည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်ရပ်ကာ အေးမြလတ်ဆတ်
သောလေကို တစ်ဝကြီးရှူလိုက်သည်။

နေလုံးနိကြီးဝင်ရောက်သွားပြီဖြစ်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အ
မှောင်ထုကြီးစိုးလာသည်။ သို့သော် ပြည့်စွန်းသောလရောင်ကိုမူ
အမှောင်ထုကလွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် မုံလူသည်
တောင်ကုန်းအောက်ခြေရှိ လမ်းကလေးနှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို
တောင်းစွာမြင်တွေ့နေရလေသည်။

သူသည် နေဝင်လထွက် ညဉ့်ဦးယံအလှကို ငေးမောခံစား
နေနိုက်မှပင် သူ၏နားထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုသောလှုပ်ရှားသံကို အမှတ်
မသင်ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

သူသေချာ နားစွင့်လိုက်၏။

သို့သော် ... မည်သည့်လှုပ်ရှားသံကိုမျှမကြားရဘဲ ပြန်လည်
ငိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအသံသည် မုံလူ၏အာရုံ
ညွှန်ပေးပါးနေ၏။ ကြေးစားသိုင်းသမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထို
အသံမျိုးနှင့်ရင်းနှီးနေသည်မှာ ဆန်းသည်ဟုဆိုသာချေ။

၀ * ဝတ္ထုအောင်

အတွေ့အကြုံအရ ရင်းနှီးမှုရှိနေကြသည်သာ။ စင်စစ် ထိုလူမိန်းကား သံကား အခြားမဟုတ်။ နောက်မှ တိတိဆိတ်ဆိတ်လိုက်ပါလာသော ခြေသံအားဖြစ်ပေသည်။ မုံလူသည် ခေတ္တမျှရပ်၍ နားစွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့်အသံမျှကြားရဘဲ ပကတိပြန်လည်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သတိကြီးစွာထား၍ ရှေ့သို့ခပ်မှန်မှန်ဆက်လျှောက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သတိမထား၍မရ။ သူ့လိုလူမျိုးအတွက် အချိန်မရွေး နေရာမရွေး အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးက အသင့်စောင့်ကြိုနေတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

သတိတစ်ချက်လစ်သည်နှင့် မေးဆပ်ရမည့်တန်ဖိုးကား ကြီးမားလှတော့၏။ အသက်ကိုလောင်းကြေးထပ်အားရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်

“ ဝှစ် ”

လေကိုးသံတစ်သံနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခုသည် မုံလူထံသို့ အရှိန်ဖြစ်စွာဖြင့် ပစ်လွှင့်ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မုံလူကလည်း ကိုယ်ကို အနည်းငယ်တိမ်း၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးဖြစ်သွား၏။ လက်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း အချိန်ကိုက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ လက်တစ်ဝါးသာသာခန့်ရှိသော ဓားပါးလေးတစ်လက်သည် သူ၏လက်ထဲဖမ်းမိလျက် သားဖြစ်နေတော့၏။

ဓားပါးလေးကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ မုံလူမှာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ထိုဓားပါးလေးသည် အသုံးပြုရန် မလိုသည်အခါ စတုဂံတစ်ရွက်ကဲ့သို့ လိပ်ထား၍ ရသော ဓားအမျိုးအစားဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ထိုဓားပါးမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံသိုင်းသမားများ အသုံးမပြုတတ်ပါ။ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများသာ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုနိုင်သော ဓားအမျိုးအစားဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် အားအနည်းငယ်စိုက်ရုံဖြင့် မိမိအား ကောင်းစွာ ဒုက္ခပေးနိုင်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိမိထံရောက်ရုံမျှသာပစ်လွှင့်လိုက်ရပါသနည်း။ မုံလူ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

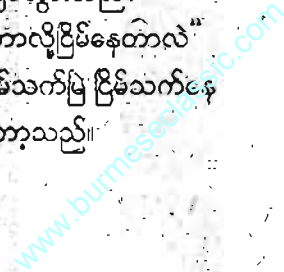
မည်သို့မင်ဖြစ်စေ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောင်းမြောင်း ထိုက်ခိုက်သည်ကိုတော့ မုံလူဒေါသထွက်မိသည်။ အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ပြီး

“ ဟေ့ ဘယ်သူလဲကွ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တိုက်ခိုက်တာ၊ သတ္တိရှိရင် ကိုယ်တိုင်ထွက်တိုက်ပါလား ”

ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်စိန်ခေါ်လိုက်သော်လည်း မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှထွက်ပေါ်မလာ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပကတိတိတ်ဆိတ်နေ၏။ မုံလူ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ မှောင်ရိပ်ကျသောသစ်ပင်ချုံ့နွယ်များဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားသည်ကိုမတွေ့ရ။ မုံလူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ ဟေ့ ပြောနေတာမကြားဘူးလား။ ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ ”

သို့တိုင်အောင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် မုံလူမှာ ဝိဉာဏ်ပြင်းဒေါသထွက်သွားရတော့သည်။



“ကောင်းပြီလေ ဒီလောက်တောင်သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်၊
ရော မင်းဓားကိုမင်းပြန်ယူ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မုံလူသည် လက်ထဲဖမ်းဆုပ်ထားသည့်
ဓားကို မှောင်ရိပ်ထဲသို့ပြန်လည်ပစ်လွှင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်
မှာပင် ခပ်ညှင်းညှင်းရှယ်သံတစ်ချက် မှောင်ရိပ်ထဲမှထွက်ပေါ်လာ၏။
ထိုရယ်သံကြောင့် မုံလူမှာ တအံ့တံ့ထြန်ပေးစစ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားရလေသည်။ ရယ်သံသည် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ရယ်သံ မဟုတ်
ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ကလူကျီစယ်ရယ်မောသံ ဖြစ်နေသော
ကြောင့်ပင်။

နေဝင်မိုးချုပ်စအချိန်
လူသွားလူလာကင်းမဲ့သောမြို့ပြင်တစ်နေရာ၌
မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိရသောမိန်းကလေးတစ်ဦးက
အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ပြက်ချော်ချော်နောက်ပြောင်နေရ
ပါသနည်း။



မုံလူသည် တအင်္ဂီမျှငေးကြောင်နေရာမှပြန်လည်သတိဝင်
လာသည်။ သူ့အား မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ ဓားဖြင့်ပစ်ပေါက်ကျီစယ်သူ
မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းသိရသည်အခါ အတော်ပင် ခံပြင်း
ဒေါသထွက်သွားရလေသည်။

“ဗေ့ ... မိန်းကလေး၊ မင်း ဘာလို့ ငါ့ကိုဒီလိုလုပ်တာလဲ၊
ထွက်လာခဲ့စမ်း”

မုံလူက ရယ်သံထွက်ပေါ်လာရာမှောင်ရိပ်ဘက်သို့ လှမ်း
အော်ပြောလိုက်သည်။ သူ့စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ခပ်ညှင်းညှင်းရှယ်သံတစ်သံ ထပ်မံ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ မုံလူသည် သိုင်းလောက၌အခကြေးငွေယူ
၍ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်ရာ ရန်ငြိုးရန်စအနေဖြင့် ရှိသင့်သ
လောက်ရှိခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်

မိမိအပေါ် ရန်ငြိုးရှိခဲ့ဖူးသည့် သိုင်းလောကသားမိန်းကလေး
တစ်ဦးက နှောင့်ယှက်ရန်ရှာနေခြင်းဖြစ်မည်ဟုတွေးလိုက်မိသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲအမိ၊ မှောင်ထဲမှာပဲ ပုန်းနေတော့မှာ
ဘာ ထွက်မလာရဲရင်လဲ မင်းရဲဓားကိုတော့ ပြန်ယူသွားပါ”

မုံလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဓားကိုမှောင်ရိပ်ထဲပြန်လည်
ပစ်ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်

၁၂ * ပဏ္ဍိတအောင်

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက်မှ ဖြည်းဖြည်း
ချင်းထွက်ပေါ်လာသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူရိပ်သည် တည်ငြိမ်အေးအေးစွာလျှောက်လာရာ မုံလူ
နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက်နီးလာလေသည်။ မုံလူသည် ထိုလူ
ရိပ်ကို မျက်တောင်မခတ်ပင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

မှုန်ဝါးဝါးလူရိပ်သည် တစ်စထက်တစ်စ ပီမြင်ထင်ရှားလာ၏။
ပီမြင်ထင်ရှားလာသည်နှင့်အမျှ သံသယကွဲကွဲမြင်လာရ၏။

ထင်ထင်ရှားရှား သံသယကွဲကွဲမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်
မုံလူမှာ မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွားရလေတော့သည်။



အလွန်လှပရွှေ့မောသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်
သူမ၏အလှသည်တည်ငြိမ်အေးအေးပြီး မှုန်ဝါးဝါးလရောင်
အောက်၌ လွန်စွာကျက်သရေရှိနေလေသည်။ စောစောတ သူ့အား
မေးဖြင့်ပစ်ပေါက်တူပင်ခဲသူမှာ ထိုမိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟုပြော
လျှင်ပင် မည်သူကမျှယုံကြည်မဟုတ်။ မျက်စိဖြင့်တစ်အိမ်မြင်သည်
တိုင် ယုံရက်စရာရှိမည်မထင်။

မုံလူ မင်တက်ငေးမောနေစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးသည် သူ
နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့၏။

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလူ (ပ) * ၁၃

သူမသည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် မုံလူကိုကြည့်ကာ

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒါကြောင့်လဲ ရှင်က နာမည်
ကြီးနေတာကိုး”

မုံလူသည် နားမလည်နိုင်ဖာန်ဖြင့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ
“နေပါဦး ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

မိန်းကလေးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြန်သည်။
“ရှင်ဟာနာမည်ကြီးသလောက် သိုင်းပညာမှာလဲ တကယ်

တော်တဲ့လူလို့ ပြောနေတာပါ”
မုံလူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘယ်လို ကျုပ်က နာမည်ကြီးတယ်ဟုတ်လား၊ နေပါဦး
ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့လား”

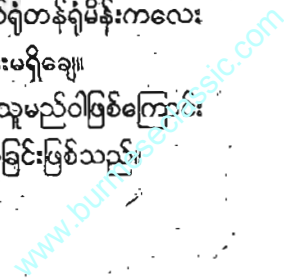
မိန်းကလေးက ခပ်ညှင်းညှင်းရယ်ကာ
“သိတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မသိတာပေါ့”
“ဗျာ”

မုံလူသည် တစုံတစုံဖြင့် မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိ
တော့သည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာ၌ မည်သည်မိန်းကလေးတစ်ဦး

ငင်ယောက်နှင့်မျှပတ်သက်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိခဲ့။ တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေး
အနေဖြင့်လည်း သူ့အား သိရှိရန်အကြောင်းမရှိချေ။

ယခု မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း
မည်ဟုဆိုသဖြင့် တစုံတစုံဖြင့် ငေးကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူပါနည်း။



၁၄ * ဝတ္ထုအောင်

သူမ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအရ သူမသည် ကြေးရည်တက် အထက်တန်းလွှာမှဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ဤမျှ အထက်တန်းကျ ချောမောလှပသောမိန်းမပျိုတစ်ဦးက မိမိအား အဘယ်ကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ရှိသော ကျီစယ်မှုမျိုး ဖြင့်ကျီစယ်ရပါသနည်း။

သတိတစ်ချက်လစ်ရုံဖြင့် အသက်ပါပါသွားနိုင်သောကျီစယ်မှုမျိုးကို မည်သူကမျှ သဘောကျကျေနပ်ကြမည်မဟုတ်ပါ။

မုံလူသည် မိန်းကလေးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“နေပါဦး ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စရှိလို့လဲ”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းကူရှေ့ဆည်ကာ

“ကျွန်မ ရှင်ကိုတွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဗျာ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်လို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အံ့၊ သူ့စရာပဲ၊ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတဲ့လူက တွေ့တွေ့ချင်း ဓားနှုတ်ပစ်ပေါက်တယ်ဆိုတော့”

သူ့စကားမဆုံးမီမှာပင် မိန်းကလေးကကြားဖြတ်လိုက်၏။

“အထင်မလွှဲပါနဲ့ရှင် ရှင်အစွမ်းအစကိုသိချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် မုံလူမှာ ဝိုဤဒေါသထွက်သွားရတော့၏။

မိန်းကလေးကို မကျေမနပ်ကြည့်ကာ

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (ပ) * ၁၅

“အစွမ်းအစကြည့်ချင်ရုံနဲ့ ကျုပ်အသက်ကို ဖက်ရွက်တစ်ရွက်လိုသဘောထားပြီး လက်တည့်စမ်းရသလားဗျာ၊ မတော်တဆ ဓားထိသွားရင် မခက်ပါလား”

မိန်းကလေးက သဘောကျစွာပင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်လို လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် နမော်နမဲ့နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တမင်ဓားနှုတ်ပစ်ပေါက်ပြီး ရှင်ပညာကို စမ်းလိုက်တာပါ။ ရှင်အနေနဲ့ ဒီလူ့ဂုဏ်ဓားပါးလေးလောက်ကို အလွယ်တကူရှောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ထားတယ်လေ”

“ကဲမိ ဒါကိုထားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတွေ့ ချင်တဲ့ကိစ္စကဘာလဲ”

မိန်းကလေး တစ်ချက်တွေဝေသွားပြန်သည်။ စောစောကလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် တက်တက်ကြွကြွမရှိတော့။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူမ၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ညှိုးငယ်သွားလေ၏။

ခဏကြာမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ

မုံလူကို မျက်လွှာပင့်၍မော်ကြည့်ရင်း

“ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုကတည်းက ဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်လေ”

မုံလူ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ခုကွဲပဲ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ချစ်တာ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲဗျာ”

မိန်းကလေးကနုတ်ခမ်းစုကာ မုံလူကိုပျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“သိလျက်နဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူကို စကားပြောရတာ အတော်ကိုလက်ပေါက်ကပ်တာပဲ”

“ကပ်ပါဗျာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြောမနေဘဲ လိုရင်းကို သာပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ”

မုံလူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်မှ

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုအလုပ်အပ်ချင်လို့ပါ”

ဟဲ့ မိန်းကလေးက ဘူးတီးပြောလာလေတော့၏။



မုံလူသည် မျှော်လင့်မထားသည့်စကားကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

အံ့အားတသင့်ဖြင့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း

“ခင် ခင်ဗျားက အလုပ်အပ်ချင်လို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မုံလူသည် မိန်းကလေးကိုတစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်သူ့အတွက် အလုပ်အပ်ချင်တာလဲ”

“ဘယ်သူ့အတွက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မအတွက်ပေါ့”

“ဗျာ ခင်ဗျားအတွက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မုံလူမျက်မှောင်တုတ်သွားသည်။

မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ရင်း တစ်ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီးမှ

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ”

မိန်းကလေး ကျေနပ်သွားဟန်တူသည်။

သူမ၏မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်တစ်ချက်သမ်းသွားလေသည်။

သူမသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး

“ဒီနေရာဟာ အလုပ်ကိစ္စပြောရမယ့်နေရာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊

အဖူးဖူးပြုပြီး ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

မိန်းကလေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုထွက်သွားရာ မုံလူလည်း

အထွေထွေထူးထူးပြောမနေတော့ဘဲ မိန်းကလေးနောက်မှလိုက်ပါသွားလေတော့၏။



၁၈ * ဝဏ္ဏအောင်

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာနေသည်။ ထိုလူရိပ်နှစ်ရိပ်ကား မုံလူနှင့်မိန်းမချောလေးတို့ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့တွင်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြန်လည်လျှောက်လာကြရာ မြို့အဝင်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်ရှိလာကြသည်။

သို့သော် မိန်းကလေးသည် မြို့အဝင်လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်မသွားဘဲ လမ်းသွယ်လေးရှိရာဘက်သို့ချိုးကွေ့သွား၏။

ထိုလမ်းသွားလေးသည် မြို့ပြင်ရှိတောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ဦးတည်နေလေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်ရှိအိမ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။

မုံလူသည် ညဉ့်ခန်းအတွင်း၌ထိုင်ရင်း အိမ်ကြီးကိုအကဲခတ်နေမိသည်။ ထိုအိမ်ကြီးသည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တောင်းနှမ်းအိုမင်းနေပြီဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင်

အိမ်ကြီးသည် ခန့်ညားဝင့်ထယ်နေဆဲဖြစ်၏။

ဆင်ယင်ထားရှိသည့် အဖိုးတန်ပရိဘောဂများကလည်း ထိုအိမ်ကြီး၏ဂုဏ်ကျက်သရေကို ပို၍အရှိန်အဝါကြီးမားစေလေသည်။

အိမ်ကြီးတွင် လူများများစားစားရှိပုံမရှိပါ။

ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (ပ) * ၁၉

ညအချိန်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပို၍ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေတော့၏။ မုံလူသည် ညဉ့်ခန်းထဲတစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ် မိန်းကလေးသည် စားစရာများထည့်ထားသောလင်ဗန်းတို့ ကိုင်ဆောင်ဝင်ရောက်လာသည်။

“ညနေစာအတွက် တစ်ခုခုစားလိုက်ပါဦးရှင်၊ စားသောက်ပြီးမှအလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

မုံလူသည် မိန်းကလေးလာရောက်ချပေးသည့်စားစရာများကိုကြည့်လိုက်ရာ လင်ဗန်းထဲ၌နှစ်ချိုအရက်တစ်ဘိုးပါလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ယခုတလော အလုပ်အကိုင်အဆင်မပြေသဖြင့် အရက်သောက်ရသည်မှာကြာပြီမဟုတ်ပါလား။

ယခုလာချပေးသည့်အရက်က အဖိုးတန်အကောင်းစား နှစ်ခွဲအရက်ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကလည်း စုံလင်လှသည်။

သို့သော် မုံလူတွင်အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ် သက်နေပါက မညီသည့်အခါမျှ အရက်အလွန်အကျွံမသောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်မျှကောင်းသည့်အရက်ဖြစ်စေ၊ တစ်ကျိုက်မျှသာသောက်ပြီးနောက် ရပ်ထားလိုက်၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း ဆာလောင်နေသည့်တိုင် အနည်းငယ်မျှသာစားသောက်လေ၏။

ပြီးနောက် မိန်းကလေးကိုလှမ်းကြည့်ကာ

“ကဲ ... မိန်းကလေး၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောကြ
လေအောင်လား။”

သူ့ကိုအကဲခတ်နေသောမိန်းကလေးက အသာအယာပြန်
လည် ပြုံးပြောသည်။

“စားစရာရှိတာ ဝအောင်စားလိုက်ပါဦးရှင် ... အလုပ်ကိစ္စကို
ပြီးမှပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ... စားတာသောက်တာက အရေး
မကြီးပါဘူး။ လိုရင်းအချက်ဖြစ်တဲ့အလုပ်ကိစ္စကိုသာပြောပါ။”

အမှန်တကယ်လည်း အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းသိချင်နေ
သဖြင့် မုံလူကသွယ်ဖိုက်မနေဘဲ တဲ့တိုးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေးသည် တစ်ခဏမျှငိုင်းသွား၏။

ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမည်ကိုစဉ်းစားနေဟန်တူသည်။

မုံလူက သူမထံမှထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကို ဝံ့လင့်စောင့်စား
နေခဲ့သည်။ သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့်စကားသံမျှ
ထွက်မလာသဖြင့် မုံလူစိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

မိန်းကလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ခင်ဗျားပြောလာမဲ့စကားကို ဒီလိုပဲ တစ်ည
လုံးငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရတော့မှာလား။”

ထိုစကားကြားမှ မိန်းကလေးလည်းသတိပြန်စင်လာပြီး ...

“အို ... မ ... မယုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်ကစပြောရ
မလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ။”

မုံလူတပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... မိန်းကလေး ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ခင်ဗျား
ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဒါကိုပဲပြောပါ။”

မိန်းကလေးသည် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ကျွန်မခရီးထွက်စရာရှိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်
ပြီး လိုက်ဖို့ပေးဖို့ ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ...

“ဟိုး ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ”

မုံလူသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုင်ရာမှထကာ ...

“ကျုပ်ကိုအစားအသောက်နဲ့ညှော်ခံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ... ကျုပ်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မိန်းကလေးမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး ...

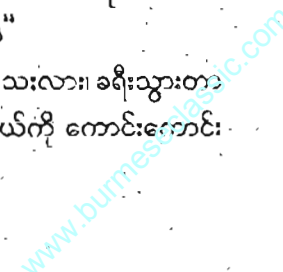
“အို ... နေ ... နေပါဦးရှင်၊ ကျွန်မစကားဆုံးအောင် ကျေး
ဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါရှင်”

မုံလူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ...

“ပြောလဲ ဘာထူးမှာမို့လဲဗျာ၊ အခုကိစ္စက ခင်ဗျားခရီးထွက်
ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကအဖော်အဖြစ်လိုက်ပေးရမယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ဒီသဘောပါပဲ”

“ဒါများဗျာ၊ ကျုပ်ကိုအဖော်ခေါ်နေရသေးလား၊ ခရီးသွားတာ
ထောက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းကောင်း



၂၂ * ဝတ္ထုအောင်

စောင့်ရှောက်နိုင်တာပဲ၊ ကျွန်ုပ်လိုက်ပို့စရာမလိုပါဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မုံလူသည် ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်
ပြန်သဖြင့် မိန်းကလေးမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး

“နေ နေပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ ခရီးထွက်မယ်ဆိုတာက အပျော်
သက်သက်မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မနောက်ကို လူသတ်သမားတွေ
လိုက်နေလို့ ပြေးရမှာပါ။”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ထွက်ခွာရန်လှမ်းနေသော မုံလူ၏
ခြေလှမ်းများသည် တံခနဲရပ်သွားလေတော့၏။

ငိုက်မျှဦးစပြုနေသော မျက်လုံးများသည်လည်း ရုတ်ခြည်း
ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။



မိန်းကလေးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာပုံလည်းရ၏။

ရုပ်ရည်ရူပကာလည်းတင့်တယ်ချောမောလေ၏။ မူရာ
မာယာနှင့် လိမ်လည်ကောက်ကျစ်မည့်လူစားမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်။

ထိုသို့သောမိန်းမလှလေးကို မည်သို့သောရန်ငြိုးကြောင့်
လူသတ်သမားများက လိုက်နေရပါသနည်း။

မုံလူသည် မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ရင်း နားမလည်နိုင်
အောင်ဖြစ်နေမိတော့သည်။

မိန်းကလေးက သူ့အားပြုံးပြရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ရှင်စိတ်ဝင်စားလာပြီမဟုတ်လား။”

မုံလူက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ

“အင်း စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာထက် မယုံနိုင်တာကပို

များတယ်လို့ပြောရမယ်ထင်တယ်။”

မိန်းကလေးမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံလည်းရ၏။

“ရှင်က ဘာကိုမယုံတာလဲ၊ ကျွန်မ အတိတ်လမ်းထွင်ပြီးပြော
တယ်လို့ထင်နေတာလား။”

မုံလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလို လှပချောမောတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ဘယ်လိုလူသတ်သမားက သတ်ချင်နေတာလဲဆိုတာကိုပါ။”

မိန်းကလေးက အသံလွင်လွင်လေးထွက်အောင်ပင် ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲရှင်..... ရုပ်ရည်ချောမောတာနဲ့ပဲ ရန်သူ မရှိရ
တော့ဘူးလား။”

မုံလူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင် တာ့စန်းအိဂိုဏ်းအကြောင်း ကြားဖူးသလား။”

“ဗျာ တာ့စန်းအိဂိုဏ်း ဟုတ်လား။”

မုံလူသည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကျယ်ကာ မိန်းကလေးကို
တအံ့တသြကြည့်မိတော့၏။

မိန်းကလေးက အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် တာ့စန်းအိဂိုဏ်းပါ”

တာ့စန်းအိဂိုဏ်းသည် ဤနယ်စာစိပိုက်တွင် လွန်စွာသြဇာ
အာဏာကြီးသောဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းသားအားလုံးလိုလို
ပင် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများချည်းဖြစ်ကြလေသည်။

ဤဂိုဏ်းသည် မြွေပွေးနှင့်တူသောဂိုဏ်းဖြစ်၏။

သူတို့သည် သိုင်းလောကသားများနှင့် အကျွမ်းတဝင်မနေ
ကြသလို သိုင်းလောကအရေးအခင်းများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ
ကြချေ။ မည်သူ့ကိုမျှ နိုင်ထက်စီးနင်းမလုပ်သလို သူတို့ကိုလည်း ရန်စ
ကျူးကျော်မခံ။

သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်သည်။ သူတို့အလုပ်ကို တစ်နည်း
နည်းဖြင့်စွက်ဖတ်နှောင့်ယှက်လာလျှင် လုံးဝသည်းခံခွင့်လွတ်လေ့ မရှိ။
ရေဆုံးရေဖျား ကျားကုတ်ကျားခဲလိုက်လံထုံပြန်လေတော့၏။
သူတို့နှင့်ပြဿနာဖြစ်သူမှန်သမျှ သူတို့လက်မှလွတ်သွား
သည်မှာ၍ မရှိသေး။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများသည် တာ့စန်းအိဂိုဏ်း
ဆိုလျှင် ဝေးဝေးမှစရှောင်ကြသည်ချည်းဖြစ်တော့သည်။

တာ့စန်းအိဂိုဏ်းတွင် လက်ရွေးစင်အဆင့်မြင့်ထိပ်တန်းသိုင်း
သမားပေါင်းများစွာရှိသည်။

၎င်းတို့အားလုံးကို အဆင့်အတန်းအလိုက် အမှတ်စဉ်ပေး
ထား၏။

တာ့စန်းအိဂိုဏ်း၏အမှတ်စဉ်တစ်ဆယ်သည်ပင် တော်ရုံတန်
ရုံအဆင့်မြင့်သိုင်းသမားကို ကောင်းစွာယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တာ့စန်းအိဂိုဏ်းကို မည်သူမျှ အကဲမစမ်းဝံ့။

ကြောက်တတ်ဝန်ကင်းဆိုသောစကားကဲ့သို့ တာ့စန်းအိဂိုဏ်း
နှင့်ပြဿနာဖြစ်မည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို သိုင်းလောကသားတိုင်းလိုလို
ရှောင်ကြဉ်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တာ့စန်းအိဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ရှင်သွေး
ပျက်သွားပြီလား”

မိန်းကလေးသည် နှုတ်ဆိတ်သွားသောမုံလူကိုကြည့်ကာ
စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် အားမလိုအားမရလေသံဖြင့်မေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏စကားကြောင့် မုံလူမှာ မခံချို မခံသာဖြစ်သွားရလေ
သည်။

“ခင်ဗျားဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျုပ်ကြောက်ရမဲ့လူ ဒီလောကမှာ
မရှိသေးဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲရှင်”

မုံလူသည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ မိန်းကလေးကိုသာ
ငေးကြည့်နေလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီဂိုဏ်းနဲ့ဘယ်လိုများပတ်သက်မိခဲ့လို့လဲ”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“ဒါတွေ ရှင်သိဖို့မလိုပါဘူးလေ၊ ရှင်လုပ်ပေးရမှသာ လမ်းခရီး တစ်လျှောက် ကျွန်မကို အဲဒီရိုက်ခတ်ရဲရန်ကလွတ်ကင်းအောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပါပဲ”

မုံလူသည် ခေတ္တမျှနှုတ်ဆိတ်သွား၏။

မိန်းကလေးလည်း ပြောစရာစကားမရှိတော့ဟန်ဖြင့် နှုတ် ဆိတ်သွားလေသည်။

ခေတမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မုံလူ့မှာ မိန်းကလေးကိုဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တာ

“ခင်ဗျားနာမည်ကိုပြောပါ”

မိန်းကလေးက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ရင်း

“ကျွန်မနာမည် သိဖို့လိုလို့လားရှင်”

“အလုပ်အပ်မယ်ဆိုရင်တော့ အလုပ်ရှင်ရဲနာမည်ကို သိဖို့ လိုတယ်လေ”

“ဒါဆို ကျွန်မအပ်မဲ့အလုပ်ကို ရှင်လက်ခံမယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါက နောက်ပိုင်းကိစ္စပါ။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားနာမည် သိထားရတော့ ပြောရဆိုရတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

မိန်းကလေးက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ရင်း

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မနာမည် ကျင်းလှုံပါ”

“အင်း နာမည်လေးက မဆိုးဘူးဘဲ၊ ကျင်းလှုံဆိုတော့ ရွှေဆည်းလည်းလို အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအသံလေးက သာနေတာကိုး”

မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

တစ်ဒဂံမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ကျင်းလှုံအမည်ရှိမိန်းကလေးသည် ငုံ့ထား သောခေါင်းကို အသာပြန်မော့ကာ

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင် ကျွန်မအလုပ်ကိုလက်ခံမှာလား”

မုံလူ ခေတမျှစဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီးမှ

“ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အရင်ပြောပြဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ကျင်းလှုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ခပ်မျဉ်းမျဉ်းချရင်း ...

“လောလောဆယ် ဒါတွေကို ရှင်သိဖို့ မလိအပ်သေးဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“ကျုပ်အတွက်ကတော့ သိဆင်သလောက်သိဖို့လိုတယ်”

မုံလူ အနေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုကို ဘုမသိဘမသိလက်ခံချင် ပုံမရချေ။ ထို့ကြောင့် ကျင်းလှုံက

“ရှင် ဘာသိချင်တာလဲ”

တုမေးလိုက်သည်။

“သိပ်များများမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတည်းပဲ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“တော့စန်းအိရိုက်ခတ် ဘယ်သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ငါ့စွတ်စွေဖို”

“ဗျာ — ငါ့စွတ်စွေတုတ်လား”

ကျင်းလှုံ အသာအယာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုအမည်ကြောင့် မုံလူ၏ရင်ထဲ၌ အလိုလိုလေးလံသွားမိလေသည်။

ငါ့စွတ်စွေကား တာ့စန်းအိရိုဏ်း၏သိုင်းပညာအမြင့်ဆုံးအမှတ်စဉ်တစ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကျင်းလှုံအမည်ရှိမိန်းမချောလေးသည် တာ့စန်းအိရိုဏ်း၏ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်မှ အဘယ်ကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့မိခဲ့ရပါသနည်း။



မုံလူသည် တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျင်းလှုံက သူ၏သဘောထားကို သိချင်ဟန်ဖြင့် ငဲလင့်စောင့်စားနေသည်။ အတန်ကြာမှ မုံလူသည် ယတိမြတ်ဆုံးမြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ကာ

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားအပ်တဲ့အလုပ်ကို ကျုပ်လက်ခံတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်မ နယ်စပ်ရောက်တဲ့အထိသွားချင်တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်မအန္တရာယ်မကျရောက်အောင် ရှင်က ကာကွယ်စောင့်

ချောက်ပေးရမယ်”

မုံလူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီကနေ နယ်စပ်အထိ နည်းတဲ့ခရီးမှမတုတ်ဘဲ”

ကျင်းလှုံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခရီးကဝေးရမကဘူး။ အန္တရာယ်ကလဲ အ

များကြီးဘဲ။ အခန့်မသင့်ရင် အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲနိုင်တယ်”

သည်လိုစိန်ခေါ်မှုမျိုးကိုတော့ မုံလူကမမူ၊ စိန်ခေါ်လျှင် တိမ်

ဆိတ်အထိလိုက်မည့်သူ။

“ကောင်းပြီ ဒီအတွက်၊ ကျုပ်ရမယ်အဖိုးအခက”

သူ့စကားမဆုံးမီမှာပင် ကျင်းလှုံကကြားဖြတ်ပြီး

“တစ်နေ့ကို လှုံသုံးထောင်ဆို မနည်းလောက်ပါဘူးနော်”

မုံလူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“အင်း တစ်နေ့ သုံးထောင်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူးလေ။

အိမ်နေ အလုပ်စမလဲ”

“မနက် အရှုဏ်တက်အချိန်”



“မုံလူ မုံလူ”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသောမုံလူ ဖျတ် ခနဲနိုးလာသည်။ အိပ်ရာမှလူးလဲထလိုက်ပြီး

“ဘယ်သူလဲ”

သူ့စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်

“ငါပါကွ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်စမ်း”

စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေဟန်ရှိသောစကားသံကြောင့် မုံလူလည်း အလျင်အမြန်ထကာ တံခါးသွားဖွင့်သည်။ ထိုနောက် အလင်းရောင်ရ စေရန် မီးတိုင်ထွန်းညှိသည်။

အခန်းတွင်း၌ လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် ပိန်ပိန်ပါးပါးလူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ သုတ်တီး သုတ်ပျှဝင်ရောက်လာသည်။

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် မုံလူအံ့ဩသွား၏။

“ဟင် လောင်လီ၊ ညကြီးအချိန်မတော်၊ ရေကြီးသုတ်ဖျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အရက်သောက်ဖို့ဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး ကွာ၊ ငါ့မှာအရက်မရှိတော့ဘူးကွ”

လောင်လီသည် မုံလူ၏သောက်ဖော်သောက်ဖက်သူငယ် ချင်းဖြစ်၏။ ယုံကြည်စိတ်ချရသော သတင်းပေးတစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ သူသည် မုံလူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲသွားကာ

“ဘယ်လိုလဲကွာ မင်းဆိုလာတိုင်း အရက်သောက်ဖို့ ချည်းပဲ အောက်မေ့နေသလားကွ”

သူ့အမူအရာကြောင့် မုံလူက သဘောကျစွာရယ်လိုက်၏။

“ခါတိုင်း မင်းငါဆိုလာတာ အရက်ချည်းပဲ တောင်းသောက် နေကြမဟုတ်လား”

“ရှား တိုးတိုးပြောစမ်းပါကွ၊ ကိစ္စကသိပ်အရေးကြီးနေ လို့ ညကြီးအချိန်မတော် မင်းဆိုကိုပြေးလာတာ”

လောင်လီက အရေးတကြီးအလေးအနက်ထား၍ပြောနေ သဖြင့် မုံလူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“နေပါဦး ဘာကိစ္စမို့ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေ ရတာလဲ”

လောင်လီသည် အပြင်ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့် လိုက်၏။ ပြီးမှ အသံတိုးတိုးဖြင့်

“မင်း တာ့စန်းအိဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုများ အမှားအ သွင်းလုပ်ခဲ့မိသလား”

မုံလူအံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် ဤကိစ္စကိုလက်ခံလိုက်မိသည်မှာ နာရီပိုင်းကလေး နှုတ်သာရှိသေးသည်။ ယခု သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လောင်လီက သိရှိ လာပြီဖြစ်သည်။ မုံလူက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍

“ငါ ဘာမှမလုပ်မိသေးပါလား။ မင်း ဘာသံတင်းကြား လာလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

လောင်လီက သူ၏အိတ်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ယူလိုက် သည်။

၃၂ * ဝဏ္ဏအောင်

မုံလူက လောင်လီထုတ်ယူလိုက်သော အရာအား ဆွဲယူပြီး မီး
ရောင်အောက်၌ ကြည့်လိုက်၏။
ထိုအခါ မုံလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှုတ်တရှက်တုန်ခါသွား
လေတော့၏။



ရဲရဲနီနေသော ကြိတ်အလံကလေးတစ်ခု
အလံ၏အလယ်တွင် လူရိုးခေါင်းရှစ်ပါရှိနေသည်။ ထိုလူရိုး
ခေါင်း၏မျက်လုံးနေရာတွင်မူ

“ငေါ” ဟူသော စာလုံးက ပါရှိနေ၏။ ထိုအလံကိုပေးအပ်
ခြင်းခံရသောသူသည် တာ့စန်းအိဂိုဏ်း၏ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ခံရ
သည့် နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

မုံလူ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။
“ဒီတာကို မင်းလက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာသလဲ”
လောင်လီက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“တာ့စန်းအိဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက် ငါ့ဆီရောက်လာတယ်
မင်းကိုလိုက်ရှာတာမတွေ့လို့ ငါကတဆင့် မင်းဆီကိုပေးခိုင်းလိုက်
တာပဲ”

မုံလူ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။
“သူ ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“သူတို့ဆီက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပျောက်သွားတယ်။
အဲဒီမိန်းကလေးကိုမင်းက ကူညီမယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ချက်ချင်းသတင်း
ရသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ရပ်တန့်ကရပ်နိုင်အောင် မင်းကို ဒီအလံနဲ့
သတ်ပေးလိုက်တာပဲ”

မုံလူက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။
“ဟား ဟား ဟား ငါက ကလေးကစားတဲ့ အရှစ်
အလေးတစ်ရှပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူးနဲ့တူတယ်”

လောင်လီသည် မုံလူ၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်
သွားပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“စကားကိုတိုးတိုးပြောစမ်းပါကွာ၊ ဒီဂိုဏ်းကလူတွေ နေရာ
အနှံ့အပြားမှာရှိနေတာကွာ”

လောင်လီသည် အတော်လေးကြောက်နေပုံရသည်။
မုံလူက လောင်လီကြောက်နေရာမှ စိတ်သက်သာရာရစေ

နေ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။
“အေးပါကွာ၊ မင်း ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေရင်လဲ ငါ
ပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတစ်ခုမှတ်ထားဖို့က သိပ်ကြောက်

အတ်တဲ့လူဟာ ခပ်မြန်မြန်သေရတတ်တယ်ကွာ”

လောင်လီမှာ မည်သည့်စကားမျှမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်
ထားလိုက်လေသည်။ သူသည် မုံလူအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်
နေ၏။

အမှန်တော့ မုံလူသည် ဟန်ဆောင်ပြီးသာပြောနေရ၏။

သူလုပ်ထားသောအလုပ်သည် ယခုအချိန်မှစ၍ သေမင်းနှင့်
စစ်ခင်ဆင်ဆိုင်ဆုတောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားပြီးဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

“မင်း အချိန်မလွန်သေးရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါကွာ”

လောင်လီက မုံလူအတွက်စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် သတိပေး
စကားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုံလူသည် လောင်လီ၏စွေစောင်း
နေသောမျက်စိကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

လောင်လီက သူ့အား တကယ့်စေတနာနှင့် စိုးရိမ်တကြီး
သတိပေးပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မုံလူရိပ်စားမိသည်။ လောင်လီ
သည် သူ၏တပည့်တစ်ယောက်ဆိုလည်း မှန်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ဆိုလည်း မမှားချေ။

လောင်လီသည် ရှုပ်ဆိုးသော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိပြီး တစ်
ဖက်သားကို ကူညီတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မုံလူ၏အလုပ်ကိစ္စများတွင် ထိရောက်စွာ ပါဝင်
ကူညီလေ့ရှိသည်။ သူသည် ငွေမရှိ၍အသုံးအစွဲပြတ်လျှင် မည်သည့်
အခါမှ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြု။ မုံလူထံလာ၍တောင်း၏။

နောက်ဆုံး မုံလူထံမှမရလျှင် အရက်တော့ အစသောကံ
သွားရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် တချို့လူများက လောင်လီအား မုံလူ၏တပည့်
ဟူ၍ပင် သတ်မှတ်ကြလေသည်။ မုံလူသည် လောင်လီ၏စိုးရိမ်မကင်း
ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိ၏။

“ကဲ လောင်လီ၊ မင်းကို ငါအများကြီးကျေးဇူးတင်တယ်၊
ဒါလဲအိပ်တော့မယ်၊ မင်းသွားတော့”

လောင်လီက မုံလူအားမကျေမနပ်ကြည့်ကာ

“မင်း ငါ့ကိုနှင်ထုတ်နေတာလား၊ ခုထိ မင်းငါ့ကို ဒီအလုပ်
အလုပ်ပါဘူးလို့မပြောသေးပါလား”

မုံလူက လောင်လီစိတ်ကျေနပ်မှုရှိစေရန်နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“မင်း စိတ်အေးအေးထားပြီးပြန်စမ်းပါကွာ၊ ရော့ မင်း
မနက် အရက်သောက်ဖို့”

မုံလူက အိတ်ထဲမှ ငွေစတစ်စကို လောင်လီအား ထုတ်ပေး
လိုက်သည်။ လောင်းလီ အံ့ဩသွားသည်။ မုံလူပေးလိုက်သော ငွေစ
သည် တစ်ရာတန်ငွေစဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်း မနက်ကို ဘယ်မှမသွား
နဲ့ ငါ အရက်ကောင်းကောင်းဝယ်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လောင်လီလှည့်ထွက်သွား၏။ မုံလူက
တံခါးကိုဆွဲပိတ်ရင်း ခပ်ကျယ်ကျယ်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မနက်ကို မင်းမလာနဲ့ ငါခရီးထွက်မယ်”

သူ့စကားကို ကြားမကြားတော့မသိ။ လောင်လီကား မှောင်
အိတ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်လေသည်။



မြင်းနှစ်ကောင်သည် လျင်မြန်စွာပြေးနေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်အနက် တစ်ကောင်မှာအနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ကောင်မှာအဖြူရောင်ဖြစ်သည်။

မြင်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်စီပါလာသည်။

အနက်ရောင်မြင်းကို မုံလူကစီးပြီး

အဖြူရောင်မြင်းပေါ်တွင်မူ ကျင်းလန်က စီး၍ပါလာသည် မုံလူသည် လူအသွားအလာနည်းပါးသောလမ်းကို တမင်ရွေးချယ်၍ ခရီးထွက်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

နံနက်မိုးလင်းစမှ မြင်းစီးရသည်မှာ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် လေးမိုင်ခရီးကို အပြင်းအထန်ပြေးလာရသောကြောင့် မြင်းများမောနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့မှအသွားနေသောမုံလူသည် မြင်းကိုခပ်မှန်မှန် ပင်သွားစေလျက် နောက်၌ရှိသော ကျင်းလှုံအား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနေသည်သာဖြစ်၏ အင်္ကျီအနီရောင်လေးနှင့်လိုက်ဖက်စွာ ခေါင်းတွင် ပဝါနီလေးကိုစည်း၍မြင်းစီးလာနေသည်မှာ ရန်သူလိုက်လာသည်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည်ကိုကွသည်တစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ လွန်စွာလှပသောမင်းသမီးလေးတစ်ယောက် အညောင်းပြေမြင်းစီးထွက်လာသည်နှင့်တူနေတော့သည်။

ကျင်းလှုံက မုံလူကိုကြည့်ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ မြင်းကိုနှေးလိုက်တာလဲ”

မုံလူက ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း

“သုံးလေးမိုင်ကိုဆက်တိုက်ကြီးပြေးနေရတာ မြင်းတွေမောနေပြီလေ၊ အခုလို အနားပေးပြီးခရီးဆက်မှ အဆင်ပြေမှာ၊ နို့မို့ရင်ခန်းတစ်ဝက်မှာပဲ မြင်းတွေသေကုန်လိမ့်မယ်”

ကျင်းလှုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြင်းပေါ်ကလိုက်တဲ့လူတွေတောင် ကျောတွေ ရင်တွေအောင်နေပြီ၊ ဖုန်တွေလဲအလိမ်းလိမ်းတက်နေပြီ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် မြင်းကိုခပ်မှန်မှန်စီးလာကြသည်။

မုံလူက ကျင်းလှုံအားလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခုလောက်ဆို ထာ့စန်းအိဂိုဏ်းကလူတစ်ရာလောက်ဟာ သူတို့နောက်ကို လိုက်လာနေရောပေါ့”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ကျင်းလှုံက မြင်းကိုရှေ့တိုးလျက် မုံလူနှင့်ဘောင်ဘန်းလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အသွားသည်။

“အင်း သူတို့ကတော့ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အသာတကြည် ချစ်လျှော့မဲ့ပုံ မရှိပါဘူး”

ကျင်းလှုံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံနှင့်ပြောသည်။

မုံလူသည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနောက်ကိုလိုက်ပြီး သတ်ချင်လောက်အောင်

၃၈ * ဝတ္ထုအောင်

ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘာတွေများလုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေသလဲ”

ကျင်းလျှံသည် မုံလူအားဖျတ်ခနဲစောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်နေ့သုံးရာပေးပြီးငါးထားတာ အဲဒါတွေ မေးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုရန်ရှာမယ့်သူ လာဖမ်းမယ့်သူတွေရဲ့ရန်က လွတ်ကင်းအောင်ကာကွယ်ပေးဖို့ပဲ”

ကျင်းလျှံ၏ခစ်တင်းတင်းလေသံကြောင့် မုံလူလည်း ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ခေါင်းထဲတွင်မူ တစ်စုံတစ်ခုကိုအလေးအနက်စဉ်းစားနေရန် မှန်သည်။

တစ်နေ့သုံးရာဆိုသောငွေသည် သူ၏ဘဝတွင် ယောင်ဇွန်ပင် အိပ်မက်မှမက်ဘူးသောငွေကြေးပမာဏဖြစ်သည်။

သည်တော့ သူကလည်း သူမ မကြိုက်သည်ကို မေးနေစရာ မလို။ တစ်နေ့သုံးရာဆိုသောငွေနှင့်ထိုက်တန်အောင် ကျားရဲတစ်အိမ်နဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ နောက်ဆုတ်တမ်းရင်ဆိုင်ပေးရတော့မည်

“ဘာလဲ ရှင်ကျွန်မအလုပ်ကိုလက်ခံမိတဲ့အတွက် နောင်အရနေလို့လား”

ကျင်းလျှံထံမှထွက်ပေါ်လာသောစကားကြောင့် မုံလူ ကွဲခနဲမျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူမ၏စကားက သူ့အပေါ်အထင်အယူ သလိုမျိုးဖြစ်သည်။

သူရဲဘောကြောင်သည်ဟုထင်နေပုံရ၏။

သူရဲဘောကြောင်သည်ဟုအထင်ခံရခြင်းသည် သူ၏သိက္ခာတို့ ထိပါး ဖော်ကားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကြီးနီရဲသွားကာ

“ဒီမှာ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့မွေးတစ်နေ့ပဲဗျ၊ ကျုပ်က ဘာဆိုကြောက်နေမှာလဲ၊ ပါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“အကြောင်းရင်းကိုသိထားရတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို အတာအကွယ်မေးဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်တာပေါ့”

ကျင်းလျှံနှုတ်သွားသည်။

ခထကြာမှ သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

“အင်း အချိန်တန်တော့လဲ သိရမှာပေါ့ရှင်”

နွမ်းလျှော့သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်ကား

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခေတ္တပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်လေ



တောအုပ်ကလေးတစ်ခု

ထိုတောအုပ်ကလေးကိုကျော်လွှင် ရွာကြီးတစ်ရွာကိုဖြတ်ရပေ
ဦးမည်။ ထိုရွာသို့ရောက်ပါက ခရီးတစ်ထောက်နားမညီဟု မုံလူ တွက်
ဆထား၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်နှင့်တစ်
ကောင် ဆယ်ပေခန့်ကွာ၍ ခပ်မှန်မှန်စီးလာကြသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ နေသည် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်သို့ကျ
ရောက်နေ၏။

လွန်စွာမှပင် ပူပြင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည်
ရှေ့တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်ရောက်ချင်နေကြသည်။

မကြာမီမှာပင် သူတို့သည်တောအုပ်ကလေးထဲသို့ရောက်ရှိလာ
ကြတော့၏။ သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများထူထပ်စွာအုပ်ဆိုင်းနေ၍ တောအုပ်
ကလေးထဲတွင် အေးစိမ့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းစီးရသည်မှာ ဖို၍အရသာရှိလှသည်ဟု သူတို့
နှစ်ဦးစလုံးခံစားမိကြသည်။

ထိုစဉ်
“ဒုတ်”
“ဒုတ်”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လုံတစ်ချောင်းသည် မုံလူ၏မြင်းရှေ့
တွင် လာရောက်စိုက်နေတော့သည်။ မုံလူက ထိထိလန့်စွာဖြင့် ကျင်းလှုံ
ရှိရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ

ကျင်းလှုံ၏မြင်းရှေ့တွင်လည်း လုံတစ်ချောင်းစိုက်နေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မုံလူသည် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ
ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ့မြင်းရှေ့ မြေတွင်စိုက်ဝင်နေသော လုံတံအား
အသေအချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရွှေလုံတံ ဝမ်းပါဆိုး”

နှုတ်မှ လွတ်ခနဲရေဂြုတ်မိလိုက်လေ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်

တောအုပ်တွင်းမှ အဘိုးအိုတစ်ဦးထွက်လာပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ရင်ရာ၊ ငါဝမ်းပါဆိုးပါ။ ဝါကိုတော့ မင်း
ဓမ္မပုံမရပါဘူးနော်။”

အဘိုးအိုသည် ထိုသို့ပြောရင်း သူတို့ရှိရာနေရာသို့လျှောက်
ထမ်းလာလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် မုံလူတို့၏မြင်းရှေ့မြေတွင်
စိုက်ဝင်နေသော သူ၏လုံနှစ်ချောင်းကို အသာအယာပြန်နှုတ်ယူပြီး
ဆယ်သံအေးအေးဖြင့်

“ရာသီဥတုက သိပ်ပူနေတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အောက်
အောက်ဆင်းပြီး အနားယူလိုက်ပါဦးလား”

မုံလူက တယ်လိုလဲဟု ကျင်းလှုံကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သူမ
နှုတ်နားမှာ မြူရော်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကြောက်နေပုံရသည်။
 မုံလူ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
 ထို့နောက် ဝမ်းပါဆိုးနားသို့သွား၍
 “ဒါ ဘာသဘောလဲဝမ်းပါဆိုး”
 လေသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သည်။
 ဝမ်းပါဆိုးက ယက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်၏။
 ပြီးမှ
 “မင်းတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလိုဖြစ်သွားတာ စိတ်
 မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မင်းလဲ ပါအကြောင်းသိသားနဲ့”
 ပြောပြီး ဝမ်းပါဆိုးသည် ထပ်မံရယ်မောနေပြန်တော့၏။
 မုံလူမှာ အခက်ကြုံနေရတော့သည်။
 တကယ်တွေ့သင့်သည်က ကျင်းလှုံ၏ရန်သူသာဖြစ်သည်။
 ယခုတွေ့နေရသည်က ဈာင်းလှုံနှင့် မည်သို့မျှပတ်သက်သူ
 မဟုတ်။ သူနှင့်သာ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသူ မဟုတ်ပါလား။



‘ဝမ်းပါဆိုး’ ဆိုသူကား လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။
 သို့သော် ... လူဆိုးတစ်ယောက်ဟုဆိုရန်လည်း ခက်၏။
 သူ၏စိတ်နေ စိတ်ထားသည် အခြားသူများနှင့်မတူ။
 သိသာကွဲပြားစွာခြားနားလေ၏။
 ထို့ကြောင့် ဆက်ဆံရခက်သူဟုဆိုနိုင်ပေသည်။
 လှံတံကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာကိုင်တွယ်အသုံးချလျက် သိုင်း
 လောက၌ ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်၍ သိုင်းလောကသားများက
 သူ့အားရွှေလှံရှင် ဝမ်းပါဆိုးဟုသိထားကြသည်။
 သူသည် လွန်စွာအကင်းပါးသူဖြစ်၏။
 သူတစ်ပါး၏အရိပ် အောက်ကိုကြည့်၍ မည်သို့ဆက်ဆံရမည်
 တို့နားလည်သည်။ သူတစ်ပါး၏အခက်အခဲကိုကြည့်၍ မည်သို့အမြတ်
 ထုတ်ရမည်ကိုလည်း နားလည်သူဖြစ်၏။
 အထူးသဖြင့် သူတစ်ပါး၏အားနည်းချက်ကို မရမကရှာဖွေ
 ဖြီး ထိုအားနည်းချက်ကိုထောက်ပြ၍ ငွေညစ်လေ့ရှိသည်။
 ငွေမရပါ က ထိုအားနည်းချက်ကို လူတစ်ကာသိအောင်
 ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေတော့၏။
 ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားအတော်များများသည် သူနှင့်
 ပတ်သက်ရမည်ကို လွန်စွာစိုးရွံ့ကြ၏။
 ယခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် မုံလူအနေဖြင့်လည်း သူနှင့်ပတ်
 သက်ရမည်ကို မလိုလားပါ။
 သို့သော် ရှောင်၍မရတော့။

ပက်ပင်း တိုးနေလေပြီ။

အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေလည်အောင်သာ ကြိုးစားရပေတော့မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူ၏သတင်းပြန်မှုကြောင့် မိမိတို့အား ရန်သူများ အမြန်ဆုံးခြေရာခံမိသွားမှာ သေချာနေပေပြီ။

မုံလူသည် ဝမ်းပါဆိုးအား မျက်နှာချိုသွေးရင်း

“အစ်ကိုကြီး ဘာကိစ္စများရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ကို တားရတာလဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကိစ္စလေးနည်းနည်းအရေးကြီးနေလို့”

ဝမ်းပါဆိုးက ရယ်မောရင်း

“ငါသိပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့ကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အနေနဲ့လဲ မင်းတို့သွားမခရီးလမ်း ပြောပေးပြီးစေချင်ပါတယ်။”

ဘယ်ကဘယ်လိုရသည်မသိ။ သည်အဘိုးကြီး သတင်းရသည်က မြန်လှသည်။ ဒါပေမယ့် သိပ်အံ့ဩစရာမရှိပါ။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က မိမိတို့ ဤလမ်းခရီးမှလာမည်ကို ကြိုသိနေခြင်းဖြစ်သည်။

မုံလူက ဘာမျှမသိဟန်ဖြင့်

“သူ့အကြောင်း အစ်ကိုကြီးက ဘာများသိထားလို့လဲ”

သွေးတိုးစမ်းသည့်အနေဖြင့် စကားအစ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းပါဆိုးက သဘောကျစွာရယ်ရင်း ကျင်းလှုံအနီးသို့တိုးကပ်သွားလေသည်။ ကျင်းလှုံလည်း မြင်းပေါ်မှနုနုဆင်းကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ဝမ်းပါဆိုးအား အကဲခတ်လိုက်၏။

အကယ်၍ ဝမ်းပါဆိုးက ရန်ရှာလာလျှင် ပြန်လည်ခုခံနိုင်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထား၏။ သို့သော် ဝမ်းပါဆိုး၏ဟန်မူရာက အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ရန်လိုသည်အနေအထားမျိုးကိုမတွေ့ရ။

သူသည် ကျင်းလှုံနှင့်မနီးမဝေး၌ရပ်လိုက်ပြီး

“ကလေးမ မင်းရဲနာမည်ကကျင်းလှုံ၊ ထွက်လာတာက တာဝန်းဒေါ်ဂိုဏ်းက”

တစ်ဆက်တည်းပင် သူသည် မုံလူဘက်လှည့်ကာ

“ကလေးမက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့မင်းကိုငါးလာတာ၊ ကဲ ငါ့ပြောတာမှားသလား”

မုံလူ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘာမျှပြောစရာမရှိတော့။ ကျင်းလှုံကမူ မိမိတို့အကြောင်း ဤမျှသိနေသောအဘိုးအိုအလွတ်မပေးလိုတော့ချေ။ တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မုံလူ ကမန်းကတမ်းကြားဝင်လိုက်ရသည်။

“နေဦး ဒီကိစ္စကျွပ်ကိစ္စ၊ ခင်ဗျားနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားသာနောက်ဆုတ်နေ”

ကျင်းလှုံဘာမှမပြောတော့ဘဲ တစ်ဘက်သို့လှည့်နေလိုက်တော့သည်။ မုံလူက ဝမ်းပါဆိုးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အစ်ကိုကြီးဝမ်း ဘာလိုချင်လို့လဲ”

အကြောင်းသိပီမီ တဲ့တိုးပင်မေးလိုက်၏။

ဝမ်းပါဆိုးက အရယ်အမောမပျက် လက်ကိုတွင်းပြလိုက်၏။

“ဘာလဲ ခြောက်ဆယ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းပါဆိုးဒေါပွသွား၏။

“ဟေ့ မင်း ငါ့ကိုမနောက်ပါနဲ့၊ ခြောက်ဆယ်ဆိုတာ တလေးမုန့်ဖိုးလောက်ပဲရှိတာ”

“ဒါဖြင့် ခြောက်ရာပေါ့”

ဝမ်းပါဆိုး မျက်နှာကြီးရှုံ့ကာခေါင်းခါလိုက်၏။

“နည်းနည်းနီးစပ်လာပြီ၊ နောက်တစ်ထစ်ပဲကျန်တယ်”

မုံလူက အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး

“ဒါဆို ခြောက်ထောင်ပေါ့ဟုတ်လား”

ဝမ်းပါဆိုးကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်း သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ”

မုံလူက ခံပြင်းစွာဖြင့်

“ကျုပ်မှာ အဲဒီလောက်ငွေမရှိဘူးဗျ”

ဝမ်းပါဆိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။

“လူတစ်ယောက်မှာမရှိတာကို ဒါကမတောင်းပါဘူး၊ မင်း ရထားတာသိလို့ အခု ငါတောင်းနေတာ”

ထိုစကားကြောင့် မုံလူမှာ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားမိလေသည်။

ဒီအဘိုးကြီးသည် သူ့ရထားသောငွေတိုပင် တိတိကျကျသိနေသည် မဟုတ်ပါလား။



မုံလူသည် တစ်ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်၏။ သူ့အနေဖြင့် ဝမ်းပါဆိုးနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပါက အနိုင်ရမည်လော။ မသေချာပါ။ နိုင်သည်ရှုံးသည်က အဓိကမဟုတ်။ သွားရမည့်ခရီးက ရှိနေသေး ၏။ သည်နေရာမှာ အချိန်ဖြုန်းနေ၍မဖြစ်။ မုံလူသည် ထိုသို့စဉ်းစားမိသည်အခါ အနည်းငယ်မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပြီး

“ကဲပါ အစ်ကိုကြီးဝမ်းရာ ကျုပ်ရထားတာမှ ဒီလောက်ပဲရှိတာ ခင်ဗျားက အကုန်တောင်းတော့ ကျုပ်က ဘာနဲ့သွားစားရမှာလဲဗျာ”

ဝမ်းပါဆိုးသည် မုံလူ၏စကားကြောင့် တစ်ချက်မျှတွေဝေသွား၏။ ပြီးမှ လေသံပျော့ဖြင့်

“မင်းသွားမယ့်လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ငါက အတတ်နိုင်ဆုံးအကူအညီပေးဦးမှာပါကွ”

မုံလူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ သုံးထောင်ပဲယူလိုက်ပါနော်”

ဝမ်းပါဆိုးက မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး

“မင်း နည်းနည်းတော့ပြန်ပြင်လိုက်ပါဦးကွာ”

မုံလူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှငွေလေးထောင်ကိုထုတ်ကာ

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကိုကူညီမယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ရော၊ သောက်နဲ့ကျေနပ်ပါနော်”

မုံလူသည် ဝမ်းပါဆိုးအား ငွေပေးပြီးသည်နှင့် မြင်းမော်

၄၀ * ဝဏ္ဏအောင်

ခုန်တက်လိုက်၏။ ကျင်းလှဲကဝမ်းပါးဆိုးအား မကျေနပ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မုံလုံနှင့်အတူ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဝမ်းပါးဆိုးသည် ဒုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွားသော မြင်းနှစ်ကောင်အားမျက်စိတဆုံးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်အသာအယာချလိုက်လေသည်။



အရပ်လေးမျက်နှာမှရန်သူများ

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ရှေ့နောက်တန်းလျက် တရကြမ်းဒုန်းစိုင်းပြေးနေသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်လိုက်ပါလာကြသူများမှာမုံလုံနှင့်ကျင်းလှဲတို့ဖြစ်ကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မြင်းအနက်ကို ဦးသောမုံလုံသည် နောက်ရောက်နေပြီး မြင်းဖြူစီးသောကျင်းလှဲက ဗု ရှေ့မှဖြစ်သည်။

နေလုံးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းနေ၏။

မကြာမီအချိန်မှာပင် အနောက်ဘက်တောင်စွယ်၌ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း မှောင်ရိပ်သမ်းစ ပြုနေလေပြီ။

နှစ်ယောက်သား မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင်ခဲ့ကြရာ အလင်းရောင်ပျောက်မီမှာပင် ရှေ့ရပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရွာကြီးတစ်ရွာကို ဝေပျံ့မြင်တွေ့သိတ်ရလေတော့၏။

ရှေ့မှဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်နေသောကျင်းလှဲသည် မြင်းအရိုက်ဆိုလျှော့ချပြီး ...

နောက်မှလိုက်ပါလာသောမုံလူအား စောင့်နေလိုက်လေ၏။
မကြာမီမှာပင် မုံလူသည် သူမအား ဖိလာတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြင်းကိုအနားပေးတာလား”

ကျင်းလျှံကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မြင်းတွေသိပ်မောနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့ကရွာ
ကိုတော့ မိုးချုပ်တာနဲ့ရောက်မှာပါ”

မုံလူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီညတော့ အဲဒီရွာကတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာပဲ
ဝင်တည်းကြတာပေါ့”

ကျင်းလျှံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိရသွားဟန်ဖြင့် မုံလူကိုကြည့်ကာ

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင့်ငွေတွေ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝက်လှသွားပြီ
ရှင် မနှမြောဘူးလား”

မုံလူမှာ ထိုစကားကြောင့် မချိပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငွေကဒီလောက်အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဓိက
အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်သွားရမယ့်လမ်းခရီးမှာ အဟန့်အ
တားမရှိဖို့ဘဲမဟုတ်လား”

“ရှင် သူ့ကိုကြောက်လို့ပေးလိုက်ရတာမဟုတ်လား”

ကျင်းလျှံ၏စကားက မခံချိမခံသာဖြစ်စရာပင်။ သို့သော် မုံလူ
စိတ်မဆိုးပါ။

အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းဘာသိသလဲ”

ကျင်းလျှံ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ သူ့အကြောင်း ဘာမှသိစရာမလိုဘူး၊ လမ်းမှာ အ
နာင့်အယှက်ပေးလာရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် တိုက်မှာပဲ”

မုံလူကရယ်မောရင်း

“ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းသိလာရင် ဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောပါဦး၊ ရှင့်လူကြီးအကြောင်းကို”

ကျင်းလျှံက ခန့်သလိုလေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ မုံလူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ လူတစ်မျိုး၊ သိုင်းပညာကော ကိုယ်ဖော့
ညာပါ အင်မတန်တော်တယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ဟာ အင်မတန်သစ္စာ
တုံ့လူတစ်ယောက်ပါ”

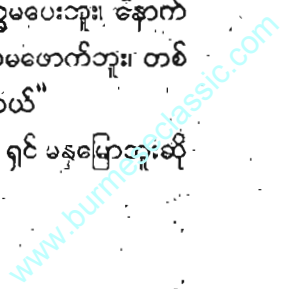
ကျင်းလျှံက သူ့အားလှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ မုံလူက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

“သူ့ဟာ အခုလိုလျှို့ဝှက်တဲ့အလုပ်တွေမှာ သူ့အတွက် ဝေစု
ပိုင်ဆိုင်တောင်းတတ်တာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခပေးဘူး၊ နောက်
ပြီး သူ့အတွက်ဝေစုရပြီးရင်လဲ ဘယ်တော့မှသစ္စာမဖောက်ဘူး၊ တစ်
ဆင့်တစ်လမ်းကတောင် လိုက်ကူညီတတ်သေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်ပေးလိုက်ရတဲ့ငွေအတွက် ရှင် မနှမြောဘူးဆို
တော့”



၅၂ * ဣန္ဒာအောင်

မုံလူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ မဖတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်တစ်ခုမှာ အနှောင့်အယှက်ထစ်ခုရှင်းသွားရင် ပြီးတာပဲ”

သို့တိုင်အောင် ကျင်းလှုံမှာ စိတ်အေးနိုင်ပုံမရချေ။

“သူဟာ တကယ်ပဲ တာ့စန်းအိဂိုဏ်းကို သတင်းမပေးဘူးလို့ ရှင် အတတ်ပြောနိုင်သလား”

“စိတ်ချပါ... သူဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရဲရဲကြီး ပြောရဲပါတယ်”

ကျင်းလှုံဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ဝမ်းပျံ့ဆိုးကိုမထုံသည့်တိုင် မုံလူ၏စကားကိုတော့ ယုံသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။



ည ...

လရောင်သည် မှုန်ဝါးဝါးကျရောက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းနှစ်ကောင်သည် ရွာတွင်းသို့ပြည်ညှင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ရွာလယ်ပိုင်းရှိတည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့အရောက်တွင်မြင်းကိုရပ်လိုက်၏။

ဤတွင် တည်းခိုခန်းထဲမှလူငယ်တစ်ဦး သူတို့အနားသို့ ပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး

“အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်မကြီးတို့ ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ၊ အထဲကိုကြပါခင်ဗျာ၊ ဒီမြင်းတွေအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တကွေးပြီး အသေအချာပြုစုစောင့်ရှောက်ထားပါမယ်”

မုံလူသည် လူငယ်အား သေချာအကဲခတ်လိုက်၏။ သူတို့အဖို့ အစစအရာရာကို သတိထားနေရမည့်အချိန်မဟုတ်ပါလား။

တစ်ချက်သတိလစ်သည်နှင့် မေးဆပ်ရမည့်တန်ဖိုးကနည်း ဖြစ်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အစစအရာရာ နှစ်ခြည်မပြတ်သတိထားနေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းလှုံသည် လူငယ်အားသေချာအကဲခတ်ရင်း “ဒီရွာမှာ ထူးထူးထွေထွေ ဘာသတင်းများ ကြားမိသေးသ

မဆီမဆိုင် အမေးစကားကြောင့် လူငယ်မှာ ရုတ်တရက် ခြင်းအမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ပြီးမှ ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းခါကာ ...

“ဘာသတင်းမှမကြားမိပါဘူးဗျာ၊ ဧည့်နတ်တို့ရွာဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘာကြောင့်မေးရတာပါလိမ့်”

“ဘာရဖန်လို့မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုတို့က တခြားရွာက လာတဲ့ညည်သည်တွေဆိုတော့ သူ့ခိုးဓားပြတွေများ သောင်းကျန်းကြ သလားလို့ပါ”

မုံလူက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုံလူ၏စကားကြောင့် လူငယ်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါအစ်ကိုတို့ရာ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဘာသူခိုး ဓားပြမှမရှိပါဘူး၊ အေးချမ်းပါတယ်”

မုံလူသည် လူငယ်အား သူတို့စီးလာသော မြင်းနှစ်ကောင် ကိုအပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် တည်းခိုခန်းအခြေအနေကို တစ်ချက် အကဲ ခတ်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့သည်။



တည်းခိုခန်းမှာ မကျယ်ဝန်းလှပါ။

သို့သော် ကျဉ်းလှသည်ဟုလည်း မဆိုသာချေ။

တည်းခိုခန်းထဲ၌ ယောက်ျားသတ်သတ် မိန်းမသတ်သတ်

တည်းခိုရန် အခန်းများခွဲခြားထားပေးသည်။ ရေချိုးခန်းများကိုလည်း

ဆိုက်သို့ပင် ခွဲခြားထားသည်။ မုံလူသည် ရေမိုးချိုးပြီးနောက် အပြင်

ဘက်ညှော်ခန်းတွင် အရက်ထိုင်သောက်နေသည်။

ကျင်းလျှံရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ထမင်းအတူစားရန်အတွက်

စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်ရင်း အရက်

ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်နေ၏။

ဇိမ်ခံသောက်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကိုစဉ်းစားရင်း သောက်နေခြင်းသာဖြစ်

သည်။ ယခု တစ်ရက်ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူတို့လာခဲ့ရသည့်ခရီးမှာလည်း မိုင်တစ်ရာကျော်လာပြီ

ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုအချိန်ထိ တာ့စန်းအိဂိုဏ်းမှ ရန်သူများကို

တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသေးဘဲရှိနေလေသည်။

ငေါ်စွတ်စွေသည် ကျင်းလျှံပြောသကဲ့သို့ သူတို့အား ယခု

အချိန်ထိ လာရောက်ရန်မူခြင်းမရှိသည်မှာ လက်လျှော့ထားနိုင်ကြ၍

ပေလော။

သို့မဟုတ်

သူတို့လိုက်နေသောလမ်းနှင့် လွဲချော်နေ၍လော။

ထိုကဲ့သို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

တၢ်စန်းအိဂိုဏ်းသည် အစစအရာရာ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုရှိပြီး နေရာတိုင်းတွင်လည်း သူတို့၏ဩဇာအာဏာသည် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေသည်။ မည်သည့်အခါမျှလက်လျှော့ပေးလေ့မရှိသော တၢ်စန်းအိဂိုဏ်းသည် ဤကိစ္စတွင်လည်း အလျှော့ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ခက်နေသည်က သူတို့ သည်ရွာသို့ရောက်သည့် တိုင်အောင် မည်သည့်ရန်သူ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ မကြုံတွေ့ရသေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းအတွက် မုံလူမှာ စဉ်းစားရကျပ်နေရတော့သည်။

သူသည် အရက်ကိုဖြည်းဖြည်းချင်းခဲသက်နေရာမှ အမျိုးမျိုးလှည့်၍စဉ်းစားနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်ပုပုလူတစ်ယောက်သည် အိုးကလေးတစ်လုံးကို လက်မှကိုင်ကာ သူ့အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မုံလူသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာသော ထိုသူ့အား သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူသည် ရိုရိုသေသေဖြင့်ပင် သူ့အနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“အစ်ကိုကြီး အရက်နဲ့မြည်းဖို့ အကြော်ပူပူလေးများ ယူဦးမလားခင်ဗျာ”

မုံလူသည် ထိုလူ၏အိုးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူကိုင်လာသောအိုးမှာ အဝတ်ကလေးနှင့်ဖုံးထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မုံလူက ထိုလူ့အား တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းအကြော်တွေက ဘာတွေလဲကွ”

မုံလူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုလူ၏အကြော်အိုးထဲ လက်နှင့်နှိုက်ယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ

“ဟာ အစ်ကိုကြီး လက်တွေပေကုန်မှာပေါ့။ ကျွန်တော် တုန့်ယူပေးပါမယ်”

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနားတွင်ရှိသော တူနှစ်ချောင်းကိုယူလိုက်သည်။ မုံလူသည် ထိုလူ၏ပြုမူပုံကို မသက်သာ၍ သတိထားပြီး သေချာကြည့်နေလိုက်သည်။

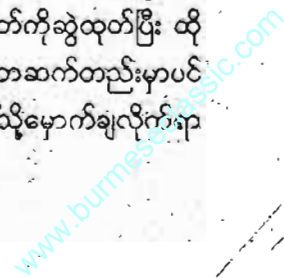
သတိထား၍သေချာကြည့်နေသည့်ကြားမှပင် ထိုသူသည် တူနှစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ အိုးထဲသို့နှိုက်မလို ဟန်ပြင်ပြီး ရုတ်တရက် ဆိုသလို မုံလူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြတ်ထိုးထည့်လိုက်သောတော့၏။

သတိထားနေသည့်ကြားမှ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မုံလူမှာထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

သို့သော် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော မုံလူအနေဖြင့် တွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေခြင်းမရှိပါ။

လှစ်ခနဲရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် မျက်လုံးကိုမထိမိဘဲ သီသီလေးလွဲချော်သွားလေသည်။ မုံလူသည် ချက်ချင်းပင် ကျာပွတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ထိုထုတ်ထားယမ်းလိုက်သည်။ လူငယ်ကလည်း တဆက်တည်းမှာပင် ချစ်မြန်စွာဖြင့် သူ၏အိုးအား မုံလူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့မောက်ချလိုက်ရာ



မုံလူမှာ ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမုန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။
သူသည် လူငယ်လက်ကို ကျာပွတ်နှင့်လှမ်း၍ရိုက်ချလိုက်
နိုင်သော်လည်း သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရွှေရောင်အဆင်းနှင့်ကင်းခြေများ
အကောင်များကျလာလေတော့၏။

မုံလူသည် ကမန်းကတန်းပင် ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလာသောထို
အကောင်များကို ခါချလိုက်နိုင်သော်လည်း ကင်းခြေများတစ်ကောင်
သည် သူ၏လက်ဖမိုးအား အသေအချာကိုက်မိသွားတော့၏။

လူငယ်မှာလည်း သူ၏ရိုက်လိုက်သော ကျာပွတ်ရိုက်ချက်
ဒဏ်ကြောင့် ဝက်အော်သကဲ့သို့ တစ်ချက်စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီး
တည်းခိုခန်းတွင်းမှပြေးထွက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။



မုံလူသည် သူ၏လက်ဖမိုးမှ ကင်းခြေများကိုက်သွားသော
ဒဏ်ရာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်
သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျင်းလျှံ၏အခန်းရှိရာသို့ ကမန်းကတန်းပြေး
လွှားသွားလေတော့၏။

ကျင်းလျှံ၏အခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ တံခါးကိုတအား
ဆောင့်ဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် ကျင်းလျှံကို မတွေ့ရပါ။

ထို့ကြောင့် ကျင်းလျှံအတွက်စိတ်ပူကာ ကမန်းကတန်းပင်
ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားကြည့်၏။

ရေချိုးခန်းတံခါးသည်ပွင့်နေ၏။ ကျင်းလျှံ၏အဝတ်အစား
အားလုံး ရေချိုးခန်းထဲ၌ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မုံလူသည် မိမိနောက်ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အသေအချာ
သိလိုက်၏။ သို့သော် စိတ်မလျော့သေးဘဲအိမ်သာဆီသို့ရောက်သွား
ပြန်သည်။ အိမ်သာထဲ၌လည်း ကျင်းလျှံကိုမတွေ့ရ။

မုံလူမှာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်လာတော့၏။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

သူသည် လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျှော့ တတ်သူ မဟုတ်သဖြင့်
တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ ခပ်နိမ့်နိမ့်သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် ခုန်
တက်လိုက်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှဆီးပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်၏။ ဤတွင် တည်းခိုခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိခြံစည်းရိုးအဝတွင်
လူတစ်ယောက်သည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုထမ်း၍ ပြေးလွှားနေသည်
ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

မုံလူ အချိန်ဆွဲမနေတော့ပါ။ ကိုယ်ဖော့ပညာအား အသုံးပြု
၍ ခြံဝသို့ရောက်အောင်ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။ ရှေ့မှပြေးလွှား
နေသူသည် အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုကိုထမ်းပြီး ပြေးလွှားနေသည့်တိုင်
အတော်မြန်မြန်ပြေးနိုင်သည်ကိုတွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်ရာ

ထိုသူ၏သိုင်းပညာနှင့်ကိုယ်ဖော့ပညာသည် အတော်ပင် အ
ဆင့်မြင့်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။

မုံလူသည် ထိုလူနှင့်လေးပေခန့်အကွာသို့ရောက်သည်တွင် သူ၏ဆူးတပ်ဆင်ထားသောကျာပွတ်အား အားကုန်ဝေယမ်းကာ ထို သူ၏ခြေထောက်ဆီသို့လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

ထိုလူသည် ကျာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ တစ်ချက် ရပ်သွားပြီး ကျောပေါ်မှထမ်းလာသောအရာဝတ္ထုအား ပြောဆိုသို့ပစ်ချ လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ထဲမှပုဆိန်ဖြင့် မုံလူအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုလူသည် ဝေယမ်းဝင်ရောက်ထားသောကျာပွတ်ကို ခုန်ပျံ ရှောင်တိမ်းပြီး သူ၏ပုဆိန်ဖြင့် တရစပ်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန်တိုက်ခိုက်နေရုံဖြင့် အသာစီးရနိုင်မည်မဟုတ် ကြောင်း မုံလူနားလည်လိုက်သည်။

လက်ရှိအခြေအနေအရ ကြာရှည်တိုက်ခိုက်နေ၍မဖြစ် ကြောင်းတွေ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် အမြန်ပွဲသိမ်းနိုင်ရန်အရှိန်မြှင့်၍ တိုက် ခိုက်လေတော့၏။

လိုအပ်လာလျှင် တုတ်တစ်ချောင်းကဲ့သို့ အသုံးပြု၍ရသော ကျာပွတ်အား တစ်ဖြောင့်တည်းဆန့်ထုတ်ကာ ထိုလူ၏နဖူးတည့်တည့် သို့ထိုးထည့်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကျာပွတ်ဖျားထိုးမိခံလိုက် ရသည်။ ကျာပွတ်အားအရှိန်ကြောင့် ထိုလူသည် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင် သွားလေသည်။

ဤသို့ယိမ်းယိုင်သွားခြင်းသည်ပင် မုံလူအတွက် အကွက် ကောင်းဖြစ်သွား၏။ မုံလူသည် ရုတ်တရက်ယိုင်သွားသောထိုလူအား သူ၏ကျာပွတ်ဖြင့်အနီးကပ်ဝေယမ်းလိုက်ရာ ထိုလူမှာ မုံလူ၏ကျာပွတ် ဖြင့် ရစ်ပတ်မိပြီး လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲဖြစ်သွားတော့သည်။

မုံလူသည် ထိုလူ၏သွေးကြောကိုကပျာကယာပြေး၍ထိုးပိတ် လိုက်ရာ ထိုလူမှာ လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲဖြစ်သွားတော့၏။

ထို့နောက် မုံလူသည် ထိုလူထမ်းလာသောအထုပ်ကြီး ရှိ နာသို့ အပြေးအလွှားသွားကြည့်လိုက်၏။

မုံလူ၏အထုပ် မှန်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ

ထိုလူထမ်းလာသောအထုပ်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အား စောင်နှင့်ရစ်ပတ်ထမ်းလာသောအထုပ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်းမိန်းကလေးကို ဘယ်လို သုပ်လိုက်တာလဲ”

ထိုလူက ဘာမှမပြောဘဲ မုံလူအား မကျေမချမ်းဖြင့် စိုက် နှည့်နေသည်။

မုံလူသည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ထိုလူ၏လက်ကိုဆွဲ၍တစ်ချက် တစ်ချက်လေတော့၏။

“ဖြောင်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ထိုလူမှာ စူးစူးဝါးဝါးတစ်ချက်အော် နှစ်သံတော့သည်။



၆၂ * ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျား တယ်ရက်စက်ပါလား၊ ကျုပ်လက်ကိုချိုးပစ်တယ် တုတ်လား”

“အေး မင်း ငါမေးတာမှန်မှန်မပြောရင် နောက်ကျန်တဲ့ လက်တစ်ချောင်းကိုပါ ချိုးဦးမယ်”

မုံလူသည် ဒေါသတကြီးပြောရင်း ထိုလူ၏မျက်နှာအား တစ်ချက်မြှောက်ရိုက်လိုက်ပြန်၏။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်း”

ထိုလူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း

“ဖေါင်ထိုက်”

ဟုမဖြေချင်ဖြေချင်နှင့်ဖြေလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျင်းလှုံ ထံမှညည်းညူသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် မုံလူသည် ပေါင်ထိုက် အား အကြောပြန်ပိတ်ကာ ကျင်းလှုံထံသို့ပြေးသွားလေတော့သည်။

“ကျင်းလှုံ မင်းသတိရပြီလား”

စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။ ကျင်းလှုံ က တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောပြီးညည်းနေသဖြင့် သူမပြောသောစကားမှာ မပီမသဖြစ်နေသည်။

သူမဘာပြောလိုက်မှန်း မုံလူမသိပါ။

မုံလူက သူမ၏မျက်နှာနေရာမှစောင့်ကို အသာအယာလုပ်

ပေးပြီး ဦးခေါင်းအားကိုင်လှုပ်ကာခေါ်လိုက်သည်။

“ကျင်းလှုံ ကျင်းလှုံ”

ခဏကြာမှ ကျင်းလှုံသတိမြန်ဝင်လာသည်။

ကြေးစားနှင့်ပိုနိုးသလှ (ပ) * ၆၃

မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်သည်။

“ဟင် ကျွန်မ ကျွန်မ”

ကျင်းလှုံသည် ကမန်းကတန်းထထိုင်ပြီး စောင့်နှင့်သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကပျာကယာပတ်ထားလိုက်သည်။

မုံလူက သူမအားပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းလှုံ မင်း အဲဒီစောင့်ကိုပတ်ပြီး ဟောဟိုတည်းခို နိုင်သာဘေးက သစ်ပင်အောက်မှာသွားစောင့်နေ၊ ကျုပ် ရန်သူကိုမိ ထားတယ်၊ ကျုပ်ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ကျင်းလှုံသည် မုံလူညွှန်ပြသည့်နေရာသို့ ဒယ်ဒယ်နှင့်ပင် ထဲသွားလေတော့သည်။



ပေါင်ထိုက်မှာ လက်တစ်ဘက်ကျိုးသွားသည့်အပြင် နှာ ဆင်းမှသွေးများ အဆက်မပြတ်ယိုစီးကျနေသည်။

မုံလူသည် ထိုလူအား သည်ပုံစံနှင့် တည်းခိုခန်းသို့ခေါ်သွား ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်သည်။

သူ့အား လူအများ၏ရှေ့စစ်မေးနေပါက မိမိတို့အကြောင်း ဝါ လူအများသိရှိသွားမည်ကိုစိုးရိမ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် မုံလူသည်မှောင်ရိပ်ကျသောနေရာသို့ထိုလူအား ဆောင်လာခဲ့သည်။

ကျင်းလှုံမှာ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်နေပုံရ၏။

ပေါင်ထိုက်အား သေချာစူးစိုက်ကြည့်ကာ

“ပုံလူ သူ့ကိုတစ်ခါတည်းသာသတ်လိုက်”

တုလုမ်းပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ချ ကျုပ်မေးတာတွေကိုမဖြေရင်တော့သတ်မှာပဲ”

ပုံလူက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်၏။

ပေါင်ထိုက်သည် ထိုစကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အတော်လေးစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပုံ ရလေသည်။ ကြိုက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ကျ နေ၏။ ပုံလူက ငိုက်စိုက်ကျနေသောပေါင်ထိုက်၏ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ဆွဲမော့လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဒီကိုလာတာ ဘယ် နှစ်ယောက်လဲ၊ လိမ်ဖိုမကြိုးစားနဲ့နော်၊ ဧကပြတ်သွားမယ်”

ပေါင်ထိုက် အတော်ကြောက်ရွံ့သွားပုံရ၏။

“နှစ် နှစ်ယောက်ပါ”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်ပြန်ဖြေသည်။ ပုံလူက ပြုံး၍ခေါင်း

ညှိတ်၏။

“မင်းမဆိုးဘူး၊ လိမ္မာလာပြီ”

ပြီးနောက် ဆက်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကင်းခြေများအိုးနဲ့လူက မင်းနဲ့ဘာတော်သလဲ၊ သူ့မှာမည် ကကောဘယ်သူလဲ”

ပေါင်ထိုက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ

“အစ်ကိုပါ သူ့မှာမည်ကယင်းဆိုင်”

“မင်း အဲဒီကင်းခြေများအကြောင်းကို ဘာသိလဲပြောစမ်း”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းလှုံထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“ဘာလဲ ပုံလူ ရှင် ကင်းခြေများအကိုက်ခံလိုက်ရတယ်ပေါ့

ဘယ်လား”

“တုတ်တယ်၊ လက်မှာ တစ်ချက်အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်၊ ခု

ဘယ်ထိနာနေတုန်းပဲ”

ပုံလူ၏စကားကြောင့် ကျင်းလှုံသည် ပေါင်ထိုက်အားဒေါသ

ကြီးကြည့်ကာ

“ဟဲ့ကောင် အဲဒီကင်းခြေများကိုက်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ

မှန်ပြောစမ်း”

ပေါင်ထိုက်သည် ကျင်းလှုံအားကြောက်ရွံ့စွာတစ်ချက်လှမ်း

ညှိလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကော အစ်ကိုယင်းဆိုင် အခုဘယ်မှာလဲ”

“မင်းအစ်ကို ငါ့ကျာပွတ်စာမိလို့ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး

ပြေးပြေးလေ”

ပေါင်ထိုက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“သူ့ကိုကျွန်တော်ကြောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်

အော်ခဲ့ဘူး”

“မကြောက်နဲ့ ငါမေးတာသာမှန်မှန်ပြော၊ အဲဒီကင်းခြေများ ကိုက်ရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲ”

ပေါင်ထိုက်သည် ရျက်ချင်းမပြေသေးဘဲ အတန်ကြာငေးဝိုင်းနေ၏။ ပြီးမှ

“အစ်ကိုပြောဖူးတယ်၊ အဲဒီကင်း အကိုက်ခံရတဲ့လူဟာ ခုနစ်ရက်ပဲခံတယ်တဲ့”

“မင်းအစ်ကိုဆီမှာ အဆိပ်ဖြေဆေးရှိသလား”

ပေါင်ထိုက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မသိဘူး”

ထိုစဉ် ကျင်းလှုံ၏အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“နင် ငါရေချိုးနေတုန်း မေ့သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

ပေါင်ထိုက်က

“ခင်ဗျားချိုးတဲ့ရေထဲမှာ မေ့နိုင်တဲ့ဆေးတစ်မျိုးကိုခတ်ထားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။ တစ်နာရီအတောအတွင်း ပြန်သတိရတာပဲမဟုတ်လား”

ကျင်းလှုံသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး

“နင် ငါ့ကိုဘာမတော်မတရားကြံသေးလဲ”

ပေါင်ထိုက်က ခပ်သွက်သွက်ပင်ခေါင်းခါပြန်၏။

“ခင်ဗျားကို မတရားကြံဖို့ နေနေသာသာ ခင်ဗျားသတိပေးခင် မနည်းထမ်းထုတ်ပြီးပြေးရတာပါဗျာ”

မုံလူက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ

“နေပါဦး မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ဒီလိုလုပ်ဖို့ခိုင်းလိုက်တာလဲ၊ အကြံနဲ့လဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ပေါင်ထိုက်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ

“ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ လီရှောင်လုံနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေ”

ကျင်းလှုံက ပေါင်ထိုက်ကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“လီရှောင်လုံကဘာလဲ ဘယ်ကလဲ”

“လီရှောင်လုံက ထိပ်တန်းသိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အိမ်ကို တာ့စန်းအိဂိုဏ်းကလူတစ်စုရောက်လာပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုတွေ့ရင် ခင်ဗျားထားဖို့နဲ့ ငေါ်စွတ်စွေကဆုငွေပေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြသွားတယ်”

ပေါင်ထိုက်၏စကားကြောင့် မုံလူက အံ့သြစွာဖြင့် ကျင်းလှုံထံသွမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျင်းလှုံက

“အင်း ဆက်ပြောပါဦး”

ပေါင်ထိုက်ကဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီသတင်းလဲရရော လီရှောင်လုံနဲ့ကျုပ်အစ်ကို တိုင်ပင်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကိုကြားတာနဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုကိုလွှတ်လိုက်တာ”

မုံလူ အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

“တခြား မင်းတို့ကို ဘာတွေမှာလိုက်သေးသလဲ ပြောစမ်း”



၆၈ * ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျားကိုတော့ သတ်နိုင်ရင်သတ်ခဲ့ဖို့နဲ့ ကျင်းလျှံကိုတော့
မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းဘဲခေါ်လာခဲ့ဖို့မှာလိုက်ပါတယ်”

မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့မှာ ဘာစကားမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်
ဆိတ်သွားကြလေသည်။



သူတို့၏အခြေအနေသည် တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာပြီ
ဖြစ်၏။ သည်အတိုင်းမှန်လျှင် သူတို့အနေဖြင့် ဤတည်းခိုခန်း၌ဆက်
လက်တည်းခိုနေထိုင်ရန်ပင် မသင့်တော့ပေ။

ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်မှဖြစ်တော့မည်။

သို့သော် ခက်နေသည်က ယင်းဆိုင်ကိုဦးစွာရှာဖို့လိုအပ်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

မုံလူသည် ပေါင်ထိုက်အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ယင်းဆိုင် ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် သူကကျုပ်ကိုသတ်မှာပေါ့”

မုံလူ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“မင်းမပြောရင် ငါကလဲမင်းကိုသတ်မှာပဲ”

ပေါင်ထိုက်အဖို့ ရှေ့တိုးတံပိုး နောက်ဆုတ်လှည်းတုပ် ခင်
သလိုအကျဉ်းအကျပ်တွေနေရလေပြီ။ ပြင်းထန်သောဝေဒနာခံစား
နေရင်းမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ကြေးစားနှင့်ပိန်းမလှ (၁) * ၆၉

မတတ်နိုင်တော့ပါ။

လောလောဆယ်ရင်ဆိုင်နေရသည့်ပြဿနာကို ဦးစားပေး

ဖြေရှင်းရပေတော့မည်။

နောက်ကိစ္စက နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပင်။

ထို့ကြောင့်

“ဘီလူးခေါင်းတောင်ကုန်းမှာ”

ဟုပြောလိုက်ရသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို မုံလူကောင်းစွာ

သိထားပြီးဖြစ်သည်။

တကူးတကရှာဖွေရန်မလို။

“အဲဒီမှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ”

ကျင်းလျှံက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါင်ထိုက်က ...

“လီရှောက်လုံနဲ့ကျုပ်အစ်ကိုနော် တခြားသိုင်းသမားတွေ

ဆိုတယ်”

မုံလူက ကျင်းလျှံအားမျက်ရိမ်ပြပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ခင်ဗျား ဣန္ဒြေမပျက် အဝတ်အစားပြန်ဝတ်လိုက်၊

သူတို့အချိန်မရှိဘူး။ အမြန်ဆုံးခရီးဆက်မှဖြစ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသဖြင့်

ပေါင်ထိုက် မျက်လုံးပြုံးသွားပြီး ပျာပျာသံလဲလေသံဖြင့်

“ကျုပ် ကျုပ်ကိုဒီလိုပဲထားခဲ့တော့မှာလား၊ လမ်းလျှောက်

အောင်တော့ အကြောလေးတော့ ပြေခဲ့ပေးပါဦးဗျာ”

မုံလူကမဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“မင်းကိုသတ်မသွားတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းနေပြီ”
ပေါင်ထိုက်မှာ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။



မိုးမလင်းသေးပါ။

သို့သော် မကြာမီမှာပင်လင်းလာတော့မည်ဖြစ်သည်။ မြင်
နှစ်ကောင်နှင့်လူနှစ်ယောက်သည် မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောင်
ဝယ် လျင်မြန်စွာရွှေလျှားနေကြသည်။

သူတို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသောလမ်းမှာ ထိုက်စံကော့
တောင်ကုန်းပေါ်သို့ဖြစ်၏။

အမှန်ဆိုလျှင်

သူတို့သည် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်သွားရန် အကြောင်းမရှိချေ
သို့သော် မုံလူမှာ ရွှေရောင်အစင်းနှင့်ကင်းခြေများအကိုက်
ထားရသည်။ ခုနစ်ရက်အတွင်းဖြေဆေးမရလျှင် အဆိပ်တက်ပြီးသေ
သွားနိုင်သည်ဟုပေါင်ထိုက်ကပြောသဖြင့် ဖြေဆေးယူရန် သွားရောင်
ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယင်းဖြေဆေးသည်လည်း ယင်းဆိုင်ထံမှာပင် ရှိသည်ဟုဆို
သောကြောင့် ယင်းဆိုင်အားတွေ့ရန် လာရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါင်ထိုက်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ယင်းဆိုင်အားတွေ့
ရန်မှာ သိပ်ပြီးမလွယ်ကူလှပေ။

ထိပ်တန်းသိုင်းဆရာကြီး လီရှောင်လုံ အပါအဝင် အခြား
သိုင်းသမားမြောက်မြားစွာလည်း ရှိနေသည်ဟု ပေါင်ထိုက်က ဆို
ထားပြန်သည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ ယင်းဆိုင်ထံမှ ကင်းခြေများအဆိပ်
ဖြေဆေးကိုတော့ ရအောင်ပင်တောင်းယူရပေမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မြင်းနှစ်ကောင်ပြေးလွှားနေသော ခွာသံ
မှအပ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူတို့သည် ထိုသို့သွားနေ
ရာမှ အတန်ကြာသောအခါ လမ်းခုလပ်တစ်နေရာတွင် တဲအိုပျက်
အစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မုံလူက တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ ဒီတဲမှာခဏနားကြရအောင်”

ကျင်းလှုံက ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို တစ်ချက် အကဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ညည်ညည်အသံမှ မကြားရပေ။

“ဘာလဲ ရှင်ကအိပ်ချင်လို့လား”

မုံလူက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း

“အိပ်ချင်စိတ်မရှိပေမယ့် တမေးတော့ပျော်အောင် အိပ်ရ
မယ်၊ ရန်သူနဲ့တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အားအင်အပြည့်အဝရှိမှာ”

ကျင်းလှုံမှာ ပြောမယ့်သာပြောနေရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်
အလည်း တရေးတော့ဝဝ အိပ်လိုက်ချင်သည်။

ထိုကြောင့် ကျင်းလှိုက မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူတို့သည် မြင်းများကို သူတို့၏အနားတွင်မင် ချည်နှောင်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာစီ နေရာခွဲ၍ လဲလှောင်းနေရာ မကြာမီမှာပင် သူတို့သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။



“ခွပ် ခွပ် ခွပ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှပြေးလွှားလာနေသော မြင်းခွာသံဖြစ် ၏ မြင်းခွာသံသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လျှောက်ရှိနေသည်။

“ခွပ် ခွပ် ခွပ်”

မြင်းခွာသံများသည် တပျက်လေးနှင့် ပို၍နီးကပ်လာ၏ မှုလူသည် မြင်းခွာသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မိုးလင်းနေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မြင်းခွာသံကို ဆက်လက်၍နားစွင့်နေမိသည်။

သို့သော် စောစောက မြင်းခွာသံသည် မကြားရတော့ဘဲ ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားမြန်သည်။

သူက စိတ်ထဲစွဲနေ၍ ကြားမိသည်ဟုထင်လိုက်သည်။

သူသည် ကျင်းလှိုအား နှိုးရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်

“ဒေါက်”

မြားတစ်စင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အလယ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့်လာရောက်စိုက်နေတော့သည်။ ကျင်းလှိုလည်း နိုးလာ၍ ကြည့်လိုက်ရာ မြားကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“သူ သူတို့ ကျွန်မတို့နောက်ကိုလိုက်လာကြပြီ”

ကျင်းလှို၏တုန်တုန်ယင်ယင်စကားသံကြောင့် မုံလူလည်း ဗျာဗျာသလဲဖြစ်သွားကာ

“ဘာလဲ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက”

မုံလူ၏စကားမဆုံးသေးမီမှာပင် ကျင်းလှိုက မျက်နှာမသာဃာနှင့် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စွတ်စွေလွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေပဲ”

သူမ၏စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းငါးကောင်နှင့် လူငါးယောက်တို့သည် သူတို့၏ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်ရောက် နီးလာလေတော့၏။



တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကြောင့် ကျင်းလှို၏မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ပင်မရှိတော့ပါ။ မုံလူက ထိုလူငါးယောက်ကို မျက်တောင်အော်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုလူငါးဦးစလုံး မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုနောက် မုံလူတို့အား စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဝိုင်းရံလျက် တဖြည်းဖြည်းလျှောက် လှမ်းလာကြလေသည်။

ထိုသူငါးဦးစလုံးသည် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံများကိုဝတ်ဆင်ထားကြသူများဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုသူငါးယောက်ထဲတွင် အလယ်မှနှစ်ယောက်သည် သာမန်အဆင့်မဟုတ်ကြပေ။ တာ့စန်းအိဂိုဏ်း၏လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြ၏။

အထူးသဖြင့် သူတို့စတ်ရုံ၏ရင်ဘတ်နေရာတွင် အမှတ်အသားများပါရှိနေရာ ထိုအမှတ်စဉ်ကိုကြည့်၍ ၎င်းတို့၏အဆင့်အတန်းကိုသိခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဦးမှာ အမှတ်စဉ်(၇) သိုင်းသမားဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ အမှတ်စဉ်(၈)သိုင်းသမားဖြစ်၏။

အမှတ်စဉ်တပ်ထားသည့်လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လာခြင်းဖြစ်ရာ ကျင်းလှုံ၏ပြဿနာသည် ပေါ့ပေါ့ဆေးသေးမဟုတ်ကြောင်း မုံလူခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။

မုံလူသည် သူ့နေရာမှ တစ်ချက်ကလေးမျှပင်မလှုပ်ဘဲ ထိုလူငါးယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

ကျင်းလှုံကမူ မတ်တတ်ရပ်၍ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

အမှတ်(၇)ခေါင်းဆောင်သည် ကျင်းလှုံရှေ့သို့ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာနေ၏။ ကျင်းလှုံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး အရိုအသေပေးကာ

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိကအမိန့်ပါလာပါတယ်ခင်ဗျာ”

အလွန်တရာရိုကျိုးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းလှုံမှာ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူမသည် မုံလူအားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မုံလူက မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ အခြားတစ်ဘက်သို့လှည့်နေလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို ကျွန်မမလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဟုတ်ကဲ့ မလိုက်ဘူးဆိုရင် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်လာရမယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်”

ကျင်းလှုံက မုံလူအား မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

မုံလူသည် အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်ပြီးမတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ထိုနောက် သူနှင့်ဘာမှမဆိုင်သလို တစ်ဘက်သို့လှည့်နေလိုက်သည်။

ကျင်းလှုံသည် စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ အစစအရာရာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် အခကြေးငွေပေး၍ငှားခဲ့ကာမှ တကယ်အရေးတွင် ရှေ့မှားမားမတ်မတ်မရပ်ဘဲ တိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုပြုမှုနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မုံလူကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူဖြစ်သည်။

ကျင်းလှုံပြောခဲ့ စဉ်က သူ့အားလိုက်သတ်မည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ကာကွယ်ပေးရန်ဟုဆိုသည်။

ယခု သူ့နောက်လိုက်လာသောရန်သူများက သတ်ရန်တေးဂွ

သူမအား အရှိအသေပေး၍ ကောင်းမွန်စွာပင်ခေါ်နေသည်မဟုတ်ပါ
လာ။ မုံလူမှာ စဉ်းစား၍မရအောင်ဖြစ်သွားရလေသည်။

သို့သော် သူ၏တာဝန်သည် ကျင်းလှုံအား ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ရန်ဖြစ်သည်။ အတယ်၍ ကျင်းလှုံက ငြင်းဆန်နေပါလျက်
အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်ခဲ့လျှင်တော့ သူ့အနေဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေ
လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် တစ်ခုခက်နေသည်က သူတို့အား ဝိုင်းရံထားသူ
များမှာ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားကနစ်ယောက်၊ ထိပ်သီးသိုင်းသမား
က သုံးယောက်ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ထိုငါးယောက်ကို သူ့အနေဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း ရှိမရှိ ချင်ချိန်
နေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျင်းလှုံနှင့်စကားပြောနေသော အမှတ်စဉ် (၇)
ခေါင်းခံတင်သည် သူ့ဆီသို့လျှောက်လာသည်။

“မုံလူဆိုတာမင်းလား”

အေးစက်စက်လေသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

မုံလူကမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက တို့ဂိုဏ်းရဲ့အလုပ်ကိုဝင်ရှုပ်တယ်ပေါ့”

မုံလူက ကြောင်အမ်းအမ်းအမူအရာလုပ်ပြပြီး

“ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့အလုပ် ဟုတ်လား ခင်ဗျားပြောတာ

ကျုပ်နားမလည်ဘူး”

မုံလူ၏စကားကြောင့် ထိုလူဒေါပြုသွားကာ

“မင်း ခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ကျင်းလှုံကို မင်း
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒါ ကျုပ်အလုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ သူ
ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်း ကျုပ်မသိဘူး”

ထိုလူက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ

“အခု သိပြီမဟုတ်လား။ သူ့ကိုလဲ ပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ မင်း
ထိုလဲ ငရဲပြည်ပို့မယ်၊ မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

မုံလူက ဖခုံးတွန့်ခြုံလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ပတ်သက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်ခေါ်သွားပေါ့၊
ကျုပ်ကအနေသာကြီးပဲ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျင်းလှုံမှာဒေါသထွက်
အသားများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ၏။

မိမိအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ငွေကြေးအမြောက်အ
မြားပေးထားပါလျက် အရေးကြုံသည့်အခါ စောင့်ရှောက်ဖော်မရဘဲ
ထိုသို့လွတ်ရုန်းသည့် အတွက် စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားလေသည်။

မုံလူကို အထင်ကြီးမိခဲ့သည်မှာမှားလေပြီဟု အကြီးအကျယ်
ဆင်တရမိတော့သည်။

“ထို့ တကယ့်အရေးကျမှ ရှင်ဟာ ယောက်ျားမပီသတဲ့
အင်အားကောင်းသမားမှန်း သိရတော့တယ်”

မုံလူက သူ့ကိုပြောသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ပုံမရှိ။

၇၈ * ဝဏ္ဏအောင်

မျက်နှာလွှဲ ထားလိုက်၏။

အမှတ်စဉ် (၇)ခေါင်းဆောင်က ကျင်းလှုံဘက်ပြန်လှည့်လာကာ

“ကဲ ခင်ဗျားရဲ့သူရဲကောင်းကြီးကလဲ ခင်ဗျားကိုကယ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့သင်္ချိုင်းတောင် သူ့ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို အသာဟာကြည့်လိုက်ခဲ့ပါတော့”

အမှတ်စဉ်(၇)ခေါင်းဆောင်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် အမှတ်စဉ်(၈)ဘက်သို့လှည့်ကာ

“မင်းနဲ့နှစ်ယောက် သူ့ကိုကြည့်ဆုံးမလိုက်၊ ငါ ကျင်းလှုံကိုခေါ်သွားမယ်”

ထိုအချိန်တိုင်အောင် မုံလူသည် သူနှင့်တာမျှမဆိုင်သလို မလှုပ်မယှက်ရှိနေလေသည်။

ကျင်းလှုံမှာ မုံလူအခေါ် အတော်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ အထင်တကြီးနှင့် ကြေးကြီးပေး၍ငါးရမ်းခဲ့သောမုံလူသည် တံခွန်အိတ်အား ဤမျှကြောက်ရွံ့နေလိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့ချေ။ ယခုတော့ သူ့အားအားကိုးရာမှာမရှိတော့ပါ။

“ဟင်း ရှင်လို သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူကိုမှ အားကိုးမိခဲ့တာ ကျွန်မအများပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျင်းလှုံသည် မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်၏။ သူမ မြင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့်

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (၁) * ၇၉

အမှတ်စဉ်(၇)ခေါင်းဆောင်နှင့် ငယ်သားနှစ်ဦးတို့သည် ကျင်းလှုံအား ဘယ်ညာညာပုံ၍ခေါ်ဆောင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။



မုံလူသည် နေရာ၌ပင် မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ခေါင်းဆောင်စွေစွန်းနှင့်ငယ်သားနှစ်ဦး သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ခေါင်းဆောင်စွေစွန်းနှင့်ငယ်သားတစ်ဦးသည် ဓားကိုငံ၍ အခြားငယ်သားတစ်ယောက်မှာမူ ကြေးပြားဝိုင်းကြီးနှစ်ချပ်ကို လက်တစ်ဘက်စီ၌ကိုင်ထား၏။

စွေစွန်းက မုံလူအားမထိတရီကြည့်၍...
“ဘယ်လိုလဲ ကြေးစားသူရဲကောင်းကြီးရဲ့ တို့ကို ဘဲတုဖို့ ကြံသေးလား”

မုံလူကခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး ကျင်းလှုံတို့ထွက်သွားသောလမ်းကို မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
“ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ် ဘာမှရန်ငြိုးမရှိပါဘူး။ ကျုပ်လဲမသိလို့ ချိတ်မိတာပဲ”

“အေး ခုတော့ သိရပြီမဟုတ်လား၊ မင်းကိုအသေသတ်ဖို့အိမ်နိမ့်ပါလာတယ်ကွ”

စွေစွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ၏ဓားနှင့် မုံလူအား လျှင်ဆန်ပြက်ဝင်ခုတ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ဖြစ်လာမည်ကိုရိပ်စားမိသောမုံလူကလည်း သူ့အား
ဝိုင်းရံထားသူ သုံးယောက်၏အလယ်မှ ဓားကိုရှောင်ရင်း အမြင်သို့
ခုန်တက်လိုက်ရာ သူ့ကိုသုံးယောက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပြန်ကျလာ
လေသည်။

မုံလူ၏ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်ပြီး

“မင်းတို့ ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာသိလို့ ငါလူခွဲလိုက်တာပဲကွ။ ငါ
အဆင်သင့်သာ ငါ့ကိုတိုက်ဖို့ပြင်ပေတော့”

မုံလူ၏အပြုအမူကို စွေစွန်းနှင့် ငယ်သားနှစ်ဦးတို့အံ့အား
သင့် သွားကြသည်။ ပထမတော့ မုံလူသည် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဆောင်၍
တောင်းပန်နေ၏။

ယခု သူတို့သုံးယောက်အား ရဲဝံ့စွာပင် စိန်ခေါ်နေပြန်သည်။
စွေစွန်းသည် မုံလူအနီးသို့ရောက်အောင်ခုန်သွားပြီး ဓားနှင့်တရကြမ်း
ဝင်ပိုင်းလေတော့သည်။

မုံလူက ဘေးသို့ရှောင်ကာ သူ၏လက်စွဲတော်ကျာပွတ်ကို
ထုတ်၍ စွေစွန်းရှိရာသို့ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ကျာပွတ်သည် ဓက်ဝိုင်း
သဏ္ဍာန်လှုပ်ရှားသွား၏။

မုံလူသည် သူ၏ကျာပွတ်အား ဓာတ်ချက်ထပ်မံဝေ့ယမ်းကာ
စွေစွန်း၏ခြေထောက်ဆီသို့ သိမ်း၍ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကျာပွတ်သည်
စွေစွန်း၏ခြေထောက်ကိုပတ်မိသွား၏။

မုံလူက ကျာပွတ်ကိုဆောင်ဆွဲလိုက်သည်နှင့် စွေစွန်းမှာ
အပေါ်သို့ပြောက်စက်သွားလေတော့သည်။

ပြန်အကျတွင် မုံလူက ကျာပွတ်ဖြင့်သုံးချက်မျှဆက်၍မွှေ
ထိတ်ပြန်ရာ စွေစွန်းမှာမထနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ငယ်သားနှစ်ဦးသည် သူတို့ဆရာ လဲကျသွားသည်ကိုမြင်
ထိတ်ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသော်လည်း မုံလူထံသို့ အတင်းဝင်
ဆောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

လင်းကွင်းသမားသည် မုံလူထံသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်ပြီး သူ၏
ထက်နက် လင်းကွင်းနှင့် မုံလူအား တရကြမ်းဝင်ရောက်ခုတ်လေ၏။
မုံလူက အသာအယာပင်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ဓားနှင့်ငယ်သားက အခွင့်ကောင်းယူကာ မုံလူ၏နှောက်မှ
အခြေစားဖြင့်ဆီးခုတ်ရာ မုံလူက ကိုယ်ကိုယ်မီးခွံ၍အသာအယာရှောင်
တိမ်းပေးလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ကျာပွတ်ကို တစ်ချက် ဝေ့ယမ်း
ထိတ်ရာ လင်းကွင်းသမား၏မျက်နှာမှ သွေးချားဖြာဆင်းကျလာပြီး
ထဲမကွဲညည်းညူလျက် မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

ဓားသမားမှာ သူ့အဖော် လင်းကွင်းသမားကိုကြည့်၍တုန်
ခုပ်သွားပြီးတစ်ချက်ငေးဝိုင်သွားသည်။

ထိုစဉ် မုံလူ၏ကျာပွတ်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ခိုင်ခံ့လည်ပင်းသို့လာရောက်ရစ်ပတ်လေသည်။

သူသည် အသံတစ်ချက်ပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့
အုတ်ခဲခဲလဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်

၈၂ * ဝဏ္ဏအောင်

ဒုက္ခရာနှင့်လဲနေသောစွေစွန်းသည် ခါးကြားမှစားတိုနှုတ်
လက်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး မုံလူရှိရာသို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လှမ်းပေါက်လိုက်
လေသည်။

မုံလူက ထိုစားနှစ်လက်စလုံးကိုရှောင်တိမ်းပြီး ကျာပွတ်ဖြင့်
စွေစွန်း၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လေးငါးချက်မျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရိုက်ချလိုက်
သွေးများသည် စွေစွန်း၏ပါးစပ်ထဲမှ မြင်မကောင်းအောင်ထွက်လာ
လေ၏။

သူသည် မုံလူအားမယုံကြည်နိုင်စွာတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်
ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

မုံလူသည် ထိုသုံးယောက်အား တစ်ချက်ကလေးမျှ
လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ၏မြင်းပေါ်သို့လျှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။
ထိုနောက်..... ကျင်းလျှံအားခေါ်ဆောင်သွားရာဘက်သို့
စိုင်းလိုက်ပါသွားလေတော့၏။



မြင်းသုံးကောင် ရှေ့နောက်တန်းစီသွားနေသည်။ အမှတ်
ခေါင်းဆောင်ဆူလောင်ထိုက်သည် သူ၏ငယ်သားကို ရှေ့မှသွား
ကာ ကျင်းလျှံအားအလယ်မှထားလျက် သူက နောက်မှလိုက်လာ
သည်။ သူသည် မုံလူအားသုတ်သင်ပြီးလိုက်လာကြမည့် အဖွဲ့သား
ဦးကိုစောင့်ရင်း ခပ်မှန်မှန်ပင် ခရီးဆက်နေလေသည်။

ကြေးစားနှင့်ပိန်းမလှ (ပ) * ၈၃

ကျင်းလျှံမှာ ရန်သူနှစ်ယောက်ကြားမှနေ၍ မည်သို့လွတ်
မြောက်အောင်ပြုလုပ်ရမည်ကို အမျိုးမျိုးအကြံထုတ်နေ၏။ ယင်းသို့
အကြံထုတ်ရင်း မုံလူ၏သူရဲဘောကြောင်ပုံကိုတွေးမိပြီး ဒေါသဖြစ်လာ
မိလေသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်မှတွေးမိပြန်တော့လည်း မုံလူ ယင်းသို့
သူရဲဘောကြောင်ခြင်းကပင် ခပ်ကောင်းကောင်းဖြစ်နေပြန်သည်။

အကြောင်းမှာ သူ့ကိုသုတ်သင်ရန် သုံးယောက်ချန်နေခဲ့ပြီး
သူနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သာပါလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့လူစွဲ၍ မိမိအား ခေါ်ဆောင်လာခြင်းသည် မိမိ
အတွက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ထွက်ပြေးရန် အခွင့်အရေးရရှိခြင်းပင်
ဟုတ်ပါလား။

ရန်သူငါးယောက်ကိုရင်ဆိုင်ရခြင်းထက် ရန်သူနှစ်ယောက်
တိုက်ဆိုင်ရခြင်းက ပို၍အခွင့်အလမ်းသာသည်မဟုတ်ပါလား။

ယခု ရန်သူက ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။
ဘာမျှထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားနေရန်မလိုတော့။ ကျင်းလျှံသည်
ဇော်တရက် သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“၇စ်”

“၇စ်”

လျှို့ဝှက်စားနှစ်ချောင်းသည် ရှေ့နှင့်နောက် ဆန်ကျင်ဘက်
ထားရာနှစ်ဘက်ဆီသို့ တစ်ပြိုင်တည်း တန်းတန်းမတ်မတ်ပြေးထွက်
သွားတော့၏။

၈၄ * ဝဏ္ဏအောင်

ရှေ့ဘက်သို့ပစ်လွှင့်သွားသောစားသည်

ငယ်သား၏လည်ဂုတ်ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာတိုးဝင်သွားသည်။

ယင်းသို့ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံရမည်မထင်မှတ်သဖြင့် ထို

ငယ်သားသည် မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲထိမှန်ခံလိုက်ရ၏။

“အား”

ငယ်သားသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်း မြင်းပေါ် ငိုက်ကျသွား၏။ မြင်းလည်းလန့်ပြီး ကဆုန်စိုင်းပြေးထွက်သွားရာ ထိုငယ်သားမှာ မြင်းပြေးရာနောက်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါသွားလေတော့၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အမှတ်(၇)ခေါင်းဆောင် ဆူလောင်ထိုက်သည် ကျင်းလျှံလှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတန်းတိမ်းရှောင်လိုက်ရာ အရှိန်ပြင်းစွာတိုးဝင်လာသောစားနှင့်သိသိလေးလွဲသွားလေသည်။ အကယ်၍ သူ့သာ သတိမကောင်ခဲလျှင် ကျင်းလျှံ၏စားသည် သူ့လည်တိုင်ကိုဖောက်ဝင်သွားမည်မှာ သေချာနေပေတော့သည်။

သူသည် ပွတ်ကာသိကာရှောင်တိမ်းပြီးသည်နှင့်မြင်းကိုခုန်ဆိုင်းကာ ကျမ်းလျှံနောက်သို့ပြေးလိုက်လေသည်။ ကျင်းလျှံအနီးရောက်သည်နှင့် ကျင်းလျှံအား မြင်းပေါ်မှတွန်းချလိုက်၏။

ကျင်းလျှံသည် မြင်းပေါ်မှပြုတ်ကျသွား၏။

သို့သော် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပြုတ်ကျသွားခြင်းမဟုတ်။

မြေပြင်ပေါ် မတ်တတ်ရပ်လျက်အနေအထားဖြင့် အလို့ငှာ

သင့်ကျသွားခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

သူမသည် တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ရင်း ဆူလောင်ထိုက်ကို ခင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ဆူလောင်ထိုက်ကလည်း သူမဆီသို့ တိုက်ခိုက်ရန်လျှောက်လာသည်။

“ကျင်းလျှံ မင်းတယ်ရက်စက်ပါလား၊ တို့ကမင်းကို ဆရာကြီးအဖိန်ကြောင့် ဘာမှမလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးခေါ်ခဲ့တယ်၊ မင်းက တို့ကိုပြန်ပြီးခွဲတယ်ပေါ့ဟုတ်လား။”

“ဆူလောင်ထိုက် ရှင်ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ဆီကို ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မကိုသတ်ပြီးမှပဲ ရှင်ခေါ်သွားလို့ရမယ်”

ဆူလောင်ထိုက်က အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

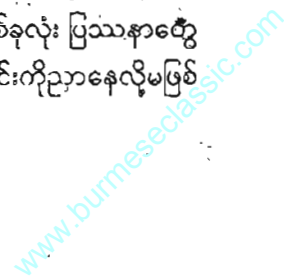
“အေး မင်းက ဒီလိုလုပ်မှကြိုက်တယ်ဆိုတော့လဲ”

ဆူလောင်ထိုက်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ကျင်းလျှံအား သူ့၏လက်ဝါးနှင့် ရုတ်တရက်မြတ်ရိုက်လိုက်လေသည်။ ကျင်းလျှံကလည်း ခေသုမဟုတ်။ ဆူလောင်ထိုက်၏ရိုက်ချက်ကိုလှစ်ခံရှောင်တိမ်းရင်း ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်၍ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဗုန်း”

ကျင်းလျှံ၏ကန်ချက်သည် ဆူလောင်ထိုက်၏ခါးအား တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ထိမှန်သွား၏။ ဆူလောင်ထိုက်မှာ အကြီးအကျယ် အထွတ်သွားကာ

“ကျင်းလျှံ မင်းကြောင့်လဲ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ အခုလဲ ငါ့ကိုပါဒုက္ခပေးပြန်ပြီ၊ မင်းကိုညာနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သေဖို့သာပြင်တော့”



ဆူလောင်ထိုက်သည် ကြုံးဝါးရင်း ကျင်းလှုံထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာခုန်ဝင်ကာ မျက်နှာကိုဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ကျင်းလှုံက ကမန်းကတန်းရှောင်လိုက်သော်လည်း ကုပ်ဝိုးကိုထိမှန်ခံလိုက်ရသဖြင့် တစ်ချက်မျှယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆူလောင်ထိုက်သည် ကျင်းလှုံ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အမိအရဖမ်းဆုပ်လိမ်လိုက်ရာ ကျင်းလှုံမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဆူလောင်ထိုက်သည် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကျင်းလှုံ၏မျက်နှာအား ဖြတ်ရိုက်ရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။ ယင်းတစ်အချိန်မှာပင် ထိုမြှောက်လိုက်သောလက်ကို ခြေတစ်ကောင်က လာရောက်ရစ်ပတ်လိုက်သလိုခံစားရပြီး နောက်ဘက်သို့ယိမ်းယိုင်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျင်းလှုံသည် ဆူလောင်ထိုက်၏လက်ဝါးရိုက်ချက် မိမိမျက်နှာသို့ကျရောက်လာတော့မည်ကို သိလိုက်၏။ သူမအနေဖြင့် မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိသည်ကိုလည်း သိလိုက်၏။ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး သူမသည် မျက်လုံးကိုသာ စုံမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ယင်းအခိုက်အတန့်မှာပင် သူမအား ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်သည် ရုတ်တရက်ပြေလျော့သွားသဖြင့် မျက်လုံးကို အသာပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဤတွင် မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျင်းလှုံ၏မျက်လုံးများ စိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရတော့သည်။

လက်မောင်းကို ကျာပွတ်ရစ်ပတ်လျက်လဲကျနေသော ဆူလောင်ထိုက်အား မုံလူက ခါးထောက်၍ရပ်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မုံလူကရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ တာ့စန်းအိရဲ့နဲ့ပါတ်(၇)”

ဆူလောင်ထိုက်သည် မုံလူအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် လူးလဲထလိုက်၏။

သို့သော် မုံလူ၏ကျာပွတ်သံ တရွမ်းရွမ်းနှင့်အတူ ဆူလောင်ထိုက်မှာ ပြန်လည်လဲကျပြီး တဖြည်းဖြည်းငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ကျင်းလှုံသည် မုံလူကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

“မုံလူ ... ရှင့်ကိုကျွန်မအပြစ်တင်စောမိတာမှားသွားပြီ”

မုံလူက အသာအယာပြုံးကာ

“ကျုပ် ခင်ဗျားဆီက တစ်နေ့သုံးရာကို အလကားယူမယ့်အားမဟုတ်ပါဘူး”



နံနက်ခင်းနေ့ခြည်သည် ခပ်နွေးနွေးသာဖြစ်သည်။ သို့သော် နေလုံးကြီး တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်က လည်းပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။

လူသားနှစ်ဦးသည် မြင်းပေါ်မှလိုက်ပါလာရသော်လည်း အပူ ရှိန်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြ၏။

ထိုလူသားနှစ်ဦးကား မုံလူနှင့်ကျင်းလှတို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျင်းလှသည် မုံလူအပေါ် မခက်ကျမနပ်ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ပြန် လည်အစဖော်လိုက်၏။

“မုံလူ ရှင်အပြုအမူတွေကို ကျွန်မစဉ်းစားလို့မရဘူး”
မုံလူကလည်း အေးစက်စက်လေသံဖြင့်ပြန်ပြောသည်။
“ခင်ဗျားရဲ့အပြုအမူတွေကိုလဲ ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရဘူး”
ကျင်းလှ့ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
“ဘာ ဘာပြောစာယံ၊ ရှင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
“ခင်ဗျားကကော ကျုပ်ကိုဘာပြောတာလဲ”

ကျင်းလှ့က ဒေါသနှင့်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
“သူတို့လာပိုင်းကြတုန်းက ရှင် ထိုင်ပြီးရှိခိုးတော့မလိုလုပ်ခဲ့ တာလေ”

မုံလူပြုံးလိုက်သည်။
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ခုဆို ခင်ဗျား သူတို့ရန်က ဝေးသွားပြီ မဟုတ်လား”

ကျင်းလှ့ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

မုံလူကဆက်ပြောသည်။
“ကျုပ်ကို ကင်းမြေများကိုက်ထားလို့ လက်ကရောင်ကိုင် နေတယ်။ သူတို့ငါးယောက်ကိုရင်ဆိုင်ရင်း မတော်တဆ ကျုပ်ရုံးသွား ခဲ့ရင် ခင်ဗျားပါ ဒုက္ခရောက်မသွားနိုင်ဘူးလား။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို လူစုခွဲလိုက်ရတာပါ”

မုံလူ၏ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကို ယခုမှ ကျင်းလှ့နားလည်သဘော ဖောက်ကာ စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ချိုးကျူးလိုက်မိသည်။

မှန်ပါသည်။
တစ်သောက်နှင့်အများယှဉ်လာလျှင် လက်ရုံးရည်ချည်း သတ်သက် အားကိုး၍မရပါ။ နှလုံးရည်ပါထက်မြက်မှ အောင်မြင်နိုင် သည်ဟုတ်ပါလား။

ကျင်းလှ့သည် မုံလူအားကြည့်ကာကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။
“ရှင်ကို ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုသုံးယောက်ကိုကော ခွင့်သတ်လိုက်သေးလား”



မုံလူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှလူမသတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ သိုင်းလောကကို အတော်စိတ်ကုန်သွားကြမှာအမှန်ပဲ”

မှန်သည်။ မုံလူသည် တော်ရုံတန်ရုံရန်သူအား အသတ်သေ ဆုံးသည်အထိ မလုပ်ရက်ပါ။

သို့သော် သူ၏ကျာပွတ်စာမိသူများသည် အနည်းဆုံးတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ တော်ရုံနှင့် နာလန်မထူနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရ သည်ချည်းသာ။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကိုခေါ်လာတဲ့နှစ်ယောက် ကျုပ်ရောက်တော့ တစ်ယောက်ပဲရှိပါတော့လား၊ ကျွန်တို့တစ်ယောက်ကကော”

ကျင်းလှုံအား ရန်သူနှစ်ယောက်ညှပ်ခေါ်သွားသည်ကို သတိ ရလိုက်သဖြင့် မုံလူကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ကျွန်မရဲ့လျှို့ဝှက်ဓားထံပြီး လူကော မြင်းပါပျောက်သွားပြီလေ”

ကျင်းလှုံကပခုံးတွန့်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

မုံလူက သူမအားသေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ငေါ်စွတ်စွေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကိုပြောပြဖို့အချိန်တန်ပြီနဲ့တူတယ်”

ကျင်းလှုံသက်ပြင်းတစ်ချက်မသိမသာချလိုက်၏။

ပြီးမှ

“ရှင် ကျွန်မအပေါ် စာမယုံစရာရှိလို့လဲရှင်”



“ခင်ဗျားပြောတော့ ငေါ်စွတ်စွေ သတ်မှာကြောက်လို့ ပြေး နေရတာဆို၊ ဒါပေမယ့် ငေါ်စွတ်စွေလွတ်လိုက်တဲ့လူတွေကတော့ ခင်ဗျားကိုလေးလေးစားစားနဲ့ပြန်ခေါ်နေကြပါလား”

ကျင်းလှုံကမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါကတော့ ကျွန်မကို သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်ချင်လို့ချောခေါ်နေ တာပါရှင်”

မုံလူသည် ကျင်းလှုံအမည်ရှိမိန်းမချောလေးကို မည်သို့နား သည်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားရတော့သည်။ နှစ်ဦးစလုံး အတွေး ခိုယိစိနှင့်ငြိမ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ ကျင်းလှုံကစ၍ပြောသည်။

“မုံလူ ကျွန်မတို့ ဘာမှမစားရသေးဘူးဆိုတာ သတိရသေး သလား”

ကျင်းလှုံ၏စကားကိုကြားရမှ မုံလူသည် ဗိုက်ထဲဆာသလို ဖြစ်လာရသည်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်လဲ ခုမှဆာမှန်းသိရတော့တယ်”

“အခု ရှင်ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားလဲ”

မုံလူက ချက်ချင်းပင် လက်ကိုမြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ကင်းခြေများကိုက်ထားတဲ့ဒီဒဏ်ရာက ယင်းဆိုင်နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီအရင်ဆုံးသွားမှာပေါ့”

ကျင်းလှုံခေါင်းခါလိုက်သည်။

“လောလောဆယ် သူ့ဆီအရင်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူးရှင်၊

သူ့ကျွန်မဗိုက်ဆာလှပြီ”

၉၂ * ဝဏ္ဏအောင်

မုံလူသည် သူ့အားမျက်စောင်းထိုး၍ ကလေးတစ်ယောက် လိုနုတ်ခမ်းစူးပြီးပြောနေသောကျင်းလှုံ၏အမူအရာကြောင့် ရင်ထဲတစ် မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုခံစားလိုက်ရလေ သည်။ သူသည် ယောင်ယောင်မှားမှားဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ရှေ့မှာ အိမ်တစ်အိမ်လောက်တော့ တွေ့တန်ကောင်းပါရဲ့”

ဟုများများသလဲ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။



ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (၁) * ၉၃

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း

ခိုင်ဖုံးမြို့လယ်ခေါင်တစ်နေရာတွင်ရှိသော ခြံဝင်းကြီးသည် တွန့်စွာကျယ်ဝန်းလှသည်။ ထိုခြံဝင်းသည် ကြီးကျယ်သလောက် ခြံ ခင်းထဲဆောက်လုပ်ထားသောအဆောက်အအုံကြီးသည်လည်း ကြီး စားခန့်ညားလှပေသည်။

အဆောက်အအုံကြီး၏ပတ်လည်တွင် အစောင့်အကြပ်များ နေထားသည်။

ယင်းအဆောက်အအုံကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်နေရာတွင် “ဘုရားအိ” ဟူသော အနီရဲရဲနောက်ခံပေါ်တွင် ကြေးဝါစာလုံးကြီးဖြင့် “ထွန်းဝင်းကြွားစွာရေးထွင်းထားသည့်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရ သည်ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံ၏ညောင်ခန်းတွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးရှိ သည်။

ထိုစားပွဲရှည်ကြီး၏ထိပ်တည့်တည့်တွင် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ခန့်ညားစွာထိုင်နေလေ၏။

သူ၏ယာဘက်နံဘေးတွင် ဖြူဖွေးသောဆံပင်နှင့် အစိမ်း
ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောလူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

စားပွဲထိပ်တည့်တည့်၌ထိုင်နေသော အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ
မှာ တာ့စန်းအိရိုဏ်းကြီး၏အရှင်သခင်ငယ်ငယ်ဖြစ်၏။

သူ့ဘေးတွင်ရှိနေသော ဆံပင်ဖြူ နှင့်အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသူမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အိရိုဏ်းအိရိုဏ်းကြီး၏အမှတ်စဉ် (၂)
ခေါင်းဆောင် ငယ်စဉ်ကပင်ဖြစ်လေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ကျွန်ုပ်က ငယ်စဉ်ကပင် အေးအေး မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ...

“ငါ့ညီ မင်းဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒီလို
အိရိုဏ်းသားတွေကိုအဆုံးရှုံးခံတော့မှာလား။”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင်က ဘာမှပြန်မပြော။ စား
တစ်နေရာဆိုသို့သာ စူးစိုက်၍ကြည့်နေသည်။ ငယ်စဉ်ကပင်က ဆံ
လက်ပြောဆိုပြန်လေသည်။

“အခုပဲကြည့်လေ၊ မင်းလွှတ်လိုက်တဲ့ငါးယောက်အဖွဲ့
တစ်ယောက်က လည်ပင်းမှာဒဏ်ရာနဲ့သေသွားရပြီ၊ ကျန်တဲ့
ယောက်လဲ တော်တော်နဲ့နာလန်တူနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

ငယ်စဉ်ကပင်သည် လွန်စွာခံပြင်းနေဟန်တူ၏။

ပြောရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ တစ်ဘက်သို့လှည့်
လိုက်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားပြန်
ငယ်စဉ်ကပင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုစားပွဲပေါ်တွင်ကာ လက်ချောင်း
များက စားပွဲခုံကိုတဖက်ခေါက်ခေါက်နှင့်ခေါက်နေလေ၏။

နှုတ်ကမူ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောချေ။

ငယ်စဉ်ကပင်က ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“ကျင်းလျှံကိုပြန်ခေါ်ဖို့လွှတ်လိုက်တာ သုံးပွဲ ရှိတယ်မဟုတ်
လား။ ကျန်တဲ့နောက်နှစ်ပွဲကလဲ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာမသိ
ဘူး။ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

ငယ်စဉ်ကပင်သည် ထိုသို့ပြောပြီး သူ့ညီ၏မျက်နှာအားလှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင်ကမူ မတုန်မလှုပ် ပကတိတိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သတ်နေ၏။

ညီဖြစ်သူ၏အေးစက်စက်အပြုအမူကြောင့် ငယ်စဉ်ကပင်
သည် အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်လာမိတော့၏။

“ဟေ့ကောင် ငါပြောနေတာ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား”
ထိုအခါမှ ငယ်စဉ်ကပင်ကမျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြားသားပဲ ... ဒီကြေးစားလေးတစ်ယောက်ကိုတောင်မှ
နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်တာ ရှက်ဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ”

ငယ်စဉ်ကပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးငါ့ညီ၊ ကြေးစားဆိုပေမယ့် မုံလူဟာ နယ်
ထဲရရသိုင်းသမားဟုတ်ဘူး။ သူဟာကျားပွတ်ကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင်ကိုင်နိုင်တဲ့အပြင် သူ့ရဲ့ကျားပွတ်ကလဲ လိုသလိုသုံးလိုရတယ်၊
အိတ်ပြီး ကျားပွတ်ရဲလက်ကိုင်ရိုးမှာ လျှိုဝက်တပ်ထားတဲ့ စားလေး
တွေလဲရှိတယ်လို့ ငါကြားဖူးထားတယ်”

ငယ်စဉ်ကပင်ကအံတင်းတင်းကြိတ်၍



၉၆ * ဝဏ္ဏအောင်

“ဒီလောက်ပညာလေးကိုတောင်မှ ဒီကလက်ရွေးစင်တွေက မနိုင်တော့ဘူးလား”

ငေါ်စွတ်ကျန်ကမဲ့လိုက်သည်။

“ဒါတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ယှဉ်ကြည့်ရင် သိရမှာပဲ”

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်ကိုကြောက်နေတယ်များထင် လို့လား”

ငေါ်စွတ်ကျန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်းကိုကြောက်တယ်လို့ ငါမပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျင်းလှဲ့ တိုဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့သတ်ခဲဖို့ကိုတော့ မင်းအမိန့်ပေးသင့်တယ်”

ငေါ်စွတ်စွေ အသာအသာခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်က သူ့ကိုတန်းတန်းစွဲဖြစ်နေမိတာ တိုးဗျ”

ငေါ်စွတ်ကျန်မှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့သည့်အလား ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။



ကြေးစားနှင့်ဖိန်းမလှ (၁) * ၉၇

ထိုက်စံကျော့တောင်ကုန်း

ထိုက်စံကျော့တောင်ကုန်းသည် ညက မုံလူတို့ တည်းခိုနေ သောနေရာနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်မျှသာကွာဝေးသောနေရာဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ယင်းဆိုင်အား တွေ့ဆုံရန်အတွက် ထိုနေရာသို့ ညတည်းကထွက်ခွာလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မိုးလင်းမှပင် ခရီးဆက်တော့မည်ဆိုပြီး တဲပျက် တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်အိပ်စက်နေရာမှ ယခုကဲ့သို့ ရန်သူငါးဦးနှင့် တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သူတို့သည် ထိုက်စံကျော့တောင်ကုန်းဆီသို့ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ မုံလူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်သော်လည်း ကျင်းလှဲ့မှာမူ ခံနိုင်ရည်ရှိပုံမရချေ။

အလွန်ပင် ဆာလောင်လှသည်ဆိုသဖြင့် မုံလူသည် သွားရင်း သာရင်း လူနေအိမ်ခြေ တွေ့လိုတွေ့ပြားရှာရတော့သည်။

မကြာမီ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် အိမ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ မုံလူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားပြီး

“အတော်ပဲ ဟိုရှေ့မှာအိမ်တစ်လုံးကိုတွေ့ရတယ်”

ကျင်းလှဲ့လည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရောက်အောင် ကျွန်မတို့ခပ်မြန်မြန်သွား ပြေး၊ ကျွန်မတော့ သိပ်တော့နေပြီ”

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် သူတို့သည် အိမ်ကြီးနားသို့ ဆက်ရှိလာကြတော့သည်။

သို့သော် သူတို့သည် ထိုအိမ်ကြီးအား အနီးကပ်မြင်လိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြရတော့၏။

ထိုအိမ်ကြီးသည် ဘိုမင်းဟောင်းရွမ်းနေပြီး မည်သူတစ်ဦးထစ်ယောက်မျှ နေထိုင်ကြဟန်မတူပါ။ အိမ်ကြီး၏ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမရှိပါ။

မြင်းများကို ခြံဝင်းတစ်နေရာတွင်ချည်နှောင်ထားလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။



သူတို့သည် သတိကြီးစွာထား၍ အိမ်အိုကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြိုပျက်ဆိမ်းယိုင်လှမတတ်ဖြစ်နေသောအိမ်အိုကြီးမှာ အခိုက်များရှုပ်ပွလျက် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေပေသည်။

မုံလူက မျက်မှောင်ကုပ်၍အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ဖုန်များ အလိပ်လိုတ်စက်နေသောကြမ်းခင်းများပေါ်တွင် မကြာခင်ကမှ သွားလာထားသောခြေရာများ ထင်ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ကျင်းလှုံအားခေါ်၍ အတွင်းဘက်သို့လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းနေရာတွင် စားပွဲတောင်းတစ်လုံးရှိနေသည်။

ထိုစားပွဲဘေးတွင်လည်း ကုလားထိုင်စာဟောင်းများကရှိနေ၏။ မုံလူသည် ခြေရာများကိုဂရုစိုက်၍ကြည့်နေရာ ခြေရာများသည် ဆိုစားပွဲအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူတို့မရောက်ခင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူတို့ကဲ့သို့ပင် လာဆောက်သွားဟန်တူပေသည်။

မုံလူသည်တစ်ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျင်းလှုံ၏မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“က ... မိန်းကလေး၊ ကျုပ်တို့ ဒီအိမ်ထဲမှာတော့ ဘာမှ စားဆရာမှာမတုတ်ဘူး၊ ပြန်ထွက်ကြမယ်”

ကျင်းလှုံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ထွက်ကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရယ်မောသံကြီးတစ်သံသည် သူတို့၏နောက်ဘက်မှ ကျယ်ထောင်စွာပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။



ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့်ရယ်မောသံကြောင့် မုံလူနှင့် ကျင်းလှုံတို့သည် အံ့သြထိတ်လန့်သွားပြီး အိမ်ကြီး၏ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်အကဲခတ်ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှမတွေ့ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်တုန်ကြသည်။ နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

“မုံလူ မုံလူ မင်းကိုငါ အနှစ်နှစ်အလလရှာသိုက်ရတာကွာ၊ ခုမှပဲတွေ့ရတော့တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

ထိုသို့ပြောဆိုသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်တုတ်တန်းပေါ်မှ ကြောင်တစ်ကောင်၏ပေါ်ပါးခြင်းမျိုးနှင့် ခုန်ဆင်းလာလေသည်။ မုံလူမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး ထိုလူအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

ထိုလူအား သေချာတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ

“ဟင် ဆောင်းလောင်”

နှုတ်မှလွှတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိတော့၏။

ကျင်းလှုံက သူ့အားလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင် သူ့ကိုသိလို့လား”

မုံလူခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“အင်း သိတယ်”

ဆောင်းလောင်ဟုအခေါ်ခံရသောလူသည် မုံလူတို့အနီးသို့

ခြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လှမ်းလာသည်။ ထိုလူသည် ကျင်းလှုံအား အစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မုံလူဘက်သို့လှည့်ကာ

“မင်းက မိန်းမချောချောလေးရနေလို့ တို့ကိုမေ့သွားတာပေါ့ဗျာတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းလှုံ၏မျက်နှာ ရဲနေပြန်သွားသည်။ သူမ ရှက်သွားသည်ကိုသိလိုက်သဖြင့် မုံလူသည် မဆင်ခြင်ပြောလိုက်သည့်ဆောင်းလောင်အား ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုအရမ်းဇွတ်မပြောပါနဲ့၊ သူ ကျုပ်နဲ့ဘာမှကော်တာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ဆောင်းလောင်က မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး မိန်းကလေးကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းသို့အကြည့်ခံရသဖြင့် ကျင်းလှုံသည် မနေတတ်သလို ခြစ်သွားကာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

မုံလူပြောသလို ထိုမိန်းကလေးသည် မုံလူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်သက်ပုံမရကြောင်းအကဲခတ်မိသောကြောင့် ဆောင်းလောင်သည် တစ်ချက် အားနာသလိုဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျင်းလှုံအနားသို့သွား၍လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အရိုအသေပေးရင်း

“မိန်းကလေး ကျုပ် မသိလို့ပြောမိတာကို စိတ်မဆိုးပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မုံလူအားလက်ညှိုးထိုးပြု၍

“သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုခုကွပေးခဲ့လို့ သူ့ကိုသတ်ဖို့ ကျုပ်ကလိုက်ရှာနေတာ”

ကျင်းလျှံမှာ ဆောင်းလောင်၏စကားကြောင့် မျက်လုံးပြဲ သွားလေသည်။

သူမသည် မုံလူကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

မုံလူမှာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်ကာ

“ဆောင်းလောင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုမတရားပြောရတာလဲဗျ”

မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်အော်မေးလိုက်၏။

ဆောင်းလောင်က ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်ပြီး

“မင်းစိတ်ကြောင့် ငါ့နှမဘယ်လောက်ခုကွရောက်နေရတယ် ဆို့တာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ ဘာပြောဦးမလဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် မုံလူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါ၍သွားတော့သည်။ သူသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ အတန်ကြာအောင်ငေးဝိုင်သွားလေတော့၏။

သူသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဆောင်းလောင်အား လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဒါခင်ဗျားအထင်မှားနေတာပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့နှမကို ခင်ဗျား ခုတ်သလို ကျုပ်ကလဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ခင်ဗျားအသိပါဗျာ”

ဆောင်းလောင်က ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

မုံလူကဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားခရီးထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ကြာကြာဆက်နေခဲ့ရင် ခင်ဗျားနှမ ကျုပ်အပေါ်ပိုရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ် တွယ်မှာကြောက်လို့ ရှောင်ထွက်လာခဲ့တာပါ”

မုံလူ၏စကားကြောင့် ဆောင်းလောင်သည် သက်ပြင်းတစ် ခုတ်ချကာနှုတ်ဆိတ်သွား၏။ မည်သည့်စကားကိုမျှမပြောဘဲ အတန် ကြာအောင် တွေးတောငေးမောနေတော့သည်။

မုံလူလည်း ဘာစကားမျှပြောစရာမရှိဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေ လေသည်။ ခဏကြာမှ ဆောင်းလောင်သည် သက်ပြင်းချကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီသဘောမတူစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

မုံလူမျက်လုံးပြူးသွား၏။ ကမန်းကတန်းပင် ပြန်ပြော၏။

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်က ဓားသွားပေါ်မှာ လမ်း လျှောက်နေရတဲ့လူပါဗျာ၊ ဓားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား”

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တစ်ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

ဆောင်းလောင်သည် တစ်ချိန်က သူ့နှမ၏ပြောစကားကို ဖြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ သူသည် နှမဖြစ်သူအား မုံလူက ဖော်ကားသွားသလားဟုမေးခဲ့ဖူး၏။ သူ့နှမက

“ဖော်ကားဖို့နေနေသာသာ ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်လို့ တောင် ထင်မှတ်ခဲ့ပုံမရပါဘူးအစ်ကိုရယ်”

၁၀၄ * ဝဏ္ဏအောင်

ဆောင်းလောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်အသာချလိုက်ပြီး

“အင်း... ပြီးတာလဲ ပြီးပါစေတော့လေ၊ ဝါညီမရဲ့ကပ်ပေါ့

ဒါနဲ့ အခုမင်းတို့ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

ထိုအခါမှ မုံလူလည်း ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ပြန်သတိရကာ ...

“ကျုပ်တို့ ခရီးတစ်ခုသွားရင်း ဆာဆာလောင်လောင်ရှိတာ

နဲ့ ဒီအိမ်မှာလူရှိတယ်ထင်ပြီး စားစရာတောင်းဖို့ဝင်လာကြတာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကကော ဘာကိစ္စနဲ့ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

ဆောင်းလောင်သည် ကျင်းလှုံ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ကျင်းလှုံမှာ ဆာလောင်မူကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်ကိုအကဲခတ်မိလိုက်သည်။ သူသည် အိတ်ထဲမှအထုပ်တစ်ထုပ်ကိုနှိုက်ထုတ်ရင်း ...

“ငါဒီကိုရောက်လာတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက မိတ်ဆွေတစ်စုက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုလို့ပါ”

သူသည် နှုတ်မှလည်းပြောရင်း လက်ထဲမှအထုပ်ကိုလည်း စားခွဲဖော်တင်ကာဖြေလိုက်လေသည်။

အထုပ်ပြေသွားသောအခါ အသားပေါက်စီလေးငါးလုံးခန့်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ရော ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ဝါညီမအသက်ကိုကယ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီတော့ ငါကကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ...”

သူသည် ထိုသို့ပြောရင်း အထုပ်ထဲမှအသားပေါက်စီများကို မုံလူတို့ရှေ့သို့ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (ပ) * ၁၀၅

ကျင်းလှုံကော မုံလူပါ ဟန်ပင် မဆောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် အသားပေါက်စီတစ်လုံးစီကိုယူ၍စားလိုက်ကြ၏။

စားနေရင်းမှပင် မုံလူက ...

“ခင်ဗျားနဲ့ချိန်းထားတဲ့မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သိရဘူးလား”

ဟုဆောင်းလောင်အား မေးလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလောင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“သိရပါတယ်၊ ငါနဲ့ချိန်းထားတယ်ဆိုတဲ့မိတ်ဆွေတွေက ဒီဆယ်တစ်ဝိုက်မှာနာမည်ကြီးနေတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးလီရှောင်လုံနဲ့ သူ့အဖည့်၊ ဖင်းဆိုင်တို့ပါပဲ”

ထိုစကားကိုကြားသည့်နှင့် ပေါက်စီစားနေကြသော မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံတို့မှာထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကြကုန်တော့၏။



ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် သိုင်းဆရာကြီး လီရှောင်လုံသည် လွန်စွာနာမည်ကြီးသည်။ သူသည် တာ့စနဲ့အိတ်စားနှင့်လည်း သင့်တင့်အောင်ပေါင်းထားသည်။

သူ၏လက်အောက်တွင် သိုင်းသမားပေါင်းများစွာရှိသည့်အခါ ယင်းဆိုင်နှင့်ပေါင်ထိုက်တို့ညီအစ်ကိုမှာ သူ၏ အားအထားရဆုံးသောလူများဖြစ်သည်။

သူတွင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်လာလျှင် ထိုညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နှင့်သာတိုင်ပင်၍ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း တာ့စနန်းအိဂိုဏ်းမှထွက်ပေါ်လာသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို သူလက်ခံရရှိလိုက်သည်။

ထိုသံတင်းကား အခြားမဟုတ်။

မုံလူအမည်ရှိကြေးစားသိုင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် ကျင်းလှဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ပါက မုံလူကိုသတ်ပြီး ကျင်းလှအား မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းရအောင် စောင့်ရှောက်ခေါ်လာနိုင်ခဲ့လျှင် မက်မောလောက်ဖွယ် ဆုကြေးငွေပေးမည်ဆိုသောသတင်းဖြစ်၏။

လီရှောင်လုံသည် ထိုသတင်းကိုရရှိသည်နှင့် ယင်းဆိုင်နှင့်ပေါင်ထိုက်တို့ညီအစ်ကိုအားခေါ်၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်လေသည်။

ယင်းဆိုင်က သူတွင် ဓားစွမ်းထက်သောအဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦးရှိသည်ဟုပြောဆိုကာ ဆောင်းလောင်အား ထိုအိမ်ပျက်ကြီး၌တွေ့ဆုံရန်ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

သို့သော် သူတို့ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့မတိုင်မီမှာပင် မုံလူတို့သည် တစ်ရက်စော၍တည်းခိုခန်းသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုည မှာပင် ထိုက်စိကျော့တောင်ကုန်း၌စခန်းချနေသော လီရှောင်လုံသည် မုံလူအားလုပ်ကြံရန် ယင်းဆိုင်နှင့်ပေါင်ထိုက်တို့ကိုစေလွှတ်လိုက်၏။

သို့သော် မျှော်လင့်သလိုဖြစ်လာခဲ့ချေ။

သူတို့အကြံမအောင်မြင်ဘဲ ယင်းဆိုင်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး ထိုက်စိကျော့တောင်ကုန်းသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ ပေါင်ထိုက်မှာ မုံလူ၏ ဆက်ချက်ဖြင့် တည်းခိုခန်းမှာပင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။



ယနေ့

ယနေ့သည် ယင်းဆိုင်က ဆောင်းလောင်အား ထိုအိမ်ပျက်ကြီး၌တွေ့ဆုံရန်ချိန်းထားသောနေ့ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ဆောင်းလောင်သည် စော့စီးစွာပင် ထိုအိမ်ပျက်ကြီး၌ လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် ယင်းဆိုင်ရောက်မလာဘဲ သူ့ လွန်စွာတွေ့ချင်နေသည့်မုံလူနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲဆုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မြင်လျှင်မြင်ချင်းမှာပင် မုံလူ၏အခြေအနေကိုတွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး တွန့်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရာမှ မုံလူ၏လက်ဖမိုး ညှိမည်းယောင်တိုင်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည့်အခါ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး

“မင်းလက်က ယောင်တိုင်းနေပါလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မုံလူကကိုယ်လက်ကိုယ်ပြန်ကြည့်ကာ မနေ့ညက တည်းခိုခန်း၌ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ဆောင်းလောင်အား ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယခု ယင်းဆိုင်ထံ အဆိပ်ဖြေဆေးကောင်းရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင်ပြောပြလိုက်၏။

ဆောင်းလောင်သည် မုံလူပြောသမျှ အသေအချာဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေခဲ့သည်။ မုံလူ၏စကားဆုံးသွားမှ

“ဒါဆို ယင်းဆိုင် ငါ့ကိုခေါ်တဲ့ကိစ္စ မင်းတို့နဲ့များပတ်သက်နေမလားမသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မုံလူမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ယင်းဆိုင်က ခင်ဗျားကိုဘယ်လိုပြောပြီးခေါ်တာလဲ”

ဆောင်းလောင်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ....

“သူမှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်။ ကူညီပါ။ အကျိုးမယုတ်စေရမိဘူးလို့ပြောတယ်”

ထိုသို့ပြောနေချိန်မှာပင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လူဆယ်ဦးခန့် မြင်းကိုယ်စီနှင့်ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ဆောင်းလောင်သည် ပြော လက်စ စကားဖြတ်ပြီး မုံလူကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှထွက်သွားလေသည်။

မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့သည် အိမ်ပျက်ထဲမှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

ဆောင်းလောင်သည် အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်နေကြသော မြင်းစီးသမားများကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်

မြင်းစီးသမားများအလယ်မှ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်သည် မြင်းဝေါ်မှဆင်းလိုက်လေ၏။ -ထိုသူသည် သိုင်းဆရာကြီးလီရှောင်လုံဖြစ်ကြောင်း ဆောင်အိလောင်သိရှိလေသည်။

လီရှောင်လုံသည် ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ဆောင်းလောင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ

“ယင်းဆိုင်ချိန်းထားတဲ့ဆောင်းလောင်မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလောင်ခေါင်းညှိတ်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် သူသည် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်အားလုံးကြားအောင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်မိတယ်၊ ကျုပ်ဆောင်းလောင်ပါ။ စကြာစားသမားဆောင်းလောင်ဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ”

ထိုစကားကို အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှမုံလူလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

အင် သူနှင့်တွေ့စဉ်က ဆောင်းလောင်သည် သာမန်သိုင်းသမားမျှသာဖြစ်သည်။

ယခု သိုင်းလောက၌နာမည်ကြီးနေသော “စကြာစားသမား”သည် သူ့သူငယ်ချင်းဆောင်းလောင်ဖြစ်ကြောင်း လုံးဝမသိခဲ့။

သူပြောမှသိရသဖြင့် မုံလူမှာ အတော်ပင်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် လီရှောင်လုံထံမှစကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ယင်းဆိုင် မင်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်တယ်ဆိုတာကိုကော သိလား”

ဆောင်းလောင်က မဆိုင်းမတွပင်



၁၁၀ * ဝဏ္ဏအောင်

“သူနဲ့မှမတွေ့ရသေးဘဲ၊ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”
ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် လီရှောင်လုံသည် အိမ်ပျက်ကြီးထဲ
အမှတ်မထင်လှမ်းကြည့်ဖို့ခိုက်ရာ လူနှစ်ယောက်တို့ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်
ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”
ဟုဆောင်းလောင်ကိုမေးလိုက်သည်။

ဆောင်းလောင်ကလည်း အိမ်ပျက်ထဲလှမ်းကြည့်ပြီး

“သူတို့က ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေပါ။ ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး
အရေးကြီးတာက ယင်းဆိုင်နဲ့တွေ့ဖို့ပါ။ ယင်းဆိုင်ဘယ်မှာလဲ”

မုံ့လူတို့ကိုစိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဆောင်းလောင်က တမင်
အာရုံလွှဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လီရှောင်လုံက

“ယင်းဆိုင်ဒဏ်ရာရထားလို့ ဆေးကုနေရတယ်။ ဒါပေမယ့်
မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုပြောပြဖို့ ငါ့ကိုမှာလိုက်တယ်”

လီရှောင်လုံသည် ပြောသာမြောနေရသည်။ သူ့အာရုံသည်
အိမ်ပျက်ကြီးထဲရောက်နေ၏။ မကျေမနပ်လှမ်းကြည့်ရင်း အိမ်ပျက်
ကြီးဆီသွားရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

ဆောင်းလောင်က လက်ဆန်တန်း၍ တန့်တားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လီရှောင်လုံက

ကြေးစားနှင့်ပိုန်းမလှ (ပ) * ၁၁၁

“အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ မုံ့လူနဲ့ကျင်းလုံတို့ ဖြစ်
မယ်။ ယင်းဆိုင်ကိုဒဏ်ရာရအောင်လှမ်းခဲ့တာ သူတို့ပေါ့။ နောက်ပြီး
ဆင်းဆိုင်ရဲ့ညီ ပေါင်ထိုက်ကိုလဲ သူတို့သတ်လိုက်ကြပြီထင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆောင်းလောင်ရယ်လိုက်သည်။

“ပေါင်ထိုက်ကို မသတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်သိပြီးပါပြီ။
ခင်ဗျားတို့လူနှစ်ယောက်က သူတို့ကိုတည်းခိုခန်းအထိလိုက်ပြီး ဒုက္ခ
ပေးခဲ့ကြတာကိုးဗျ”

လီရှောင်လုံသည် ဆောင်းလောင်ကိုမကျေမနပ်ကြည့်ကာ

“ဘာလဲ မင်းကသူတို့ကိုကာကွယ်နေတာလား”

ဆောင်းလောင်ကလည်း

“ခင်ဗျား သူတို့ကိုဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ဟုပြတ်ပြတ်သားသားပင် မေးလိုက်သည်။ လီရှောင်လုံက
ပြောတစ်ချက်ပြီးကာ

“အေး မင်းမသိရင်ပြောပြမယ်၊ သေချာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ နားထောင်နေပါတယ်ဗျာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ
ပြောစမ်းပါ”

လီရှောင်လုံသည် ကျင်းလုံရှိရာသို့ညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“ဟောဟိုက ကျင်းလုံဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ တာဝန်အိ
ထိချုပ်ကြီးရဲ့အချစ်တော်၊ သူ့ အဲဒီရိုဏ်းကထွက်ပြေးလာတာကို
သူကကူညီအားပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ကိုတွေ့တဲ့နေရာမှာမင်းဆီးပေးဖို့
ထိချုပ်ကြီးကအကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါက ဒီတာဝန်၊

၁၁၂ * ဝတ္ထုအောင်

ယင်းဆိုင်ကိုလွှဲပေးခဲ့တယ်။ ယင်းဆိုင်က မင်းဆီအကူအညီတောင်းဖို့ ချိန်းခဲ့တယ်။ သူတောင်းမယ့်အကူအညီက အဲဒီနှစ်ယောက်ကိုဖမ်း ဆီးပေးဖို့ပဲ။ ရှင်းပါတယ်နော်”

လီရှောင်လုံက ‘ရှည်လျားစွာပင် ရှင်းမြဲလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မုံလူသည် အသားပေါက်စီကို လက်စသတ်

စားလိုက်ပြီး ဆောင်းလောင်တို့ရှိရာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်လာလေသည်။

မုံလူထွက်လာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ လီရှောင်လုံသည် သူ့လူများကို

မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြလိုက်၏။

ဤတွင် လီရှောင်လုံနှင့်ပါလာသော သိုင်းသမားများသည်

မုံလူအား စတင်ပိုင်းပုံပိုင်းရထားလိုက်ကြလေတော့၏။

မုံလူက ၎င်းတို့အား တစ်ချက်ဝေ၍ အကဲခတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် မနီးမဝေးရှိ ဆောင်းလောင်နှင့်ယှဉ်လျက်ရပ်နေ

သော လီရှောင်လုံအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ကျွန်ုပ်ကိုရန်မူချင်တာလဲ”

လီရှောင်လုံကိုတည့်တည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

လီရှောင်လုံကဟက်ခနဲရယ်ကာ

“မင်းက တာ့စန်းအိဂိုဏ်းကိုအံ့တုချင်တာကိုးကွ”

မုံလူက ပခုံးတွန့်ကာ

“ခါတော့ကျွန်ုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်အလုပ်က ကျုပ်ကို အခကြေး

ငွေကောင်းကောင်းပေးပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကျုပ်ဘက်ကလဲ

အဲဒီလူကို အကောင်းဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား

တာ့စန်းအိဂိုဏ်းမကလို့ ဘာဂိုဏ်းကြီးဖြစ်နေနေ ကျုပ်အနေနဲ့ဂရုစိုက် နေမှာမဟုတ်ဘူး”

လီရှောင်လုံမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွား၏။

ဆောင်းလောင်ကမူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“ဟုတ်တယ် သူ့ပြောတာ ထရားနည်းလမ်းကျတယ်”

ဆောင်းလောင်က မုံလူဘက်မှ ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်

သဖြင့် လီရှောင်လုံခေါ်ပွဲသွားသည်။

“ဘာတရားနည်းလမ်းကျရာမှာမူကွ၊ ငွေရရင် ပြီးရောဆိုပြီး

တာ့စန်းအိဂိုဏ်းကိုအံ့တုရင် ခေါင်းနဲ့တိုယ် အိုးစားကွဲသွားမှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် မုံလူကဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လို့

သည်။ ဘာလုပ်

လီရှောင်လုံ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ဆရာကြီး

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

မုံလူကအရယ်ရပ်ကာ ရှေ့ချောင်း

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့ရန်ပြီးရန်စရှိသလား” သူလူ

လီရှောင်လုံသည် အကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ခေါင်းခါလိုက်၏။

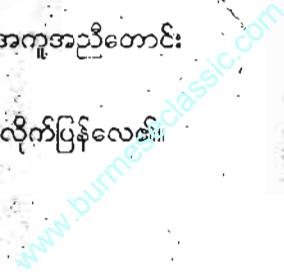
“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘာ့ကြောင့် ဖမ်းချင်

အံ့ချင်ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖြောပြီးပြီလေ တာ့စန်းအိဂိုဏ်းက အကူအညီတောင်း

မို့ပဲဆို”

မုံလူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ပြန်လေ၏။



“ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားက တာ့စန်းဒီ
ဝိုင်းကပေးမလုံဆုငွေကိုမက်ပြီး ကျုပ်တို့ကိုဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေတယ်
ဆိုတာ ပေါင်ထိုက်ပြောပြလိုကျုပ်သိပြီးပါပြီဗျာ”

လီရှောင်လုံမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွား
လေသည်။ မုံလူကဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာထူးသလဲ ခင်ဗျားလဲ ငွေရရင်ပြီးရောဆိုပြီး တရား
သလား မတရားဘူးလားဆိုတာတောင် မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား
က ကျုပ်ထက်တောင်ပိုဆိုးနေပြီ”

လီရှောင်လုံမျက်နှာရှုံ့သွားသည်။ ရှက်ဒေါသကြောင့် သူ
မုံလူအားသည် နီရဲသွား၏။ သို့သော် ဘာတစ်ခုခုမှပြန်မပြောဘဲ
မိုးဘင်ဘက်သို့လှည့်ကာ

ပြီးနဲ့ ဆောင်းလောင် မင်းကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ယင်းဆိုင်
သော လီရှောင်ထောက်မလား၊ မင်းမိတ်ဆွေဘက်ကရပ်မှာလား”

ဆောင်းလောင်ကရယ်လိုက်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်က ပွဲကြည့်မရီသတ်ပါပဲ၊ ဒါ
မလုံ မျက်စိထဲနောက်လာရင်တော့

သူ့စကားပင်မဆုံးသေးပါ။

လီရှောင်လုံက ငယ်သားများကိုလက်ဝေယမ်းပြုပြီး သူ့ကိုယ်
တိုင် ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ သူသည် ဓားကိုလှုပ်တစ်ပြင်
ဆွဲထုတ်ပြီး မုံလူထံခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မုံလူကလည်း
အသင်္ဃိုင်ပြင်ထားပြီးဖြစ်ရာ လီရှောင်လုံ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လာ

သည်နှင့် နောက်သို့အသက်မိမ်း၍ရှောင်ပြီး သူ့အား ဝိုင်းရံထားသည့်
သိုင်းသမားများကို ဦးစွာ ကျာပွတ်နှင့်တစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်၏။

“ခွမ်း

ဝိုင်းရံထားသူများ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့ရှုံ့ခနဲခုန်
ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သိုင်းသမားလေးယောက်က
သိုင်းလှုံအားဖမ်းချုပ်ရန် အိမ်ပျက်ထဲပြေးဝင်သွားကြသည်။

ဆောင်းလောင်က ရုတ်တရက်လေထဲခုန်တက်ပြီး ၎င်းတို့၏
အဖွဲ့ပိတ်ဆိုဟန်တားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ မိန်းကလေးဆီသွားစရာမလိုဘူး”

ထိုသိုင်းသမားလေးယောက်မှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး ဘာလုပ်
မိန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ဆရာကြီး
ရှောင်လုံကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

လီရှောင်လုံသည် မုံလူအား တိုက်ခိုက်ရန် အကွက်ချောင်း
အရာမှ ထိုဖြစ်ရပ်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့လူ
အားအော်ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟေ့ တို့အလုပ်ကိုဝင်ရှုပ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အလွတ်
ပေးနဲ့၊ တိုက်သာတိုက်”



၁၁၆ * ဝဏ္ဏအောင်

ဆောင်းလောင်သည် မည်သည့်ဘက်မှမပါဘဲ ကြားမှလက် ပိုက်ကြည့်နေမည်ဟု မူလကဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် မုံလှ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်လာသည့်မိန်းကလေးကိုမူ ဘာမျှမဖြစ်စေလိုပါ။ ထို့ကြောင့် လီရှောင်လုံ၏သိုင်းသမားလေးယောက် မိန်းကလေး ထံသွားရန် ယာန်ပြင်သည်အခါ ကြားမှဝင်ရောက်ဟန်တားလိုက်ခြင်း သာဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဟန်တားသည်ကို လီရှောင်လုံက မုံလှဘက်မှဝင်လာ သည်ဟုထင်သွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလောင်ကိုပါတိုက်ခိုက် ရန်အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလောင်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည်။

သူကား စိန်ခေါ်လျှင် တိမ်ပေါ်အထိ တက်လိုက်ရန်ဝန်လေး သူ မဟုတ်ချေ။ သိုင်းသမားလေးယောက်ကိုခေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်း ဟင်း စကြာဓားဆိုတာ မင်းတို့ နည်းနည်း မကြားဖူးဘူးထင်ဇာယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆောင်းလောင်သည် ဓားကိုရွှမ်းမနဲတစ် ချက်စေ့ယမ်းလိုက်ရာ

“အား”

စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သိုင်းသမားလေးယောက် ထဲမှတစ်ယောက်သည် ရင်ဘတ်ကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျှက်လဲကျသွား လေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် လီရှောင်လုံသည် မုံလှအား တရကြီး တိုက် ခိုက်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ

သူလူများကို ကောင်းစွာအာရုံမစိုက်နိုင်တော့ချေ။

သူလူလေးယောက်သည် ပထမတန်းသိုင်းသမားများဖြစ်၍ ဆောင်းလောင်ကို ကောင်းစွာသုတ်သင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထား သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မကြာမီမှာပင်

“အား”

စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြီးတစ်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန် သည့်အခါ သူသည် မနေနိုင်နိုင်တော့ဘဲ မုံလှအားတိုက်ခိုက်နေရာမှ စောင်း၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆောင်းလောင်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် ကြသူများထဲမှ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်မံလဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။

လီရှောင်လုံ အကြီးအကျယ်ဒေါပွသွားတော့၏။ သူသည် အတင်းတင်းကြိတ်ကာ မုံလှအားတရကြမ်းဖိ၍တိုက်ခိုက်လေတော့ သည်။ သူ၏သိုင်းပညာသည် ထိပ်တန်းအဆင့်တွင်ရှိရာ ဓားချက်တိုင်း သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်ထက် နက်နေပေသည်။

သူသည် ဓားကိုစိုက်ပြီး နဂါးတိမ်ဖောက်သိုင်းကွက်ဖြင့် မုံလှ၏ဦးခေါင်းကို တစ်ရှိန်တိုးထိုးသွင်းလိုက်၏။ ဤသိုင်းကွက်ကား သိုင်းသိုင်းကွက်ပင်ဖြစ်၏။ ရန်သူအတော်များများသည် ဤသိုင်း ကွက်အောက်မှာပင် အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ၏ဖွဲ့သိမ်းစားချက်သည် အချည်းနီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ မုံလူသည် သူ၏စားချက်ကို မြွေတစ်ကောင်လို တွန့် လိမ်လျက် ရှေးခနဲရှောင်ထွက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်

မုံလူသည် ကျာပွတ်ကိုတစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်ရာ ကျာပွတ် အဖျားသည် လီရှောင်လုံ၏ရင်ဘတ်အားရှုပ်ထိသွား၏။

“ဗျို”

ရင်ဘတ်နေရာရှိအင်္ကျီစမှာ စားနှင့်ထိုးခွံခံလိုက်ရသလို စုတ် ပြသွားလေသည်။ လီရှောင်လုံထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မုံလူကိုလည်း အထင်မသေးဝံ့ဘဲဖြစ်သွားတော့သည်။

သူ၏သိုင်းသမားဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်သာ ပထမဦးဆုံး ဒဏ်ရာရဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အား ဒဏ်ရာရအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည့် မုံလူကို အထင်မသေးဝံ့တော့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်

“အား

အော်သံတစ်ချက် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ လီရှောင်လုံ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည့်အခါ ဆောင်းလောင်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြသူများ ထဲမှ နောက်တစ်ယောက်ထပ်မံလဲကျသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

လီရှောင်လုံမှာ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်ဘဲဖြစ်လာ သဖြင့် အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။

သို့သော် မုံလူနှင့်ဆောင်းလောင်တို့အား မိမိ၏လက်ရှိ အင်အားနှင့်ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို နားလည်သဘောပေါက် သဖြင့် ဒေါသကိုပြန်လည်မျှိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

ယခုအခြေအနေအတိုင်းသာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေလျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့်အမှည့်ခြွေ ခြွေသလို လုံးပါး ပါးပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အခွင့်ကောင်းဖန်တီး၍ ထိုနေရာမှအမြန်ထွက်ခွါ ခုန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် လီရှောင်လုံသည် အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်နေခဲ့ရာ တစ်ချီတွင် ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ကိုတိမ်းရှောင်ရင်း ခါးကြားမှစားမြောင် တစ်လက်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်ကာ ဆောင်းလောင်ထံပစ်ပေါက် လိုက်၏။

စားသည် အရှိန်နှင့်ပစ်လွှင့်သွား၏။

“ဝိုး”

ဆောင်းလောင်မှာ ရန်သူနှင့်သံသယမဲ့တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် လီရှောင်လုံထံမှစား ဝင်ရောက်လာသည်ကိုသတိမပြုမိပေ။

ထို့ကြောင့် စားသည် ဆောင်းလောင်၏ညာဘက် လက် နှောင်းသို့စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ ဆောင်းလောင်မှာ ဆက်လက် မ တိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကမန်းကမန်းရှောင်တိမ်းကာ စားနှင့်ပစ် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

၁၂၀ * ဝဏ္ဏအောင်

လီရှောင်လုံ၏လက်ချက်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

ဆောင်းလောင် ဒေါသတကြီးဖြင့်သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လီရှောင်လုံသည် သူ၏လူများကို
အချက်ပြကာ မြင်းပေါ်ခန့်တက်ပြီး ဖုန်းစိုင်းနောင်းနှင့်ထွက်ခွာသွား
လေတော့၏။



ထောင်ချောက်

လီရှောင်လုံနှင့်သူ့အဖွဲ့သားများ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်၏။
စောစောကဆူညံပွက်လောရိုက်နေခဲ့သောပတ်ဝန်းကျင်သည် ယခု
အခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းလျှံသည် ဓားဒဏ်ရာရသွားသောဆောင်းလောင်၏
ထက်ကို အဝတ်စမြင့်ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

မုံလူက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ဆောင်းလောင်ကိုကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျုပ်စိတ်မ
ကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဆောင်းလောင်က အသာအယာပြုံးပြရင်း

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းတောင် ငါ့နမကိုအသက်စွန့်ပြီး ကယ်
သေးတာပဲ”

“ဒါ ဒါကတော့ဗျာ”

မုံလူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

၁၂၂ * ဝဏ္ဏအောင်

ထိုစဉ် ကျင်းလှုံထံမှစကားသံထွက်လာ၏။

“မုံလူ ဒီအစ်ကိုကြီးကို သမားတော်တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

စိုးရိမ်မကင်းသံဖြင့် ကျင်းလှုံကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချိုသာနွဲ့ပျောင်းသော ထိုစကားသံကြောင့် ဆောင်းလောင်သည် အသာခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါမှ ကျင်းလှုံသည် လွန်စွာ ချောမောလှပသောမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိတော့သည်။ စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် သူ့အားလှမ်းကြည့်နေသော သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံသည် တစ်ဖက်သားအား အလိုလိုတိမ်းညွတ်လာစေလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိကြောင်းခံစားလိုက်ရသည်။

ဆောင်းလောင်သည် သက်ပြင်းတတ်ချက်ချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သွားရမယ့် လမ်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးဖြစ်ဖို့ပဲအရေးကြီးပါတယ်”

ကျင်းလှုံကစိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မတို့အတွက် ရှင်ခုလိုဖြစ်တာ ကျွန်မတကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ဆောင်းလောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ကျုပ်နမမျက်နှာကိုမြင်ယောင်ပြီး သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိနေလို့ပါ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဆောင်းလောင်သည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေလိုက်တော့သည်။

ကျင်းလှုံမှာ သူ့စကားအဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်သော်လည်း သူတို့မောင်နှမနှင့်မုံလူတို့သည် တစ်နည်းနည်း ဆက်စပ်ပတ်သက်မှု နှိုင်းလိမ့်မည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ဆောင်းလောင်၏နမနှင့် မုံလူတို့ ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့လေသကဲ့သို့ မဆီမဆိုင်တွေးရင်း သူမ၏စိတ်ထဲ၌တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့် သည်လိုတွေးပြီးစိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဆောင်းလောင်သည် တစ်ဘက်သို့လှည့်နေရာမှ မုံလူ၏ ဆက်မှကင်းခြေများအကိုက်ခံထားရသည့်ဒဏ်ရာကို သတိရလာသည်။ ထို့ကြောင့် မုံလူ၏လက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါနဲ့ မင်းလက်ကဒဏ်ရာအတွက် ယင်းဆိုင်နဲ့တွေ့ရဦးမှာ ဆိုတယ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ မုံလူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့အချိန်ဖြုန်းနေတာလဲ၊ ယင်းဆိုင်ဟာ မင်းပေးလိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် ထိုက်စံကျော့တောင်ကုန်းမှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကို မင်းအမြန်လိုက်သွားပေတော့”

မုံလူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်မီမှာပင် ကျင်းလှုံကကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ယင်းဆိုင်ဟာ သူ့ဒဏ်ရာကို သမားတော်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဲဒီတောင်ကုန်းမှာကုနေမှာပဲ၊ မုံလူကလဲ”

ယင်းဆိုင်နဲ့တွေ့ရအောင်သွားမှာဆိုတော့ အဲဒီမှာရှိတဲ့သမားတော်နဲ့ ရှင်ဝတ်ရာကိုကုရအောင် ရှင်ပါ ကျွန်မတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား။ အတူတူ သွားကြရအောင်လေ။

ကျင်းလှုံ၏စကားကို မုံလူကထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပါလိုက်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မုံလူသည် ဆောင်းလောင်၏သဘောထားကိုမေးမနေတော့ဘဲ ခရီးဆက်ရန်မြင်းကိုပြင်တော့သည်။

ဆောင်းလောင်အတွက်လည်း သေဆုံးသွားသည့် ရန်သူ၏ မြင်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲယူပြင်ဆင်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုခနောက် သုံးယောက်သား မြင်းပေါ်တက်ကာ ထိုက်စံကျော့တောင်ကုန်းဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။



မုံလူတို့သုံးယောက် ထိုက်စံကျော့တောင်ကုန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ နေလုံးကြီးသည် အနောက်တောင်စွယ်သို့ ငုတ်လျှိုးဝင်ရောက်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ပတ်စန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်ရိပ်ပင် သမ်းနေလေပြီ။ မုံလူတို့သုံးယောက်သည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လျှိုဝှက်စွာ တည်ရှိနေသော ဂူတစ်ဂူရှေ့သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဆောင်းလောင်သည် ဂူထဲသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ ဂူထဲသို့အတန်ကြာဝင်ရောက်မီသည့်အခါ ပိတ်ထားသည့်

တံခါးကြီးတစ်ချပ်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ဆောင်းလောင်က တံခါးကို ဆွဲလိုက်သည်။ ထိုအခါ တံခါးမကြီး၏လူကြည့်ပေါက်မှ မျက်လုံးနှစ်လုံး တို့မြင်လိုက်ရသည်။ အထဲမှလူက တံခါးပေါက်လေးမှ ဆောင်းလောင် ထိုးအားကြည့်၍

“ဘာကိုစွဲလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

ဆောင်းလောင်က ထိုအပေါက်ကလေးကိုကြည့်၍

“ယင်းဆိုင်ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ သူနဲ့တွေ့ချင်လို့”

အထဲမှအသံသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး တံခါးပေါက်အသေးလေးသည်လည်း ပြန်ပိတ်သွား၏။ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ တံခါးမကြီး၏ဖွင့်သံကိုကြားရပြီး တံခါးကြီးသည်ပွင့်သွားသည်။

တံခါးစောင့်သည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဆောင်းလောင်အား အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

“ဆရာယင်းဆိုင် အတွင်းထဲမှာ ဆေးကုသနေပါတယ်၊ သူ ဆီကိုဝင်လာခဲ့ဖို့ပြောပါတယ်”

သူတို့သုံးဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ထိတ်ကြသည်။ မုံလူက ယင်းဆိုင်သည် သူတို့သုံးဦးကို ဤအဆောက်အအုံထဲတွင်ပိတ်၍ဖမ်းဆီးတော့မည်ကို စိုးရိမ်သွားမိသည်။

ဆောင်းလောင်ကလည်း ထိုသို့ပင် တွေးမိလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလောင်က ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး

“သူဟာ ကျုပ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ကျုပ်တို့အပေါ် အကောက်ကြံမယ်မထင်ပါဘူး”

၁၂၆ * ဝတ္ထုအောင်

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး အခန်းတွင်းသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်သွားလေတော့သည်။ မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံကလည်း ဆောင်းလောင်၏နောက်မှ သတိကြီးစွာဖြင့်ဝင်လိုက်သွားကြပေတော့သည်။



အခန်းထဲတွင် ယင်းဆိုင်သည် သမားတော်ကြီးနှင့်အတူ သူ၏ဒဏ်ရာအားဆေးကုသနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှ ကန့်လန့်ဖြတ်ဒဏ်ရာကြီးသည် တည်းခိုခန်း၌ သူက ကင်းခြေများထည့်ထားသောအိုးကို မုံလူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်တွင် မုံလူက ကျာပွတ်ဖြင့် ပြန်လည်လှမ်းရှိုက်လိုက် သဖြင့် ရရှိခဲ့သောဒဏ်ရာဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ထိုဒဏ်ရာကိုကုသနေရင်းမှ အစောင့်တစ်ဦးက သူ့အား ဆောင်းလောင်ကတွေ့ချင်သည်ဟုလာပြောသဖြင့် သူက အခြားဘယ်သူတွေ့ပါသေးသလဲဟု အစောင့်အားမေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အစောင့်က အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ ပါလာသည့်အပြင် ထိုသူနှစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုဖော်ပြောပြလိုက်သည်။

ယင်းဆိုင်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာသွားလေတော့၏။

သူသည် နံနက်ပိုင်းက လီရှောင်လုံအား ဆောင်းလောင်နှင့် တွေ့ရန်အတွက် အိမ်ပျက်ကြီးဆီသို့စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြေးစားနှင့်ပိုန်းမလှ (၀) * ၁၂၇

ထိုအိမ်ပျက်ကြီး၌ လီရှောင်လုံနှင့် ရန်သူသုံးယောက်တို့ တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ကြသည်ဟု သတင်းရရှိလိုက်သည်။

ထို့နောက် လီရှောင်လုံအရေးနိမ့်ပြီး သူ၏နေအိမ်သို့ပြန်သွားသည်ဟု ငယ်သားတစ်ယောက်ထံမှသိရှိခဲ့ရသည်။

လီရှောင်လုံအား ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သူမှာ ဆောင်းလောင်၊ မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိခဲ့ရသည်။ ယခု သူ့ထံသို့ ဆောင်းလောင်နှင့်မုံလူကော ကျင်းလျှံပါ သုံးယောက်စလုံးရောက်ရှိလာသည်ဟုကြားသိလိုက်ရသောအခါ သူ့အကြံနှင့်သူ ဝမ်းသာသွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် အစီအစဉ်တစ်ခုကို အမြန်ဆုံးပြုလုပ်လိုက်ပြီး ဆောင်းလောင်တို့အား သူ့ထံသို့လာရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီ လူသုံးယောက်သည် သူ့ထံသို့လျှောက်လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဝင်လာသော လူသုံးယောက်မှာ သူအင်ထားသည့်အတိုင်း ဆောင်းလောင်၊ မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့ဖြစ်၏။

ဆောင်းလောင်သည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ယင်းဆိုင်၏အနီးသို့လျှောက်သွားကာ ဦးညွှတ်၍အရိုအသေမေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရနေတယ်လို့ လီရှောင်လုံဆီကကြားခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

ယင်းဆိုင်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားလှမ်းတွင်ရပ်နေကြသော မုံလူအားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဒဏ်ရာရနေတာ ဟိုမှာရပ်နေတဲ့မုံလူနဲ့ လက်ချက်ပေါ့၊ ဒီကောင်ကို ငါဘယ်တော့မှမကျေဘူး”

ဆောင်းလောင်ကပါ၊ မုံလူကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်မော လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဒဏ်ရာရနေသောယင်းဆိုင်အနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူနဲ့ခင်ဗျားက ရန်ပြီးရှိနေလို့လား”

ယင်းဆိုင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရပ်နေသော မုံလူနှင့်ကျင်းလုံ တို့နှစ်ယောက်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆောင်းလောင်အား သူ့အနားသို့ခေါ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးစကား ပြောဆိုလေသည်။

ဆောင်းလောင်က ယင်းဆိုင်ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့်နားထောင်နေ၏။ ယင်းဆိုင်ကလည်း ပြုံးသည့်အခါပြုံး၍ မဲ့သည့်အခါမဲ့ပြီး ဆောင်းလောင်အားပြောကြားနေပေသည်။ မုံလူနှင့် ကျင်းလုံသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ တို့၏ပြောစကားများကိုတော့မကြားရပါ။ ယင်းဆိုင်နှင့် ဆောင်းလောင် တို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကိုလည်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူတို့အံ့ဩနေမိ သည်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်၏ပြောစကားများကို မုံလူနှင့် ကျင်းလုံသာကြားမိခဲ့လျှင် ပို၍အံ့ဩထိတ်လန့်ကုန်မည်မလွဲပေ။



ယင်းဆိုင်နှင့်ဆောင်းလောင်မှာ သိုင်းလောကတွင် တစ်နှစ် အည်း၌နာမည်ကျော်ကြားလာကြသော သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လွန်စွာမှ ချစ်ခင် နှင်းနှီးကြသည်။

တစ်ယောက် အရေးကြုံလာခဲ့လျှင် ကျန်တစ်ယောက်ကို အခြံအကူအညီတောင်းတတ်ကြသည်အထိ ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြ၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လူများအပေါ်တွင် မည်သည့် အခဲမှ မတရားမလုပ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားနှစ်ဦး သူ၌ တချိုက လေးစားချစ်ခင်ကြသော်လည်း အနက်ရောင်သိုင်း သမားများကမူ သူတို့အား လွန်စွာမှမုန်းတီးကြပေသည်။

တကယ်တော့ ယင်းဆိုင်သည် တာ့စန်းအိဂိုဏ်း၏ သိုင်း လောကတစ်ခုလုံးအား စိုးမိုးခြယ်လှယ်လိုသောရည်ရွယ်ချက်ကို လွန် စွာမုန်းတီးသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဤကိစ္စ၌ သူ့အား လီရှောင်လုံက တာ့စန်းအိဂိုဏ်း အတွက်ပြေးလာသောမိန်းကလေးကိုဖမ်းဆီးပြီး ပြန်ပို့ပေးနိုင်လျှင် ဆု ပြုမိတ်ပြားစွာရရှိမည်ဟုပြောလာသဖြင့် သူသည် ထိုတွက်ပြေးလာ သောမိန်းကလေးအားဖမ်းဆီးပြီး တာ့စန်းအိဂိုဏ်းအား အကျပ်ကိုင် နှင့် ရည်ရွယ်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကိစ္စကြောင့် သူသည် ဆောင်းလောင်အား ချိန်းဆို အကူအညီတောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူသည် ဆောင်းလောင် အထီးတိုးပြောနေသည်မှာ ထိုအကြောင်းများပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆောင်းလောင်ခေါ်လာသော မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများနှင့် လေးပစ်ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းသမားများပင် ဤအခန်းတွင်း၌ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၍ ယခု သူက ဆောင်းလောင်၏သဘောထားကို တောင်းခံနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်းလောင်သည် ယင်းဆိုင်၏တီးတိုးပြောနေသော စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ယင်းဆိုင်၏အနီးမှထလာပြီး မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံ ရှိနေသောနေရာသို့ လျှောက်လာကာ စားစရာများတင်ထားသော စားပွဲဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟောဆိုစားပွဲမှာထိုင်ပြီး စားစရာတွေစားကြပါ။ ငါ့မိတ်ဆွေအတွက် ငါတာဝန်ယူပါတယ်”

သူတို့သည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ယင်းဆိုင်အနီးသို့ ပြန်သွားကာ

“ဒီမှာယင်းဆိုင် မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကြီး လီရှောင်လုံက စားလှမ်းပေါက်သွားလို့ ငါ့လက်မှာဒဏ်ရာရလာတယ်၊ မင်း ငါ့ကိုဆေးကုပေးနိုင်ဘူးလား”

ယင်းဆိုင်က မျက်မှောင်ကုန်လိုက်ပြီး ဆောင်းလောင်ဒဏ်ရာကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရလေသည်။ ယင်းဆိုင်သည် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်ရာ အခန်းတွင်းသို့ လူငယ်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပေသည်။

ယင်းဆိုင်က ထိုဝင်ရောက်လာသောလူငယ်အား သမားဆော်ကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ငါမေးပါရစေဦး၊ မင်းက သူတို့ကို ဘာလုပ်မယ် စိတ်ဇူးထားသလဲ”

ယင်းဆိုင်သည် မုံလူတို့နှစ်ဦးအား လက်ညှိုးညွှန်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းလောင်ကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ သူတို့လမ်းကိုသူတို့ဆက်သွားမလို့ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ဆောင်းလောင်သည် ပြောလက်စ စကားကို အဆုံးမသတ်သေးဘဲ မုံလူ၏ရောင်ကိုင်းနေသောလက်ကိုညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“သူမှာ မင်းလွှတ်လိုက်တဲ့ကင်းခြေများအကောင်က ကိုက်ထားလို့ မင်းဆီဖြေဆေးလာတောင်းတာ”

ယင်းဆိုင်သည် ဆောင်းလောင်၏ပြောစကားကိုကြားရသောအခါ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလောင်ကမျက်မှောင်ကုန်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

ယင်းဆိုင်က ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“မင်းပြောတာကိုငါသဘောကျလို့ပါ”

ဆောင်းလောင်ကနားမလည်စွာဖြင့်

“ဘာကိုသဘောကျတာလဲ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာတွေများ ရယ်စရာပါနေလို့လဲ”

ယင်းဆိုင်က မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး



၁၃၂ * ဝဏ္ဏဒဘင်

“ငါ့ရန်သူကို ငါကဖြေဆေးပေးရမှာလားတဲ့”

ဆောင်းလောင်က ယင်းဆိုင်အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်

လိုက်ပြီး

“ယင်းဆိုင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တာ တစ်စိတ်တည်းတစ်စမ်းတည်း

ပဲ၊ သူများအပေါ် ဘယ်ခဏာမှလဲ မတရားဆလုပ်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား

မို့လူကကော ခင်ဗျားအပေါ် ဘာတွေများမတရားလုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ယင်းဆိုင်က မွဲဖြူးဖြူးလိုက်ပြီး သူ၏မျက်နှာမှဒဏ်ရာကို

လက်ညှိုးစိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်လေကွာ၊ သူလုပ်လိုက်တာ”

ဆောင်းလောင်ကလည်း တစ်ချက်ဖြူးလိုက်ပြီး

“ခါဖြင့် ခင်ဗျားကလဲ နာမည်ကြီး သိုင်းသမားတစ်ယောက်

ဖြစ်နေပြီး ဘာလို့ကောက်ကျစ်တဲ့အကြံနဲ့ သူ့ကိုကြံစည်ခဲ့တာလဲ”

ယင်းဆိုင်သည် ဆောင်းလောင်၏စကားကြောင့် အတန်

ကြာတွေဝေသွားပြီးမှ

“ဒါတော့ကွာ၊ တည်းခိုခန်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ မဖြစ်စေချင်

တာရယ်၊ နောက်ပြီး ကောင်မလေးကိုလဲ ဒဏ်ရာမရစေချင်တာရယ်

ကြောင့်ပါ”

ဆောင်းလောင်က မွဲဖြူးဖြူးလိုက်သည်။

“သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ခင်ဗျား မတရားတာ”

ယင်းဆိုင်က မည်သို့မျှပြန်မှဖြေဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်

သည်။ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဆောင်းလောင်က

“ယင်းဆိုင် ခင်ဗျားဆီမှာအဆိပ်ဖြေဆေးရှိတယ်မဟုတ်

ဘူး၊ သူတို့ခရီးသွားစရာရှိသေးတယ်၊ ပေးလိုက်ပါကွာ”

“မင်းတို့ ငါခင်တာကတခြားပဲ၊ သူတို့ကို ငါဖြေဆေးလဲမပေး

ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှလဲ ဒီကနေ ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် အခေါ်လွှတ်လိုက်သော သမားတော်ကြီးက

အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။



သမားတော်ကြီးသည် ဆောင်းလောင်၏လက်မောင်းမှ

ဒဏ်ရာအား ဆေးဝါးများထည့်၍ကုသပေးနေ၏။ မို့လူနှင့်ကျင်းလှုံ

ဘလည်း ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စားပွဲခွဲမှ

စားစရာများကိုသာ အားပါးတရစားသောက်နေကြမေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်တစ်ခုက ချက်ချင်း

ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ယင်းဆိုင်သည် မည်ကဲ့သို့ စိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏စားကိုဆွဲထုတ်ကာ ယင်းဆိုင်အနီးသို့ ခုန်ပျံ့၍ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေသော ယင်းဆိုင်၏လည်ပင်းအား သူ၏စားနှင့် ချိန်ရွယ်ကာ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် မုံလူထိုအားဝိုင်းရံထားသော သိုင်းသမားများအား အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဇီမှာကြည့်၊ အဲဒီညောင်သည်တွေကို တစ်စုံတစ်ခုလုပ်လိုက်တာနဲ့ မင်းတို့ဆရာကိုလဲ ငါကသတ်ပစ်လိုက်ပြီသာ အောက်မေ့လိုက်တော့”

မုံလူတို့အားဝိုင်းထားသော သိုင်းသမားများသည် ဆောင်းလောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ယင်းဆိုင်၏လည်မျိုအား ဆောင်းလောင်က ဓားနှင့်ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ယင်းဆိုင်မှာ လည်း ဆောင်းလောင်၏ပြုမူပုံကိုအံ့အားသင့်ပြီး မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေသည်။ သူ၏ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ ဆောင်းလောင်သည် သူ့အား ဤကဲ့သို့မြို့မူလာလိမ့်မည်ဟုလုံးဝမှော်လင့်မထားပေ။ သူသည် ဆောင်းလောင်အား မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ပြီး

“မင်းက ငါထက် မုံလူကိုပိုပြီးဂရုစိုက်တယ်ပေါ့”

ဆောင်းလောင်က လေသံအေးအေးမြင့်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ အယ်သူ့အပေါ်မှာ အယ်တုန်းကမှ မတရားမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုလဲ မုံလူဟာအခကြေးငွေယူပြီး သူ့အလုပ်ဂတ္တရားကိုသူ ဆောင်ရွက်ပေးနေတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့လဲ မပတ်သက်ဘူး”

ကျုပ်နဲ့လဲ မပတ်သက်ဘူး၊ သူတို့ကိုဖမ်းပြီးပို့မှ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆုငွေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီငွေကိုကျွမ်းပေးမယ်”

ယင်းဆိုင်မှာ ထိုစကားကြောင့် တွေဝေသွားတော့သည်။

သူသည် ဆောင်းလောင်အား အသေအချာကြည့်ကာ

“မင်းနဲ့ကျုပ်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဆောင်းလောင်က ရယ်မောလျက် မုံလူအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“သူနဲ့ကျုပ်ဟာလဲ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ”

ယင်းဆိုင်သည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားပြီး

“သူက မင်းနဲ့လဲ ရင်းနှီးစာယ်ဟုတ်လား”

ဆောင်းလောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လျှာနှစ်ခွခြေပွေးမုံလူဆိုတာ ကျုပ်ညီမလေးရဲ့အသက်နဲ့ အရှက်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

ယင်းဆိုင်မှာ ထိုစကားကြောင့် အလွန်ပင်အံ့အားသင့်ပြီး မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ယင်းဆိုင်သည် အိတ်ထဲမှအထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကိုနှိုက်ယူ၍ ဆောင်းလောင်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ အဲဒါ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ကင်းခြေများရဲ့အဆိပ် ဖြေဆေးပါမိဗျာ”



ချစ်ဦးလေပြေ

လောကကြီးသည် လွန်စွာမှပင် ဆန်းကြယ်လှ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိကြသေးမီက သူ့သေကိုယ်သေတိုက် ခိုက်တတ်ကြသော်လည်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိ သွားသည်အခါ အသေအကြေတိုက်ခိုက်နေရင်းမှပင် ချက်ချင်းဆိုသလို မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုပင် ကြည့်ပါ။ ယင်းဆိုင်သည် နဂိုစိတ်ရင်း လွန်စွာဖြူစင်လှသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်တူသဘောတူဖြစ်သည့် ဆောင်းလောင်အား ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏မိတ်ဆွေလီရှောင်လိုက မုံလူတို့အားဖမ်းဆီး၍ ဆုငွေ ယူရန် တိုင်ပင်လာသောအခါတွင် သူသည် မုံလူဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်သည်ကိုမစုံစမ်းဘဲ လီရှောင်လုံ၏စကားကိုသဘောတူလက်ခံပြီး ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်၍တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ မုံလူသည် အဖြူရှောင်သိုင်းသမားဖြစ်ကြောင်း

အကြောင်းငွေယူ၍ သူ့တစ်ပါး၏ကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ပေးရသော်လည်း သူ့လက်ခံဆောင်ရွက်သည့်ကိစ္စတိုင်းသည် တရားသဖြင့် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စများချည်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုင်တိုင်လည်း အတရားမူမှန်သမျှကိုရှုံ့မှန်းသူဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်သိလိုက်ရသည့် အခါ ယင်းဆိုင်သည် မုံလူကိုပါ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတော့၏။

လောကကြီးသည် ဤမျှအထိပင် ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့သည် ယင်းဆိုင်၏ရန်သူအဖြစ်မှ မိတ်ဆွေအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ယင်းဆိုင်၏ညှော်ခံကျွေးမွေးမှုကိုခံယူကာ ဆိုအိမ်မှာပင် နှစ်မြို့က်စွာအိပ်စက်ခဲ့ကြလေသည်။



အရှေ့စာစဉ်၌ အရုဏ်ဦးလင်းရောင်ခြည်များ ယှက်သန်း ထာပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီ မိုးစင်စင်လင်းပေတော့မည်။ အဲဒီအချိန်တွင် မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့သည် အိပ်ရာမှထကာ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ လေသည်။ ထိုအခါ ယင်းဆိုင်နှင့်ဆောင်းလောင်က သူတို့နှစ် ယောက်ကို စိတ်မချသဖြင့် နယ်ခြားအရောက်လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး ဆည်ဟုပြောဆိုကြလေသည်။

ကျင်းလျှံက ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြရင်း
“အစ်ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ခွေးကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးနားရင်ပဲရဲပေ။

တို့ကို အစစအရာရာကူညီခဲ့ကြတဲ့အတွက် အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ညီမတို့သွားမယ့်ခရီးက မိုင် ၅၀၀ ကျော်ဝေးပြီး အန္တရာယ်များလွန်းလို့ပါ”

ယင်းဆိုင်က စိတ်မချဟန်ဖြင့်ပြောရာ

“ကိစ္စမရှိပါဘူးချင် ... မုံလူသာ ကျွန်မအနားမှာရှိရင် မိုင်ငါးရာ မကဘူး။ မိုင်တစ်ထောင်ဆိုလဲ ကျွန်မ မမူတော့ပါဘူးရှင်”

ကျင်းလှုံက ရယ်သံလွင်လွင်လေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ယင်းဆိုင်နှင့်ဆောင်းလောင်တို့ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ မုံလူက ကျင်းလှုံကို မသိမသာတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရာ ကျင်းလှုံကလည်း သူ့ကိုလှမ်းအကြည့် နှစ်ယောက်သားမျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးရင်ခုန်သွားကြကာကမန်းကတန်းပင် အကြည့်ကိုလွဲဖယ်လိုက်ကြလေသည်။



မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံတို့သည် ယင်းဆိုင်နှင့်ဆောင်းလောင်အား လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ မြင်းကိုယ်စီနှင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သွားရမည့်ခရီးကား ကြမ်းတမ်းရှည်လျားလွန်းလှပေသည်။

မိုင်ငါးရာမျှသွားရမည့်ခရီးသည် ယခုမှ မိုင်တစ်ရာကျော်မျှသာ ခရီးယခုအခါ မုံလူသည် ခရီးဆုံးရောက်ရန်ကား မိုင်လေးရာခန့်

ထိုမိုင်လေးရာခရီးအနက် မိုင်သုံးရာကျော်သည် တာ့စန်းဘိတ်ကား၏ဩဇာအာဏာသက်ရောက်ရာနယ်မြေဖြစ်သည်။

သူတို့၏ခရီးစဉ်သည် အန္တရာယ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ခရီးတခုဆိုနိုင်ပေသည်။ သို့သော် ... မုံလူအနေဖြင့် အန္တရာယ်ကိုတွေးကြောက်မနေနိုင်တော့ပါ။

သူ့ဆန်စား ရဲရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

မုံလူသည် ရှေ့မှသွားနေရာမှ နောက်မှလိုက်ပါလာသော ကျင်းလှုံကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နံနက်ခင်းနေခြည်အောက်၌ ကပိုကရီလှပနေသောကျင်းလှုံသည် အန္တရာယ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့်ခရီးကိုသွားနေသည်နှင့်မတူ။ အလည်အပတ်ထွက်လာသည့် ပင်တိုင်စံမင်းသမီးတစ်ပါးနှင့်ပင် တူနေတော့၏။

သူမသည် မြင်းကိုခပ်သွက်သွက်နှင်ပြီး မုံလူအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသည်။

ရင်ပေါင်တန်းယှဉ်မိသည့်အခါ ကျင်းလှုံက မုံလူအားတစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

မုံလူမှာ ကျင်းလှုံ၏အပြုံးကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ ကျင်းလှုံသည် မုံလူ၏ရှက်တတ်သောမျက်နှာကိုကြည့်၍ သူမမှာ ရယ်ချင်သောစိတ်ကို မနည်းချုပ်တီးနေရပေသည်။ မုံလူသည် ရှက်ရွံ့သည့်အမှုအရာရှိသော်လည်း သူ၏ယောက်ျားပီသသော ဥပမာရုပ်ကြောင့် ကျင်းလှုံ မပြောင်လှောင်ရဲပေ။

မုံလူသည် ကျင်းလှုံ၏ပြုံးစိစိလုပ်နေသောမျက်နှာအား လှမ်းကြည့်ကာ မလုံမလဲဖြင့်

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျင်းလှုံက လှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ခေစာင်းလောင်က သိပ်ခင်တာပဲနော်”

မုံလူသည် ကျင်းလှုံအား ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမေးချင်တာ ဒါပဲလား”

ကျင်းလှုံက မုံလူ၏အမေးကိုဘာမှမပြောဘဲ ရယ်လိုက်၏။ သူမသည် မေးလိုသောစကားများကို မုံလူအား ကြိုက်မှကြိုက်ပါမလား ဟုတွေးတောလိုက်မိ၏။

ကျင်းလှုံသည် မုံလူအားပြုံးကြည့်ရင်း

“ဆောင်းလောင်ရဲ့ ညီမလေးက တော်တော်လှသလား၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

မုံလူက သူ့အား ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်ဒီလိုမေးလိုက်ရလို့ ခင်ဗျားမှာ ဘာတွေများ ထူးခြားသွားသလဲ”

ထိုအခါ ကျင်းလှုံက သူ၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို ချစ်စဖွယ်စုထားလိုက်ပြီး

“ရှင်ကလဲ ဒါလေးမေးတာများ စိတ်ဆိုးရသလား၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်မိန်းမရကံကောင်းပြီး ဖနီးချောချောလေးဖြစ်ပါစေလို့

ဆုတောင်းပေးပါတယ်ရှင်”

မုံလူက ကျင်းလှုံကို မျက်လုံးပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သတ်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာအယာချလိုက်ပြီး သူပြောချင်သည့်စကားကို တဲ့တိုးပင်ပြောချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားလိုလှမှလိုချင်တာဗျ”



သည်တစ်ခါ မျက်လုံးပြုံးသွားရသူမှာ ကျင်းလှုံပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျင်းလှုံက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သောသူများသည် စကားပြောလျှင် တဲ့တိုးပင်ပြောတတ်ကြ၏ ဆိုသော စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူက ဝန်ခံမိပေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် မုံလူအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်က ရှင်ပြောသလိုပဲ တော်တော်လှနေလို့လား”

မုံလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ကို ထူးတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ အန္တရာယ်များနေတာနဲ့တူတယ်”

ကျင်းလှုံက မုံလူ၏စကားကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်စကားက ဘယ်လိုဟာလဲရှင်”

မုံလူက သူ့အားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

၁၄၂ * ဝတ္ထုအောင်

“သိဘူးလေ၊ လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးတာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လှပလေ အန္တရာယ်များလေပဲတဲ့”

ထိုအခါကျမှ ကျင်းလှုံက အသံချိုလွင်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လှတဲ့မိန်းကလေးကို ရှင်မယူရဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဆောင်းလောင်ရဲ့ ညီမလေးဟာလဲ တော်တော်ခလေးကို လှရမယ်”

မုံလူက သူမအား ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားကလဲ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအကြောင်းပဲ ပြန်ရောဇာတာပဲ”

မုံလူသည် ထိုသို့ပြောပြီး မြင်းကို တအားနှစ်လိုက်လေ သည် ကျင်းလှုံက သူ့အား သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောရင်း သူ၏မြင်းကို မုံလူ၏ မြင်းနောက်သို့ မိအောင်ဖြေလိုက်သွားလေသည်။

ကျင်းလှုံသည် ငှက်အမျိုးမျိုးကြောင့် ရန်သူ၏လက်ထဲမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ပြေးလွှားနေရသည့်အတွက် အလွန်ပင်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းခဲ့သော်လည်း

ယခုကဲ့သို့ ရန်သူနှင့် မတွေ့ရဘဲ မုံလူနှင့်အတူ စကားပြောဆို၍ ရယ်မောခဲ့ရသည့်အခါများတွင် သူ၏ငှက်များကိုပင် ခေတ္တခဏ မေ့သွားလေသည်။

မုံလူ၏မြင်းသည် ရေမှပြေးလွှားလျှက်ရှိနေ၏။

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (၁) * ၁၄၃

ကျင်းလှုံသည် မုံလူ၏မြင်းကို မိအောင်လိုက်နေရသည်။

သူတို့သည် မိုင် (၅၀) မျှသွားမိကြသောအခါ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်၍ နေသည် အတော်ပူပြင်းလာပြီဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မုံလူကအရိပ်ကောင်းကောင်းတစ်နေရာတွင်ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး ယင်းဆိုင်တို့ထံမှပါလာသော အစားအသောက်များကိုစားရန် အကြံပြုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်ရာ ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာပင် စားစရာများကိုဖြန့်ခင်းကာ နှစ်ယောက်သားထိုင်စားကြလေတော့၏။

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် သူတို့အနားသို့ဖျတ်ခနဲရောက်ရှိလာလေသည်။ မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံတို့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ပြိုင်တူပင် ထိုလူရိပ်အား လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

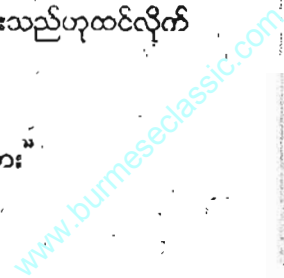
ထိုအခါ

သူတို့နှင့်မလှမ်းခကမ်းတစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် လက်ပိုက်၍ရပ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မုံလူသည် ကျင်းလှုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

ကျင်းလှုံ၏မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးအစုံသည်လည်း ပြူးကျယ်သွားသည်ဟုထင်လိုက်ရလေသည်။

မုံလူသည် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”



၁၄၄ * စက္ကူအောင်

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းလျှံက မျက်နှာမသာမယာနှင့်ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

“သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်အသာနေပါ။ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့စကား အပေါ်မှာသာမူတည်ပြီး ဖိစင်ကြည့်ကပါ”

မုံလူသည် ဘုမသိဘမသိကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ခေါင်းညိတ် လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် တဖြည်းဖြည်းချင်းသို့အနားသို့ လျှောက်လှမ်း လာသည်။ ထိုလူလျှောက်လှမ်းလာပုံနှင့် နောက်ကျောတွင် လွယ်ငို ထားသောစားအား ကြည့်ရုံဖြင့် ထိုလူသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း မုံလူ သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကျင်းလျှံက စားလက်စကိုအပြီးသတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက် သည်။ မုံလူသည်လည်း ဘုမသိ ဘမသိ ကျင်းလျှံနှင့်အတူ ယှဉ်ပြီးရပ် လျက် ထိုလူအား သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုသူသည် မုံလူအား လုံးဝမကြည့်ဘဲ ကျင်းလျှံကိုသာကြည့် ကာ လိုက်လိုက်လှဲလှဲမြူးမြူးလိုက်၏။

“ငါ့ကိုတော့ ဘုရားမတာပဲဟေ့၊ ဒီတစ်သက်မှာ မင်းကို ပြန်မ တွေ့ရတော့ဘူးလို့နေလာခဲ့တဲ့ငါဟာ အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်းနဲ့ပြန်တွေ့ရပြီ”

ကျင်းလျှံသည် မုံလူ၏အနားသို့တိုးကပ်ပြီး လက်ကိုဆွဲကာ ထိုသူအား မနှစ်မြို့သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပိဆင်းရီ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှ

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (ပ) * ၁၄၅

အောင်အယုတ်မပေးပါနဲ့၊ တကယ်လို့ နောင်ယုတ်မယ်ဆိုရင်တော့ =ဟာဒီငါ့ယောက်တံ့ားလက်ချက်နဲ့ နင်သေရလိမ့်မယ်”

ကျင်းလျှံ၏စကားကြောင့် ပိဆင်းရီဆိုသူမှာ အံ့သြသွားပြီး ချက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ မုံလူလည်း ကျင်းလျှံ၏စကားကြောင့် =အာကိုယ်တစ်ခုလုံးတုန်ခါသွားပြီး ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ =အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် မုံလူသည် ကျင်းလျှံကြိုတင်ပြောဆိုသတ်ပေးထား =သောစကားကြောင့် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အသာတိတ်ဆိတ်စွာနေလိုက် =လေသည်။

“အို ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲကျင်းလျှံရယ်၊ မင်းကို =ဘယ်လောက်အထိ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း အသိ =နဲ့ပါ”

ပိဆင်းရီသည် ကျင်းလျှံအနားတွင်ရပ်နေသော မုံလူအား =တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူပြောချင်သည့်စကားများကိုသာ ပြောချလိုက် =သည်။ ကျင်းလျှံက ပိဆင်းရီအား မုန်းတီးစွာကြည့်ကာ

“ပိဆင်းရီ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ အခု နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင် =တော့ဘူး၊ ဟိုတုန်းကတည်းက နင့်ကို ငါကမေတ္တာရှိခဲ့တာမှမဟုတ် =အာ နင်ကက ငါ့အပေါ်စားပြတိုက်သလိုအနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ”

ကျင်းလျှံ၏စကားကြောင့် ပိဆင်းရီ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက် =သွားသည်။

သို့သော် စိတ်ကိုပြန်၍ချုပ်တည်းထားလိုက်ပုံရသည်။

သူသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ပြောပါကျင်းလျှံ မင်းပြောသမျှငါခံရမှာပေါ့။ ငါက မင်းကိုချစ်ခဲ့မိတာကိုး”

ကျင်းလျှံက မဲ့ပြီးတစ်ဘက်သို့လှည့်နေလိုက်သည်။

ပိဆင်းရီကဆက်ပြောပြန်သည်။

“ငါ မင်းအပေါ်မှာ ဒီလောက်ချစ်တာတောင် မင်းက ငါ့ကိုပစ်ပြီး တာ့စန်းအိဂိုဏ်းချုပ်ဆီရောက်သွားတယ်လို့ ငါသတင်းကြားရတယ်။ အခုကျပြန်တော့လဲ ဘာမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ သူ၏စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကျင်းလျှံက သူ့အားစူးဝါးစွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ငါဟာငါ ဘယ်သူနဲ့ယူယူ နှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ပိဆင်းရီကရယ်မောနေလိုက်သည်။ မဲ့လူမှာ သူတို့ပြောကြသောစကားများကို မည်သို့မျှနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ ကျင်းလျှံ၏ဘဝတစ်လျှောက်သည် လွန်စွာရှုပ်ထွေးခဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စောစောကပင်ပြောခဲ့သေး၏။

လှပသော မိန်းကလေးများသည် လွန်စွာမှ အန္တရာယ်များသည်ဟူ၍

မဲ့လူအနေနှင့် သိပ်အချိန်မဖြုန်းလိုတော့ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးပြောနေသည့်စကားများကိုလည်း နားမလည်သလို လည်သလိုနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ဖြင့် ပိဆင်းရီအား စူးရဲစွာကြည့်ကာ

“မဲ့လူ သူဟာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ကျွန်မကို မတရားဆွဲခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်မအကုန်သိတယ်”

မဲ့လူမှာ ဘာလုပ်၍ဘာကိုငရမန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူသည် သိပ်အချိန်မဖြုန်းလိုပါ။ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကရှိသေးသည်။

“မိတ်ဆွေက ကျင်းလျှံနဲ့ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲ”

ပိဆင်းရီက မဲ့လူအား အထင်သေးဟန်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်း

ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်းလျှံက

“ဒီလူဟာ သူ့ခိုးစားပြတစ်ယောက်ပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ

ကျွန်မရဲ့အချစ်ကိုလုယူခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မနည်းနည်းကြည့်ဖြူလို တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာဘဲ သူ့လက်ကလွတ်အောင် သွတ်ပြေးခဲ့ရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ပိဆင်းရီမှာ အကြီးအကျယ် ဝေါသထွက်

သွား၏။ ဒေါသကြောင့် သူ၏မျက်နှာလည်းနီမြန်းသွားတော့သည်။

“ဒီမှာကျင်းလျှံ ငါဟာ မင်းကြောင့် အတော်လေးကို

ဆိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အခုလို တွေ့ရပြန်တော့လဲ မင်းက ငါ့ကိုရက်ရက်စက်စက်ပြောရက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါစိတ်ဆိုးပါဘူးလေ၊ ငါနဲ့သာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျင်းလျှံ၏လက်ကိုလှမ်းဆွဲရန် ဟန်ပြင် ရာ

ကျင်းလျှံက မဲ့လူ၏အနားသို့ပို၍နီးကပ်စွာတိုးကပ်လိုက်ပြီး

“မဲ့လူ သူဟာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ကျွန်မကို မတရားဆွဲခေါ်

သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်မအကုန်သိတယ်”

မဲ့လူမှာ ဘာလုပ်၍ဘာကိုငရမန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် သူသည် သိပ်အချိန်မဖြုန်းလိုပါ။ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကရှိသေးသည်။

၁၄၈ * ဝဏ္ဏအောင်

ထို့ကြောင့် သူ့ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ လောလောဆယ်တွင် ကျင်းလှုံသည် သူ၏အလုပ်ရှင်ဖြစ်၏။ သူမအား မှုတစ်ပေါက်မစွန်းအောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမည့်တာဝန် သူ့တွင်အပြည့်အဝရှိနေသည်။

ထိုသို့ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ရန်အတွက်လည်း ကျင်းလှုံသည် သူ့အား အခကြေးငွေပေး၍ ငှားရမ်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့တွေးမိသည်နှင့်

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ချိန်က ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အနေအခါမှာတော့ ကျင်းလှုံကခင်ဗျားအပေါ် လုံးဝမေတ္တာမထားနဲ့ တော့တဲ့အတွက် ဆက်ပြီးအနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့တော့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ပိဆင်းရီက မှဲ့ပျုံးပျုံးကာ

“မင်းကဘာကောင်မို့ ငါ့ကိုဒီစကားပြောရတာလဲ”

မုံလူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ အကြီးတာက ခင်ဗျားသူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးဖို့ဘဲ”

ပိဆင်းရီသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

“တကယ်လို့ ငါ့သူ့ကို အခု ရအောင်ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ မင်းဘာလုပ်မလဲ”

မုံလူက ကျင်းလှုံ၏ရှေ့သို့သွား၍ ရပ်လိုက်သည်။

ကျင်းလှုံက မုံလူအားလေသံတိုးတိုးဖြင့်သတိပေးလိုက်၏

“မုံလူ သတိထားနော်၊ လျှပ်စီးဓားပိဆင်းရီဆိုတာသူပဲ”

မုံလူမှာ ကျင်းလှုံ၏စကားကြောင့် အတော်ပင် အံ့ဩသွားသည်။ လျှပ်စီးဓားဆိုသူသည် သိုင်းပညာလွန်စွာအဆင့်မြင့်ပြီး ဓားပြ ခုများကိုပင် ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်နေသူဟုသိရသည်။

ဓားပြအဖွဲ့များသည် မည်သည့်နေရာမှဓားပြတိုက်လာ တိုက်စာ သူနှင့်တွေ့သည့်အခါ သူ့ကို တစ်ဝက်တိတိခွဲဝေပေးခဲ့ရသည် ဆိုသည်။

သူ၏လျှပ်စီးဓားကို ဆွဲမထုတ်စေရန် ထိုသို့ခွဲဝေပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသိရသည်။

အကယ်၍ သူ၏လျှပ်စီးဓားကိုသာ ဆွဲထုတ်ခဲ့လျှင် သူ့ရှေ့မှ ခုများသည် ဘာမှမသိလိုက်ရဘဲ အသက်ပျောက်သွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားအကွဲမခံနိုင်သောကြောင့် ဓားပြ ခုများသည် သူ့အား တစ်ဝက်ခွဲဝေပေးနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကိုသိထားသဖြင့် ကျင်းလှုံက မုံလူအား စိုးရိမ် ကြီးသတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ပိဆင်းရီသည် ကျင်းလှုံ၏ရှေ့ဝင်ရောက်ရပ်နေလိုက်သည့် မုံလူကိုကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ဪ... မင်းက တော်တော်သတ္တိကောင်းနေပါလား၊ ငါ့လဲ သေချင်ပြီနဲ့တူတယ် ဟုတ်လား”

မုံလူကရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်တို့ သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့လော့ ကျုပ် လူမသတ်ချင်ဘူးဗျ”

မုံလူ၏စကားကြောင့် ပိဆင်းရီက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း သတ်ချင်တိုင်း သတ်လိုရအောင် ငါကလဲ အရပ်လေးမှမဟုတ်ဘဲကွာ”

ပိဆင်းရီသည် ပြောရင်း မုံလူကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ဒါထက်နေပါဦး။ မင်းဘယ်သူလဲ၊ နာမည်လေးကော မင်းရဘူးလား”

“သိရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က လျှာနှစ်ခွမြွေပွေးမုံလူပါ”

လျှာနှစ်ခွမြွေပွေးဟူသောအမည်ကြောင့် ပိဆင်းရီသည် စိတ်လန့်အံ့ဩသွားပြီး မျက်လုံးများပင် စိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေတော့၏။

လျှာနှစ်ခွမြွေပွေး ကျာပွတ်သမားအကြောင်းကို သူသည် ကောင်းစွာကြားဖူးထားသည်။ သူသည် မြွေပွေးလိုလူဖြစ်၏။ သူ့ကို မထိလျှင် သူ့ငြိမ်နေတတ်သည်။ သူ့ကိုထိလျှင်တော့ အကောင်ဝယ်သလောက် လွန်စွာကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်လာပေတော့သည်။

သူ့လက်ထဲမှကျာပွတ်သည် လွန်စွာမှတူးဆန်းသည်။

ကြမ်းတမ်းသောဆူးများပါသည်အပြင် မြွေပွေးလျှာလီအဖျားနှစ်ခွရှိပြီး လိုအပ်လာပါက ဓားကဲ့သို့ဖြောင့်တန်းသွားကာ ရန်သူကိုထိုးနိုင်သည်ဟုဆို၏။

ထိုမျှမက ကျာပွတ်လက်ကိုင်ရိုးတွင်လည်း လျှိုဝှက်ဓားပါးလေးများရှိကာ ထွက်ပြေးသည့်ရန်သူကို သုတ်သင်ချေမှုန်းနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အမှောင်လောကမှသိုင်းလောကသားများသည် လျှာနှစ်ခွမြွေပွေးဟုခေါ်သောမုံလူနှင့်ပြဿနာမဖြစ်အောင်နေလေ့ရှိကြခြင်းဖြစ်သည်။

မုံလူသည် ဒုက္ခရောက်နေသူများအားအကူအညီပေးတတ်သောကြေးစားကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မတရားမှုပြုသောသိုင်းသမားဆိုးများအတွက်မူ မရဏတမန်ဖြစ်လေသည်။

ယခု ပိဆင်းရီသည် မုံလူနှင့်မှလာတွေ့နေရသဖြင့် ကံဆိုးတော့မည့်အတိတ်နိမိတ်လားဟုပင် တွေးတောမိလေ၏။

သို့သော် သူသည် ကျင်းလျှံအား အမိအရပြန်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ရာ ရှောင်ထွက်သွားရန် စိတ်မကူးတော့ချေ။

သူသည် မုံလူအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့ဘာမှမပတ်သက်တာမို့ ခင်ဗျားဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ ကျုပ် ကျင်းလျှံကိုပြန်ခေါ်သွားမယ်”

ထိုစဉ် ကျင်းလျှံကဝင်ပြောလိုက်၏။

“နင့်လို သူခိုးဓားပြတစ်ယောက်နောက်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ လိုက်နိုင်ဘူး”

ကျင်းလျှံ၏စကားကြောင့် ပိဆင်းရီမှာဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်လာပြီး

“ဒါဆို မင်းကိုငါ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲခေါ်ရတော့မှာပေါ့”

မုံလူက ကြားဖြတ်၍

“ခင်ဗျား သူ့ကို အဲဒီလိုခေါ်ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်သေမှပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ပိဆင်းရီသည် မုံလူအား စူးရဲစွာကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

မုံလူကလည်း သတိကြီးစွာဖြင့် သူ့အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရင်း ကျင်းလှံအား မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြလိုက်သည်။

အကင်းပါးသောကျင်းလှံသည် သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားရပ်နေလိုက်၏။

ထိုအချိန်တိုင်အောင် မုံလူနှင့်ပိဆင်းရီတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အရိပ်အခြည်ကိုတစ်ယောက်က မျက်ခြည်မပျက်အကဲခတ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်မှ လက်နက်မထုတ်ကြသေးပါ။

အကွက်ကောင်းကိုခြောင်းနေကြပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပိဆင်းရီသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာလေတော့၏။ လျှပ်စီးဓားဟုအမည်ရရှိထားသူပီပီ သူ့ဓားချက်သည် လျှင်စီးလက်ဆည့်အလား ပြိုးပြက်ဝင်းလက်သွားလေတော့၏။

တော်ရုံတန်ရုံသိုင်းသမားဆိုလျှင် ထိုဓားချက်တစ်ချက်နှင့်ပင် အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲသွားနိုင်ပေသည်။

သို့သော် သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေသူကား မုံလူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်

သူ့ဓားချက်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လွှဲချော်သွားရလေတော့သည်။

ဤတွင် ပိဆင်းရီသည် ဒေါသပုန်ထကာ ရုက်ရမ်းရမ်းလေတော့၏။ သူသည် ဓားကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ မုံလူအား တရစပ်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ရက်ရက်စက်စက် မညာမတာတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာလျှင် သူ့ဓားချက်အောက်၌အသက်ပျောက်သွားနိုင်ကြောင်း မုံလူနားလည်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပိဆင်းရီ၏ဓားချက်သည် သူ့လည်မျိုအနီးမှ ဝှစ်ခဲနဲသီသီလေးဖြတ်ထွက်သွားလေသည်။

လက်မတင်လေးရှောင်ထွက်နိုင်လိုက်သောကြောင့်သာ မုံလူသက်သာရာရသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပိဆင်းရီက အလွတ်မပေးဘဲ မုံလူနှောက်သို့လိုက်၍ တရကြမ်းဖိတိုက်လေသည်။

မုံလူအနေဖြင့် မညာနိုင်တော့ပါ။

ပိဆင်းရီ၏ ဓားချက်အောက်မှလိုမ့်ထွက်ပြီး သူ၏ကျာပွတ်ကို ပိဆင်းရီထံငါးချက်မျှဆက်၍ရိုက်ချလိုက်ရာ ပိဆင်းရီ၏လက်မောင်းမှ သွေးများဖြာဆင်းကျလာလေတော့သည်။

ပိဆင်းရီမှာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်မုံလူအားကြည့်လိုက်မိ၏။

သူသည် မထူးတော့မည့်အတူတူ မုံလူအား အသေအကြေတိုက်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး

သူ့ဓားကို လျှင်မြန်စွာငွေ့ယမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

သူသည် ယာဘက်လက်ဖြင့် အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဓားတိုလေး တစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြီး မုံလူထံသို့ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

“ဝှစ်”

ပိဆင်းရီပစ်လိုက်သောဓားသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် မုံလူ၏ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ဝင်လာသည်။ မုံလူက ဝင်လာသောဓား ဖား ကျာပွတ်ကိုခွေ၍ရိုက်ထုတ်လိုက်ရသည်။

“ရှမ်း”

မုံလူမှာ လွန်စွာမျက်စိလျင်၍သာ အသက်ချမ်းသာရာရသွား သည်ဟုဆိုရပေမည်။ မုံလူသည် ပိဆင်းရီအား အတော်ပင် ဒေါသ ထွက်သွားလေ၏။

သူက ဤမျှညာညာတာတာတိုက်ခိုက်နေသည့်တိုင် တစ် ဖက်မှ မညာတာသဖြင့်

မုံလူသည် ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်ကာ သူ၏ကျာပွတ် ဖားစက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ငွေ့ယမ်းနေရာမှ ပိဆင်းရီ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက် ဆီသို့ပစ်ရိုက်လိုက်သည်။

ပိဆင်းရီက ခုန်၍ရှောင်လိုက်သေးသော်လည်း မလွတ်ပါ။ ကျာပွတ်သည် ပိဆင်းရီ၏ခြေထောက်၌ ရစ်ပတ်မိသည်။ မုံလူက ကျာပွတ်ကို တအားဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်နှင့် ပိဆင်းရီမှာ တလိမ် ခေါက်ကွေးနှင့်ပါလာလေတော့သည်။

မုံလူသည် ပိဆင်းရီအား လျှင်တစ်ပြက် လူချင်းပူးကပ်ပြီး သွေးကြောတစ်နေရာသို့ထောက်လိုက်ရာ ပိဆင်းရီမှာ အရုပ်ကြီး ပြတ်လဲကျသွားတော့သည်။



တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ညနေဆည်းဆာ

ထိုအချိန်သည် နေ၏အပူရှိန်လျော့ပါးသွားပြီဖြစ်၍ အနည်းငယ်သာ ယာယာသလို ရှိသော်လည်း မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံ၏ရင်ထဲမှာမူ အလွန်တရာပူလောင်နေသည်။

မုံလူသည် ပိဆင်းရီအား တိုက်ခိုက်နေရသဖြင့် လွန်စွာပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ပင်ပန်းနေသည်ကိုပင် သူသည် သာယာနေမိ၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှမပေါ်ခဲ့ဖူးသောစိတ်ကူးများသည် ကျင်းလျှံနှင့်တွေ့ပြီးကာမှပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကိုသူ မနည်းကြိုးစား၍ မျှီသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

‘ငါကအလုပ်သမား၊ သူကအလုပ်ရှင် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘာမှန်းမသိရသေးတဲ့သူဘဝထဲကို ငါကဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ’ ထိုသို့လည်း စဉ်းစားတွေးတောနေမိပြန်သည်။

ထိုအခါ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာပြန်၏။ တာ့စန်းအိဂိုဏ်းချုပ် ငေါ်စွတ်စွေ

သူသည် အဘယ့်ကြောင့် ကျင်းလျှံနောက်သို့ အသည်းအသန်လိုက်နေရပါသနည်း။

မုံလူသည် ကျင်းလျှံအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမသည် သူ့အား ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြလိုက်သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ကျင်းလျှံ”

မုံလူက အသာအယာခေါ်လိုက်မိသည်။

“ရှင် အစ်ကို”

ကျင်းလျှံက မြင်းကိုမုံလူအနီးသို့မောင်းနှင်လာ၏။ မုံလူ၏စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားသွားရသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျင်းလျှံသည် သူ့အား အလုပ်ရှင်ပီသစွာဆက်ဆံပြောဆိုသည်။

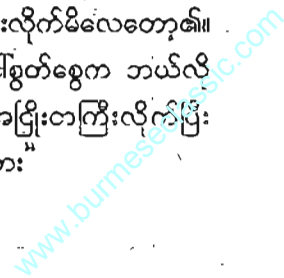
တစ်ခါမျှပင် အစ်ကိုဟူ၍မခေါ်ခဲ့။

ယခု သူမသည် လေသံလေးပျော့ပျောင်းစွာဖြင့် အစ်ကိုဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

မုံလူရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ခုန်သွားရတော့၏။

မုံလူသည် အတန်ကြာ ငေးငိုင်နေမိရာမှ သူ့အလွန်သိချင်နေသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို လွှတ်ခနဲမေးလိုက်မိလေတော့၏။

“ဒါနဲ့ညီမ ... တာ့စန်းအိဂိုဏ်းချုပ်ငေါ်စွတ်စွေက ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ညီမနောက်ကို အခုလိုအငြိုးတကြီးလိုက်ပြီး နန်ရှာနေရတာလဲ၊ အစ်ကိုကိုပြောမပြန်နိုင်ဘူးလား”



၁၅၈ * ဝဏ္ဏအောင်

ကျင်းလှုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်အသာချကာ ခပ်ဝေးဝေး သို့ငေးမောနေမိသည်။ မျက်နှာလေးလည်းညှိုးသွားလေသည်။ သူမ၏မျက်နှာညှိုးငယ်သွားသည်ကိုမြင်ရသောအခါ မုံ့လူမှာသူမေးလိုက်မိသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့်

“ပြောရမှာ သိပ်ဝန်လေးနေရင်လဲ မပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ”

ကျင်းလှုံက သက်ပြင်းအသာချကာ

“သိသင့်တဲ့အချိန်ကျရင် သိရပါစေမယ်အစ်ကိုရယ်”

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီး မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြန်လေ၏။

မုံ့လူသည် ကျင်းလှုံအား ဆက်မေးရန်မသင့်တော့ဟုယူဆကာ မြင်းကိုအမြန်မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ကျင်းလှုံကလည်း နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ပါလာသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်သည် မှောင်ရီဖျိုးစ အချိန်တွင် ရှေ့နောက်မလှမ်းမကမ်းမှပြေးလွှားလျက်ရှိနေကြလေတော့သည်။



ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (ပ) * ၁၅၉

ထိုက်စန်းလျောင်အမည်ရှိအမျိုးသမီးသည် ဘာလုပ်၍ဘာတိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူမသည် မိုင်၂၀-မျှဝေး တွာသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် လူမမာသွားရောက်ကြည့်ခွင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတစ်ဝက်သို့ရောက်သောအခါ သူမ၏မြင်းရှေ့မှနေ၍ ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်ကမားမားမတ်မတ်ရပ်၍ဟန်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်သည် သူမ၏မြင်းဇက်ကြီးကိုဆွဲလျက် သူမအား မြင်းပေါ်မှဆင်းစေ၏။

ထိုက်စန်းလျောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျွန်မကိုဘာလုပ်မလို့လဲ”

လူသုံးယောက်အနက်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ဝတ်ရုံအနက်ကိုဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဟက်ဟက်တက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျား သိပ်ကြောက်နေပြီဗျား။ အေး ... အဲဒီလိုပဲ ကျုပ်နှမလေးဟာလဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ခင်ဗျားယောက်ျားရဲ့စော်ကားမှုကိုခံခဲ့ရတာပဲဗျ”

ထိုက်စန်းလျောင်မှာ ထိုလူ၏စကားကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားကိစ္စနဲ့ကျွန်မက ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”
ထိုသူက ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သူ့မြင်းကိုသေချာကြည့်ထားလိုက်၊ ပေဝူ အကြောင်းကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင်တော့လုပ်ပြလိုက်ဦးမယ်”

ထိုက်စန်းလျောင်သည် ပေဝူဆိုသူအား လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ပေဝူသည် ထိုက်စန်းလျောင်၏တိုက်ခိုက်မှုအား တစ်စုံတစ်ရာပြန်လည်တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ အသာအယာရှောင်တိမ်း၍သာနေပေသည်။

ထိုက်စန်းလျောင်သည် အတန်ကြာအောင် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ပေဝူ၏အင်္ကျီစကိုပင် မထိဘဲ သူ့မသာလျှင်မောပန်းလာသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ ပေဝူသည် သူ့မ အတော်မောပန်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည့်အခါ သူ့၏လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး သူ့မအား တစ်ချက်သာဝင်၍တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့မ၏သွေးကြောတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးနှင့်ဖမ်းထောက်လိုက်ရာ ထိုက်စန်းလျောင်မှာမလှုပ်မယှက် ဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

သူ့မ သွေးကြောအပိတ်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုက်စန်းလျောင်သည် ပေဝူအား အကြီးအကျယ်ခေါ်သထွက်နေသော်လည်း မည်သို့မှ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိတော့၍ မျက်ရည်များပင် ကျလာလေသည်။ ပေဝူသည် တဟားထားဖြင့် အားပါးတရ ရယ်မောလျက် သူ့မအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသည်။

ပြီးနောက် သူ့မ၏ ပခုံးအားသိုင်းဖက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်

“ရွမ်း ရွမ်း”

ကျာပွတ်သံနှစ်ချက်နှင့်အတူ

“အား”

“အား”

လူနှစ်ယောက်၏အော်သံပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်ပေါ်လေသည်။ ပေဝူခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည့်အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေသော သူ့လူနှစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်လဲကျနေပြီး မြင်းနှစ်ကောင်လူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကရှိနေပြီး အခြားမြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တွင်မူ ကျာပွတ်ကိုကိုင်၍ သူ့အားကြည့်လာလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

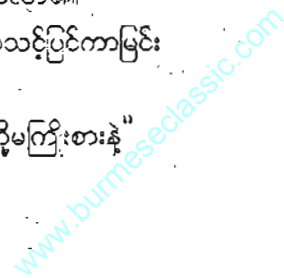
ထိုအခြင်းအရာအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ပေဝူမှာ ခပ်လန့်သွားတော့သည်။ ထိုက်စန်းလျောင်သည် အန္တရာယ်မှ ခယ်တင်းသွားသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လျက် မြင်းပေါ်မှလူနှစ်ယောက် ငေးမောကြည့်မိသ၍။

မုံလူသည် ပေဝူအနားသို့မြင်းကိုမောင်းနှင်လာ၏။

ပေဝူအနီးရောက်သည့်အခါ ကျာပွတ်ကိုအသင့်ပြင်ကာမြင်းပေါ်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး

“မင်း ဒီအမျိုးသမီးကိုမတော်မတရားကြဲဘို့မကြိုးစားနဲ့”

ပေဝူကမကျေမနပ်ဖြင့်



“ခင်ဗျား ကျုပ်အလုပ်ကိုဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ သူ့ယောက်ျား
ကျုပ်ညီမကိုမတရားကြံခဲ့တာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား။”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် မုံလူတစ်ချက်တွေဝေသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်းလှုံသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလာပြီး အ
သမီး၏သွေးကြောကိုဖြေပေးလိုက်လေသည်။

မုံလူက အတန်ကြာတွေဝေတွေးတောနေရာမှ

“ဒါကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားကိစ္စကို သူ့ယောက်ျား
နဲ့ပဲသွားရှင်းပါလား၊ သူ့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကော ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ပေဂူးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မုံလူကို တရကြမ်းဝမ်း
တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဤကား ပေဂူး၏အမှားပင်။

သူသည် သာမန်သိုင်းသမားစာစဉ်းမျှသာဖြစ်သည်။ ထ
ဘက်လူအား မည်သူမည်ဝါဟူ၍ အကဲမခတ်ဘဲ သတိလက်လွတ်
ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ အန္တရာယ်ကို စိန်ခေါ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မုံလူက ကျာပွတ်ကိုအသာအယာဝေယမ်းပြီးဆောင်ဆွဲ
ရာ ပေဂူးမှာမြေပေါ်ဘိုင်းခနဲလဲကျသွားတော့သည်။

မုံလူသည် အချိန်မဖြုန်းလိုသဖြင့် ပေဂူးအားနှစ်ချက်ဆင့်
ရိုက်ချလိုက်၏။

ပေဂူးမှာ မည်သို့မျှပြန်လည်ခုခံနိုင်ခြင်းမရှိဘဲငြိမ်ကျသွား
တော့သည်။

ထိုက်စန်းလျောင်သည် ဝမ်းသာပြီး ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့်
ကျင်းလှုံ၏ပုံအားသွားရောက်သိုင်းဖက်ကာ

“ညီမတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ ဘယ်လိုကျေးဇူး
ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီး မုံလူကိုပါကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ တကယ့်ကိုကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မ
လေးစားပါတယ်ရှင်၊ ဒါထက် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်
ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ”

ထိုစကားကြောင့် မုံလူက ကျင်းလှုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ကျင်းလှုံက ထိုအမျိုးသမီးအား ...

“ကျွန်မတို့က ခရီးဝေးသွားမယ့်ခရီးသည်တွေပါ”

ထိုက်စန်းလျောင်သည် ဝမ်းသာသွားပြီး

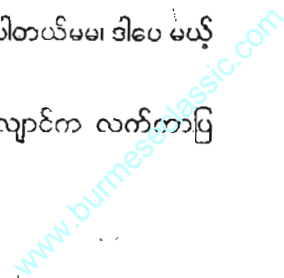
“အတော်ပဲ၊ ခရီးဝေးသွားကြမယ်ဆိုရင် အခုလဲမိုးချုပ်နေပြီ၊
ဒီညတော့ မမအိမ်မှာ လိုက်ပြီးတည်းခိုရမယ်”

ထိုက်စန်းလျောင်သည် ကျင်းလှုံနှင့်မုံလူတို့အား အမှန်
တကယ်ပင် ချစ်ခင်လေးစား၍နေပေသည်။

ကျင်းလှုံကပြုံးပြရင်း

“ညီမတို့ကို ခုလိုခေါ်တာကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ၊ ဒါပေ မယ့်
ကျွန်မတို့မှာ သွားရမယ့်ခရီးကဝေးလို့”

သူမ၏စကားမဆုံးမီပင် ထိုက်စန်းလျောင်က လက်ကာပြ
လိုက်ပြီး



၁၆၄ * ဂဏ္ဍအောင်

“အို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အစ်မ ဒီတစ်ညမှ မပြုစုရရင် တစ်သက်လုံးစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ကြပါနော်”

သူမသည် နှုတ်မှလည်းပြော လက်ကလည်း ကျင်းလှဲ့ အားမြင်းပေါ်သို့ အတင်းအကျပ်ပင်တက်စေလိုက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ မုံလူက ကျင်းလှဲ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘယ်လိုသဘောလဲဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းလှဲ့က ချစ်စဖွယ်ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

“လာပါအစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီတစ်ညတော့ လိုက်ပြီး တည်းခိုလိုက်ရအောင်”

သို့ဖြင့် မုံလူနှင့်ကျင်းလှဲ့တို့သည် ထိုက်စန်းလျောင်ခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။



ဆယ်မိုင်မျှသောခရီးသည် သူတို့အဖိုခဏမျှသာသွားလိုက်သည်ဟုထင်မိလေသည်။ သူတို့သည် မကြာမီအချိန်မှာပင် ကျယ်သန်းသောခြံကြီးတစ်ခြံ ရှေ့သို့ရောက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ခြံဝမှကြိုးလေးတစ်စကိုဆွဲတိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။

“တင်း တောင် တင်း တောင်”

သာယာနာပျော်ဖွယ်ခေါင်းလောင်းသံလေး ထွက်ပေါ်လာပြီး ခြံတံခါးပွင့်သွားတော့၏။ အမျိုးသမီးကြီးက မုံလူတို့အားခေါ်၍ ခြံထဲသို့ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ခြံတံခါးဝမှအစောင့်အကြပ်များက အမျိုးသမီးကြီးအား အရိုအသေပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးကား မုံလူတို့အား မရမကဖိတ်ခေါ်လာသည့် ထိုက်စန်းလျောင်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

မုံလူနှင့်ကျင်းလှဲ့တို့သည် ထိုအခါမှပင် ထိုက်စန်းလျောင်သည် အထက်တန်းလွှာမှအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိရှိလိုက်ကြရတော့သည်။ တံခါးဝမှအစောင့်များသည် ထိုက်စန်းလျောင်အား အရိုအသေပြုရုံမက ဧည့်သည်အဖြစ်ပါလာကြသောမုံလူနှင့်ကျင်းလှဲ့တို့ကိုပါ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့အရိုအသေပေးစဉ် အစောင့်တစ်ဦးသည် မုံလူနှင့်ကျင်းလှဲ့တို့အားတွေ့မြင်သတိပြုမိပြီး စဉ်းစားဝေခွဲမရနိုင်တန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုက်စန်းလျောင်နှင့်မုံလူတို့သည် ခြံထဲရောက်သည့်အခါ

မြင်းများပေါ်မှအသီးသီးဆင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ လူငယ်နှစ်ယောက်က သူတို့၏မြင်းများကိုလွှာရောက်ဆွဲယူ၍မြင်းစောင်းဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုကံစန်းလျှောက်၏အရှိန်အဝါကား လွန်စွာကြီးမားလှကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ထိုကံစန်းလျှောက်သည် မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံတို့ဘက်လှည့်ကာ

“ညီမတို့ ဒီဧည့်ခန်းမှာ အပန်းဖြေနေခဲ့ကြပါဦး၊ အစ်မ စိစဉ်စရာရှိတာလေးတွေစိစဉ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုကံစန်းလျှောက်သည် ထိုသို့ပြောပြီး အတွင်းခန်းဘက်သို့ဝင်သွားလေတော့သည်။ မုံလူနှင့်ကျင်းလျှံမှာ ဧည့်ခန်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဧည့်ခန်း၌ထိုင်ရင်း အိမ်ကြီး၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်ရှိသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းနှင့် ပရိဘောဂများသည် အဖိုးတန်များချည်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်လေသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးမှာလည်း လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းလှသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် ထိန်လင်းနေသောမီးရောင်အောက်တွင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ထိုင်ရင်း ကျင်းလျှံကစ၍

“ဒီစစ်ညအတွက် ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူခွင့်ရတာဟန်ကျသွားတာပဲ”

မုံလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ လူဆိုတာ ကံဆိုလိုက် ကံကောင်းလိုက်ပေါ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် သူတို့၏ရှေ့မှခန်းဆီးသည် လှုပ်ယမ်း

သွားပြီး အခန်းဝတွင်လူတစ်ယောက်မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျင်းလျှံနှင့်မုံလူတို့ ခြေတံတို့မှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရတော့၏။



အခန်းဝတွင် လူတစ်ယောက် မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်လေသည်။ ထိုလူကြီးသည် တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် သူတို့နားထိုင်ရန် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းလာလေသည်။

သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။

လေးဘက်လေးတန်မှ သိုင်းသမားဆယ်ယောက်ခန့်တို့သည်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါကျမှ မုံလူ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုရိပ်စားသလိုဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ထဲမှထွက်လာသူမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။

လီရှောင်လုံပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

သူသည် မိမိ၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိသွားခဲ့သူဖြစ်၏ ထို့ကြောင့်

သူ၏မိန်းမကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် မိမိတို့အား သူ့အိမ်သို့ ရောက်အောင်ခေါ်ဆောင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်မည်ဟု မုံလူယူဆလိုက်မိသည်။

“က မင်းတို့ ငါ့လက်ထဲကလွတ်အောင်ပြေးနိုင်သေးရဲ့လားကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

လီရှောင်လုံပြောရင်း သဘောကျစွာဖြင့်ရယ်မောလိုက်၏ မုံလူနှင့်ကျင်းလုံသည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တိုက်ခိုက်ရန်သာ အသင့်ပြင်လိုက်ကြတော့သည်။

လီရှောင်လုံကလည်း ငယ်သားများအားအချက်ပြ၍

“ဟေ့ ... တိုက်ကြစမ်း၊ ဒီကောင်သေရင် သေပါစေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဟိုမိန်းကလေးကိုသာ မထိခိုက်စေနဲ့”

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် မုံလူအားဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ မုံလူကလည်း ကျာပွတ်ကိုအလျင်အမြန်ထုတ်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ချက်ချင်းဆိုသလို ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားလေတော့သည်။



ထိုက်စန်းလျှောင်သည် မီးဖိုခန်းတွင်း၌ စားသောက်စရာများ စီမံချက်ပြုတ်ခိုင်းနေရာမှ အိမ်ရှေ့ခန်းမဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံများကြားလိုက်ရ၍ ဧည့်ခန်းသို့ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သည့်အခါတွင် သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်သွားတော့သည်။

သူမ၏ယောက်ျားလီရှောင်လုံနှင့်သူ့တပည့်များက သူမခေါ်ဆောင်လာသည့်ဧည့်သည်များအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမသည် အကြီးအကျယ်ဝေါသထွက်သွားရလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ခါးထောက်၍ခပ်တင်းတင်းလေသံဖြင့်

“အားလုံးရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ထိုက်စန်းလျှောင်၏အသံ

ကြောင့် ကျင်းလှူတို့အား ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်နေသူများနှင့် လီရှောင်လုံသည် သူမအားလှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။

ကျင်းလှူလည်း လှမ်းကြည့်ရင်း သူမအား တွေ့မြင်ရသည်အခါ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး

“အစ်မကြီးရဲ့ညှော်ခံမှုက အတော်လေးအဆင့်မြင့်ပါလား”

ထိုက်စန်းလျှောင် မျက်နှာတွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သူမသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူလီရှောင်လုံရှေ့သွားရပ်ပြီးမျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်မေးလိုက်၏။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မညှော်သည်ကို ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်တာလဲ”

လီရှောင်လုံက ဒေါသတကြီးဖြင့် ရင်ဘတ်မှဒဏ်ရာများကို လှစ်ပြလိုက်ပြီး

“ဒီမှာကြည့်၊ သူတိုက်ခိုက်လိုက်လို့ ရလာခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာတွေ၊ မင်းဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်မပါနဲ့၊ သူတို့ဟာ”

ထိုက်စန်းလျှောင်သည် သူ့၏စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အို ရှင်ဟာရှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူတို့ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ရှင်ကိုကျွန်မပြောပြမယ်၊ လာ လိုက်ခဲ့”

ထိုက်စန်းလျှောင်သည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား အတွင်းခန်းသို့ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူမသည် အခန်းတွင်းမှပြန်ထွက်လာပြီး ကြောင်

အမ်းအမ်းဖြင့်ငေးနေကြသော လက်အောက်သိုင်းသမားများအား ခက်ထန်စွာကြည့်လိုက်ပြီး

“နင်တို့ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ငါ့ညှော်သည်တွေကို နောက်ထစ်ခါ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးလုပ်တာမြင်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် နင်တို့ကိုသတ်မယ်၊ ဒါပဲ သွားကြ”

လီရှောင်လုံ၏တပည့်များသည် ထိုက်စန်းလျှောင်အား ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ဦးညွတ်ကာ အပြင်သို့ထွက်သွားကြတော့သည်။

ထိုက်စန်းလျှောင်သည် မျက်နှာမသာမယာနှင့် ကျင်းလှူအနီးသို့လျှောက်လာပြီး

“အစ်မ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဦးမ၊ သူနဲ့ ညီမအိမ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အစ်မလုံးဝမသိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအချိန်တစ်ပြေး ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို အစ်မအိမ်မှာမဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ အစ်မကတိပေးပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါနော်”

ကျင်းလှူက မုံလူအားတစ်ချုတ်ကြည့်ပြီး ထိုက်စန်းလျှောင်အားခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူးမေ”



၁၇၂ * ဝဏ္ဏအောင်

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
ပြန်သည်။ ဗုံလူနှင့်ကျင်းလှုံသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီးပြုံးမိလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ပြုံးမိခြင်းမှာ လီရှောင်လုံတို့လင်မယား၏အဖြစ်ကိုကြည့်
ပြီး ပြုံးမိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မယားဖြစ်သူက ကျွေးမွေးပြုစုရန် အိမ်
ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားဖြစ် သူက ဘုမသိဘမသိဖြင့် ဗုံလူကို
သူ၏အိမ်သို့လာရောက်စေကားသည်ဟုထင်ပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
ခဲ့သည်။

ပြဿနာသည် ရှင်းနေလျက်မှရှုပ်ထွေးသွားတော့သည်
ကျင်းလှုံကလည်း ပထမတော့ သူတို့အား ထောင်ချောက်ဆင်ရွံဖမ်း
လာသည့်ဟုထင်မိပြီး ထိုက်စန်းလျှောင်အပေါ် ဒေါသထွက်သွား
သည်။

သို့သော် ထိုက်စန်းလျှောင်ထွက်လာသောအခါတွင် မိမိ၏
စိတ်ထဲမှအထင်အမြင်မှားမှုကိုပင် အားနာသွားမိလေသည်။

ခုလည်း အိမ်ခန်းထဲမှတိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်ဖွဲ့
ဖြင့်ပြောနေသော ထိုက်စန်းလျှောင်၏အသံများကို ကြားနေရလေ
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လီရှောင်လုံ၏ပြန်လည်ချေပသံက
ထွက်လာသည်။

သူတို့လင်မယားသည် အကြိတ်အနယ်ပြောနေကြဟန်
ပေသည်။

ကြေးစားနှင့်ပိန်းမလှ (၁) * ၁၇၃

သူတို့သည် ကျယ်ကျယ်ပြောနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းတိုးညှင်း
၍သွားလေသည်။

တစ်ခဏမျှလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်ဟုထင်
နိုင်ရသည်။ တစ်အောင်မှုအကြာတွင် လီရှောင်လုံ အခန်းထဲမှထွက်
လာပြန်သည်။ လီရှောင်လုံ ထွက်လာသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ကျင်းလှုံ
ဗုံလူမှာ ရင်ထိတ်သွားကြပြန်သည်။

သို့သော် လီရှောင်လုံ၏မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်မနေဘဲ
ညွှတ်စွာထွက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်
ထဲသွားကြသည်။

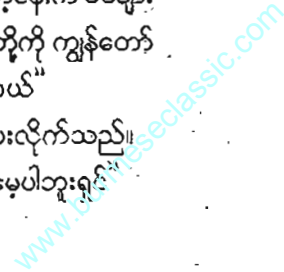
သူတို့ရှေ့ရောက်လာသည့်အခါ

လီရှောင်လုံက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဗုံလူအား အရိုအသေ
ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဗုံလူမှာ လီရှောင်လုံ၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွား
သည်။ လီရှောင်လုံသည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို မျက်လုံးတစ်
ဖွဲ့ကြည့်ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်မရှိကြပါနဲ့ဗျာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျုပ်ကိုရန်ပြုဖို့
လာတာပဲဆိုပြီး တိုက်ခိုက်မိတာပါ။ အခု ကျွန်တော့်ဇနီးက ခင်ဗျား
ကြောင်းကိုအသေအချာပြောပြတော့မှပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်
အကြောင်းကိုအသေအချာပြောပြတော့မှပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်
အကြောင်းကိုအသေအချာပြောပြတော့မှပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်
အကြောင်းကိုအသေအချာပြောပြတော့မှပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်

ဗုံလူနှင့်ကျင်းလှုံတို့က ပြန်၍အရိုအသေပေးလိုက်သည်။
“ကျွန်မတို့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမအောက်မေ့ပါဘူးရှင်။”



ကျင်းလှုံက ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်
သောအခါ လီရှောင်လုံမှာပို၍ပင်နေရထိုင်ရခက်သွားရတော့သည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့လမ်းမှာတွေ့ရတဲ့ပေပုဒ်ဆိုတဲ့လူပု
ရမ်းကားမှူဟာလဲ လူမှားထာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မှာ ဒီလိုစာရိတ္တမျိုး
မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး အခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ခဲ့ပေလိုပေါ့။ နိမ့် ကျုပ်
ဖန်း ရေတိမ်မှာနှစ်ရပြီ”

မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်
ကြသည်။ လီရှောင်လုံက သူ၏စကားကိုဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်အမှားပြုလုပ်မိတာကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ နောက်ပြီး
ငါ့စွတ်စွေရဲ့လူတွေ ကျွန်တော်နဲ့ဆက်သွယ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်
ခင်ဗျားတို့အတွက် တတ်နိုင်သလောက်ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ မုံလူကဝမ်းသာစွာဖြင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
တို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးတို့ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး။”

ထိုအချိန်တွင် ထိုက်စန်းလျှောင်အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်
နှင့်ကြုံနေသဖြင့် သူမက ထိုစကားကိုကြားသွားပြီး ပျာပျာသလဲဖြင့်
ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အို ဘယ်လို ဒုက္ခပဲဖြစ်ဖြစ်လာခဲ့ပါစေ။ ကျွန်မတို့
ကနေပြီး ကာကွယ်ပေးပါမယ်”

ထိုစကားကို လီရှောင်လုံကလည်းထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ တကယ်ကိုပဲ
ခင်မင်သွားမိပါပြီ”

ထိုက်စန်းလျှောင်က လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကဲ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ ညီမတို့လဲ ဆာနေကြ
ရောပေါ့။ ကျွန်မ အားလုံးစားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးနေပါပြီ။ စား
သောက်ဖို့အခန်းထဲကိုလိုက်ခဲ့ကြပါရင်”

မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ပြီး ပြိုင်တူပင် ထမင်းစားခန်းထဲသို့လိုက်သွားကြလေ
တော့သည်။



၁၇၆ * ပုဏ္ဏားအောင်

အတိတ်ကိုတူးဆွခြင်း

ရွှေ၏ညသည် ပူလောင်အိုက်စပ်နေသော်လည်း မုံလူနှင့် ကျင်းလှုံတို့၏ရင်ထဲတွင်မူ အေးမြ၍နေလေသည်။

ထိုက်စန်းလျှောင်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား အထူးဂရုစိုက်၍ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လေသည်။

ကျင်းလှုံအားလည်း သူမ၏ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပင်ချစ်ခင်သည်ဟုဆိုပြီး သူဘာကြောင့် တာ့စန်းအိဂိုဏ်းမှ ယခုကဲ့သို့ထွက်လာရသည်ကိုမေးမြန်းလေသည်။

သို့သော် ကျင်းလှုံက ထိုကိစ္စကိုအဖြေမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေလိုက်လေသည်။ ဝေါ့စွတ်စွေသည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်လုံး သူ၏ ဩဇာအာဏာလွှမ်းမိုးစေလျက် အခြားဆိုးသွမ်းသော အနက်ရောင်ဂိုဏ်းသားများကိုလည်း အားပေးအားမြှောက်ပြုကာ လုယက်စေသည်။

ထိုမှရလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သူ့အား တစ်ဝက်လာပေးစေသည်။

ထိုသို့လာမဝေးပါက သူသည် သူ၏သိုင်းသမားများဖြင့် ခိုလှုံဆိုးတို့အား သုတ်သင်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့ခိုးအပြုတို့၏ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ကျင်းလှုံသည် တာ့စန်းအိဂိုဏ်းအပေါ် ထိုမျှလောက်သာ ခြာဆိုခဲ့သည်။ သူ့အား ဘာကြောင့်လိုက်သတ်သည်ကို သို့မဟုတ် သူ့အား ဘာကြောင့်လိုက်လံ၍ ဖမ်းဆီးနေသည်ကို သူ အသေအချာ မပြောပြပေ။

သို့သော် လီရှောင်လုံတို့လင်မယားသည် မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံအပေါ် မည်သို့မှသံသယမရှိတော့ပါ။ လီရှောင်လုံကလည်း သူ့အမှားအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဝင်ရောက်တောင်းပန်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံတို့ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ မုံလူမှာ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးစဉ်ကို တွေးတောပူပန်နေမိခြင်းအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်းလှုံသည် သူ၏အခန်းဆီသို့ကူးလာလေသည်။

“အစ်ကို့ မအိပ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်” မုံလူက အိပ်ရာပေါ်လဲလျောင်းနေရာမှ ကျင်းလှုံ၏အသံကြောင့် ကပျာကယာထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အိပ်လို့မပျော်သေးတာနဲ့ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့နေတာ”

ကျင်းလှုံကရယ်မောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတွေ့တဲ့အထဲမှာ ကျွန်မလဲပါတယ်မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် မုံလူကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ညီမ ဘာကိုပြောတာလဲ”

ကျင်းလှုံကရယ်သံလွင်လွင်လေးဖြင့်

“အစ်ကို လမ်းမှာတုန်းက ခဏခဏမေးတယ်မဟုတ်လား ကျွန်မ တာ့စန်းအိဂိုဏ်းကထွက်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းကိုလေ၊ အခုလဲ အဲဒါပဲတွေ့နေသလားလို့ပါ”

မုံလူ သက်ပြင်းတစ်ချက် အသာအယာချလိုက်သည်။

“ဒါက ညီမရဲ့ကိုစွဲပါ၊ ညီမ ပြောမပြဘူးဆိုတော့လဲ အစ်ကို ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ကျင်းလှုံသည် အတန်ကြာအောင်ပင် စဉ်းစားတွေးတော၍ နေတော့သည်။

“တကယ်တော့ အစ်ကိုမေးတာကလဲမဆိုးပါဘူးလေ၊ တင်ဦးရဲ့ကိုစွဲကို တစ်ဦးက အသေအချာသိထားသင့်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး ရှေ့ဆက်သွားရမယ့်ခရီးမှာ ညီမအကြောင်းကိုပြောပြနိုင်ချင်မှ ပြောပြနိုင်တော့မယ့်အခြေအနေမျိုးဖြစ်တော့မှာ”

ကျင်းလှုံ၏စကားကြောင့်

မုံလူသည် ပျာပျာသလဲဖြစ် သွားကာ

“ဒီလိုဆို ညီမကပြောပြတော့မလို့လား”

ကျင်းလှုံက အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်

ဖြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို သေချာနားထောင်ပါ၊ ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးသည့်နောက် သူမ၏ စိတ်အစဉ်သည် လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်ခန့်ကအဖြစ်အပျက်များဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားလေသောတော့သည်။



ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ ရာသီဥတုသည် အေးစိမ့်ပြီး ဆီးနှင်းအုတ် တဖွဲဖွဲကျနေပေသည်။ တောတောင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုအရောင်လွှမ်းနေလေသည်။

တဲတန်းလျားကြီး သုံးလေးလုံးမှာလည်း အမှောင်ထုအောက်တွင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပေသည်။

သို့သော် ထိုတဲတန်းလျားများ၏အထဲတွင်မူ ဝါကျင့်ကျင့်အောင်များက အမှောင်ထုကိုအံ့တုလျက်ရှိနေသည်။ တဲတန်းလျားအောက်တွင် အစွန်ဘက်အခန်းတွင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခုနည်းပက်လက် ငိုကြွေးလျက်ရှိနေသည်။

ထိုအတူပင်

အခြားအခန်းထဲတွင်ထိုင်နေကြသော ယောက်ျားသုံးဦးနှင့် အမိသမီးနှစ်ဦးမှာလည်း သူတို့အတွေးနှင့်သူတို့ မျက်ရည်ကျလျက် အကြံပေးသည်။

၁၈၀ * ဝဏ္ဏအောင်

သူတို့တတွေသည် တစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို တစ်ယောက်က ကူညီ၍မတတ်နိုင်သောအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုထက်ရှင်းအောင်ဆိုရလျှင် သူတို့သည် ဓားပြအုပ်စုတစ်ဖွဲ့၏ဖမ်းဆီးလာခြင်းခံရပြီး ၎င်းတဲတန်းလျားအတွင်း၌ပိတ်လှောင်ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးမှာ တစ်ခွံနှင့်ခိုကြွေးနေ၏။

သူမ၏အမည်မှာ ကျွင်းလှပင်ဖြစ်ပေသည်။



သူမသည် မိဘနှစ်ပါးသေဆုံးသွားပြီးနောက် ဘေးကိုးရာခဲဖြစ်နေသဖြင့် ဦးလေးများရှိရာ ဆင်တူးမြို့သို့သွားရန်အတွက် လမ်းခရီးတွင် မြင်းလှည်းတစ်စီးကိုဓားရမ်းစီးလာခဲ့သည်။

ထိုမြင်းလှည်းပေါ်တွင် အခြားခရီးသည် အတော်များများ ထည်းပါရှိလေသည်။ သူတို့မြင်းလှည်း တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဓားပြတစ်စုနှင့်တွေ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားပြဝယ်သားများသည် ခရီးသည်များထံမှပါသမျှ ပစ္စည်းများကိုလုယက်ယူငင်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ခေါင်းဆောင်လောမချင်း ထိုလူများအားပြန်မလွှတ်ရန် အမိန့်ပေးခံထားရသဖြင့် သူတို့သည် ခေါင်းဆောင်ကြီးအလာကိုစောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

ဖမ်းဆီးလာသူများကိုလည်း တဲတန်းလျားကြီးထဲ၌ စုစည်းချုပ်နှောင်ထားပြီး သူတို့က အပြင်မှနေ၍စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးသွားရာ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ဆိုပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တဲတန်းများ အပြင်မှ ဆူရူညံသံအသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လူတစ်ယောက်သည် ထိုတဲတန်းများထဲသို့ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုလူသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိပြီး ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုပိုး၍ လွယ်ထားသည်။

သူသည် မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် ဖမ်းဆီးလာသူများ၏ မျက်နှာအား သေချာစွာလိုက်လံကြည့်ရှုလေသည်။

ထိုလူသည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် အဘွားအိုတစ်ယောက်အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာမှ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ဘယ်နှယ် ဝမ်းယောင်စင်။ ခုတော့ ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

အဘိုးအိုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ထိုသူအားပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုသိတယ်ဟုတ်လား၊ မင်းကို ခါမခံပါလား။”

ထိုလူသည် သဘောကျစွာဖြင့်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ရွာကို ကျုပ်အားပြလာတိုက်တုန်းက ခင်ဗျားက လူတွေစုပြီး ကျုပ်တို့ကိုပိုင်းတိုက်လွှတ်လိုက်တာလေ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဘတ်က လူသုံးယောက် ခင်ဗျားတို့ရွာမှာသေခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားက တကယ်လူစွမ်းကောင်းကြီးပဲ”

ဝမ်းယောင်စင်းဆိုသော အဘိုးအိုမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ အမှန်တွင် ထိုအဘိုးအိုသည် ရိုးသားစွာနေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုညက ဓားပြတစ်ခုသည် သူ၏ရွာသို့ တရကြမ်းဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လုယက်ရာ ဝမ်းယောင်စင်းသည် ရွာထဲတွင်ရှိသောလူငယ်

များထဲမှ နည်းနည်းပါးပါးသိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းပြီးသတ္တိရှိသည့်လူငယ်တစ်စုနှင့်ပူးပေါင်း၍ ဓားပြများအားပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဓားပြများ ဖရိုဖရဲထွက်ပြေးသွားရပြီး ၎င်းတို့ထဲမှသုံးဦးမှာ သေဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုကြောင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ထိုအရပ်ရှည်ရှည်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်လူသည် မကျေနပ်မချမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းယောင်စင်းအား ရန်ငြိုးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

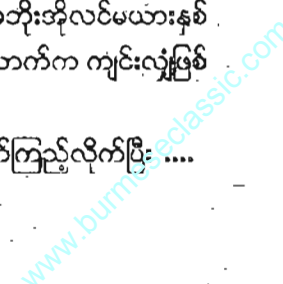
ယခု ဝမ်းယောင်စင်းခရီးသွားမည်ကိုသိ၍ သူက ငယ်သားများအား လမ်းတစ်ဝက်မှသွားရောက်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ယခု ထိုအဘိုးအိုလင်မယားအပြင် ကျင်းလှုံနှင့် အခြားလူငယ်နှစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုဝမ်းယောင်စင်းမှာ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပါ။ သူသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အေး ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိတယ်ထင်လို့ မင်းသတ်ချင်လဲ သတ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဖေနီးနဲ့ တခြားလူတွေမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိကြပါဘူး၊ သူတို့ကိုတော့ မင်းဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် အခန်းထဲသို့ မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် အခြားလူငယ်နှစ်ဦး နောက်တစ်ယောက်က ကျင်းလှုံဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ကျင်းလှုံအား သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး



“မင်းဘယ်ကလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းလျှံသည် ထိုသူအား ရွံ့မှန်းစွာလှမ်းကြည့်ကာ

“ဆင်တူးမြို့ကိုသွားမယ်ခရီးသည်”

ကျင်းလျှံက ထိုလူ၏အမေးကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။ ထိုသူသည် ကျင်းလျှံအား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် လူငယ်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ ရိုးသားသောသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အတူတူပဲလား။ ဘယ်သွားမှာလဲ”

လူငယ်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုမိ၊ မြင်းလှည်းက ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းပါ၊ ကျွန်တော့်ညီလေးက ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ လိုက်လာတာပါ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် လူငယ်နှစ်ယောက်အား သေဆုကြည့်၍ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

သူ့လူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။

ငယ်သားနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မြင်းလှည်းနဲ့အတူ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကို ကလန်ကဆန်ပြန်လုပ်ရင် ဆုံးမလိုက်”

ငယ်သားနှစ်ယောက်ဦးညွှတ်အရှိအသေပေးပြီး လူငယ်နှစ်ယောက်အား ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်သည် ကျင်းလျှံဘက်သို့လှည့်လာပြန်သည်။

“မင်းက မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပဲ ငါဘယ်နည်းနဲ့မှ မင်းတို့ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ကျင်းလျှံမှာ ထိုလူ၏စကားကြောင့်

“ရှင် ကျွန်မကိုဘာမတရားလုပ်မလို့လဲ”

ထိုခေါင်းဆောင်သည် ကျင်းလျှံအားကြည့်ကာရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါဘာမတရားလုပ်လို့လဲ၊ ဒီအတိုင်းကြီးလင်မယားကို စောင့်ခမ်းတယ်၊ မင်းကအဆစ်ပါတယ်”

ကျင်းလျှံကမဲ့လိုက်ပြီး

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကိုလဲပြန်လွှတ်ပေါ့”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကိုတော့ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ကျင်းလျှံက မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်မမှာဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ”

ထိုလူကပြုံး၍

“မင်းကသိပ်လှနေလို့ပါ”

ကျင်းလျှံမှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိဘဲပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

လှပချောမောခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ အန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို ကျင်းလှုံ့ သဘောပေါက်နားလည်သွားလေသည်။

ထိုလူအား ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ

“ဒါဆို ရှင်တို့ဟာ သူတစ်ပါးကိုမတရားလုပ်နေတဲ့ မတရားကောင်တွေပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ကျယ်လောင်စွာရယ်မောရင်း

“မင်း အကဲခတ်မဆိုးဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး အပြင်ဘက်ရှိငယ်သားနှစ်ဦးအား ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ ငယ်သားနှစ်ယောက်ဝင်လာကြ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီအဘိုးကြီးနဲ့အဘွားကြီးကိုကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး သစ်ပင်မှာသွားချည်ထားလိုက်၊ ပိဆင်းရီကိုအဲတုရင် ဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်ဆိုတာလက်တွေ့ပြလိုက်မယ်”

ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ခေါင်းဆောင် ပိဆင်းရီပြောသည့်အတိုင်း အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုအား ကြမ်းတမ်းစွာ ကြိုးဖြင့်ချည်လေတော့သည်။

အဘွားအိုက စာရုံရုံဖြင့် ဝိုကြွေးနေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်ရသောကျင်းလှုံ့သည် ရင်ထဲ၌နာကျင်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုကဒေါသဖြင့်

“ဟေ့ ပိဆင်းရီ၊ မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်၊ ဝါခန်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ပိဆင်းရီ တဟားဟားရယ်မောသို့တိလေသည်။

“ဒီမှာအဘိုးကြီး ခင်ဗျားဘာမှစကားများမနေနဲ့၊ ကျုပ်ီထုသုံးယောက်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရိက္ခာမှာသေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ီမကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်တွေ ခေါ်သွားကြစမ်း”

ပိဆင်းရီသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မျက်နှာလွဲကာထွက်သွားတော့သည်။ ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် အဘိုးအိုနှင့်တရုံရုံနှင့် ကြွေးနေသောအဘွားအိုအား မညှာမတာဆွဲခေါ်သွားလေတော့၏။



ည ----

ထိုညသည် မင်္ဂလာမရှိသောည အချိန်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကုန်လွန်လာသည်။

မုန့်မွှားမွှားလရောင်၏အရှိန်ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်၏ပင်စည်ရင်းတွင် အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုအား ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်ထားသည်ကို ကျင်းလှုံ့ကလှမ်း၍မြင်နေရသည်။

သူမသည် ထိုအဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုအားကြည့်ကာ သူမ၏ ဒီဘာနှစ်ပါးနှင့်မခြား သနားကြင်နာမိလေ၏။ သို့သော် ကယ်ထင်ရန် နှာလည်းမဖြစ်နိုင်ချေ။ ယခုအချိန်တွင် သူမ၏ဘဝသည်ပင် အဘယ်ထဲသို့ဖြစ်လာဦးမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သေးသောအချိန်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်မိသော်လည်း အစောင့်များက သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

အရောက် တဲတန်းလျားဆီမှ ပိဆင်းရီ၏ ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေသော စကားသံများကို ကျင်းလျှံက အတိုင်းသားကြားနေလေရသည်။

ပိဆင်းရီသည် အရက်များကိုလွန်လွန်ကျူးကျူးသောက်ထားပုံရသည်။ သူ၏ မူးမူးနှင့်ပြောဆိုနေသောစကားပြောသံများမှာ ရိုင်းစိုင်းစွာထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေသည်။ ကျင်းလျှံသည် ပိဆင်းရီပြောနေသည့် စကားသံများကို နားစွင့်နေမိ၏။

“မင်းတို့ဘာမှမပူကြနဲ့၊ ပိဆင်းရီကိုဒုက္ခပေးတဲ့လူကို ပိဆင်းရီကပြန်ပြီး ဆုံးမရမယ်၊ နောက်ပြီး အဆစ်ပါလာတဲ့ မိန်းမချောလေးကိုတော့ ပိဆင်းရီကသိမ်းပိုက်ရမယ်၊ ဒါပဲ ...”

အသံသည် ခေတ္တပျောက်သွားပြီးမှ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဝါပြောတာကို မင်းတို့အားလုံး သဘောတူကြတယ်မဟုတ်လား”

ဘာသံမှမကြားရဘဲ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်နေသည်။

တစ်ခဏကြာမှ

“တူပါတယ် တူပါတယ်”

ဟူသော လူသုံးလေးဦး၏အသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။



ကျင်းလျှံမှာ ထိုစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားတော့၏။ သူမသည် အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာ သစ်ပင်ရင်းတွင် သနားစဖွယ်ချည်နှောင်ထားခြင်းခံနေရသည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။ ပိဆင်းရီမှာ အရက်များသောက်စားထား၍ အတော်လေးမူးနေပုံရသည်။

ထိုသူသည် အရက်မူးမူးနှင့် ထိုအဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုအား သွားသတ်ပြီး မိမိကိုပါမဟားတရားကြံစည်ပါလျှင် ကျင်းလျှံမှာ တွေးနေရင်းမှပင် ဖောဇွေးများပြန်လာတော့သည်။

ထိုသို့တွေးနေရင်းမှာပင် ငယ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပိဆင်းရီက ဓားကိုင်ပြီးထွက်လာကာ အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုအနီးသို့ ဒေသီးဒေယိုင်ဖြင့်လျှောက်သွားနေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်းလျှံမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး မျက်စိနှစ်လုံးကို နှိတ်ကာ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်လေတော့၏။



လရောင်၏အလင်းရောင်ကြောင့် သစ်ပင်ရင်းတွင် ချည်နှောင်ထားသော လူနှစ်ယောက်အား ကောင်းစွာတွေ့မြင်နေရသည်။ ပိဆင်းရီက ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့်လျှောက်လှမ်းလာသည်။

သူသည် အဘိုးအိုရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲ လူစွမ်းကောင်းအဘိုးကြီး သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

၁၉၀ * ဝဏ္ဏအောင်

ပိဆင်းရီ၏မျက်နှာသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက် အောင်ခက်ထန်မာကျောနေ၏။ သူသည် ဓားကိုအသင့်ကိုင်၍ အဘိုးအိုအား ရက်ရက်စက်စက်သတ်ရန်ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်သည် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဘိုးအိုရှေ့ရောက်လာပြီးမတ်တပ်ရပ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်။ ပိဆင်းရီသည် အံ့သြစွာဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ထိုမိန်းကလေးကား အခြားသူမဟုတ်။ ကျင်းလှုံဖြစ်သည်။ ကျင်းလှုံသည် ပိဆင်းရီအားခက်ထန်စွာပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်သတ်ချင်ရင် ကျွန်မကိုအရင်သတ်ပြီးမှ သူ့ကိုသတ်ပါ”

ပိဆင်းရီသည် အံ့အားသင့်သွားပြီး ကျင်းလှုံကို မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ငေးကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ

“ဪ မင်းက သူ့အတွက်အသေခံမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျင်းလှုံက အံ့ကြိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး မင်း ဘာကြောင့် သူ့အတွက်တားနေရတာလဲ”

ကျင်းလှုံသည် အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုနှစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြ

လိုက်ပြီး

“ရှင် သူတို့ကိုကြည့်စမ်း၊ ရှင်မိဘအရွယ်တွေ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့

ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (ပ) * ၁၉၁

အပြစ်ကလေးနဲ့ သူတို့ကိုရန်ရှာနေတာ ကိုယ့်မိဘကို ကိုယ်ရန်ရှာနေတာနဲ့မတူဘူးလား၊ ရှင်ဒီလောက်တောင်သတ်ချင်နေရင် သူတို့အစား ကျွန်မကိုပဲသတ်ပြီး သူတို့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ပိဆင်းရီတစ်ချက် တွေဝေသွားသည်။ ပြီးနောက် ကျင်းလှုံကို နှုတ်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကျင်းလှုံအပေါ် တပ်မက်စိတ်ဝင်ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် သူစိတ်ထားသည် တစ်မျိုးပြောင်းသွားတော့၏။ သူသည် လွန်စွာချောမောလှပသော ကျင်းလှုံ၏မျက်နှာလေးကို မက်မက်မောမောကြည့်ကာ

“ကောင်းပြီ ... သူတို့ကိုငါလွှတ်ပေးမယ်၊ ဒီအတွက် မင်းငါ့ကို ဘာပြန်လုပ်ပေးမလဲ”

“သူတို့အစား ကျွန်မကိုသတ်နိုင်တယ်”

ပိဆင်းရီသည် ကျင်းလှုံအားစေ့စေ့ကြည့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်၍ ပြီးနောက် ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းလို မိန်းမမလေးကို ငါဘယ်လိုသတ်ရက်မှာလဲကွာ”

သို့သော် ထိုစကားသံက အမှန်တကယ်ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါ။ အမှန်တကယ်ထွက်ပေါ်လာသည့်စကားသံကား

“ဟေ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်”

အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုကိုညွှန်ပြရင်း ငယ်သားများအား အနှိပ်ပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့၏။



အကြံကောင်းတစ်ချက်

ညဉ့်နက်ဝိုင်းလေပြည်လေညှင်းတလေးများသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ ဓာဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိနေ၏။ မုံလူသည် ကျင်းလှုံပြောသမျှကို မျက်လုံးအစုံမှိတ်၍နားထောင်နေမိသည်။

ကျင်းလှုံ၏စကားသံသည်ရပ်တန့်သွားပြီး အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် မထွက်လာတော့သဖြင့် သူက မျက်လုံးဖွင့်၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျင်းလှုံ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များပြည့်လှုံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မုံလူသည် ကျင်းလှုံအားကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။

ကျင်းလှုံသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။ မုံလူက ကရုဏာသက်စွာဖြင့်လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကျင်းလှုံသည် အတန်ကြာရှိက်နေပြီးမှ မျက်ရည်စများကို သုတ်၍

“ကျွန်မဘဝရဲ့အစက အဲဒါပါရင်....အဲဒီညက ဒီအဘိုးအိုဆင်မယားရဲ့အသက်ကို ကျွန်မဘဝနဲ့လဲလိုက်တာပါပဲ”

မုံလူကစိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့်
“ညီမအကြောင်းတိုသိရတာ အစ်ကိုစိတ်မကောင်းပါဘူး၊

ဗျစ်လဲနောက်ဘယ်တော့မှညီမရဲ့အကြောင်းမမေးတော့ပါဘူး၊ ကဲညီမသွားအိပ်ပါတော့”

ကျင်းလှုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ပြီးနောက် သူမသည် အတန်ငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“အခု ညီမပြောပြတာတွေဟာ ညီမဘဝရဲ့အစပိုင်းပဲရှိပါသေးတယ်၊ နောက်တော့လဲ အစ်ကိုတဖြည်းဖြည်းသိသွားရမှာပါ”

မုံလူက....
“အခုလို ညီမရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ညီမသိပ်ပင်ပန်းနေပြီသွားအိပ်ပါတော့နော်”

မုံလူသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ကျင်းလှုံထွက်သွားသည်အထိမစောင့်တော့ဘဲ ခြေရင်းမှစောင့်ကိုမျက်နှာအုပ်သွားသည်အထိဆွဲ၍ ခြုံလိုက်လေတော့သည်။



ထိုညက မုံလူသည် နှစ်နှစ်ခြောက်ခြောက်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အချိန်မည်မျှအထိကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

တံခါးထုသံကြားရမှ မုံလူနိုးလာပြီး အခန်းတံခါးကိုသွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အခန်းဝတွင် မျက်နှာမသာမယာနှင့် လီရှောင်လုံအားတွေ့ရပြီး သူ၏နောက်တွင် ကျင်းလျှံပါကပ်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မုံလူက မျက်နှာမသာမယာနှင့် ဝင်လာသောလီရှောင်လုံအား ပျာပျာသလဲမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မျက်နှာလဲမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” လီရှောင်လုံက သူ၏နှုတ်ခမ်းတွင်လက်ညှိုးတေ့၍

“ရှူး၊ စကားကိုတိုးတိုးပြော အောက်မှာ ရန်သူရောက်နေတယ်”

အိမ်ကြီးမှာနှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၍ ညက သူတို့အား အပေါ်ထပ်တွင်တတ်ရောက်အိပ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရန်သူတွေ ဘယ်ကလဲ”

မုံလူက အေးဆေးသောလေသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

လီရှောင်လုံကလေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ငေါ့စွတ်တွေလွတ်လိုက်တဲ့အဖွဲ့ပေါ့၊ လူသုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အမှတ်စဉ်(၆) ဖြစ်တဲ့လောင်စူးပဲ”

မုံလူမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူတို့က ဘယ်လိုရောက်လာကြတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအရှိတယ်ဆိုတာသိနေလို့လား”

လီရှောင်လုံက အသာအယာခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လိုက်ရှာနေကြတဲ့ပုံပဲ၊ တို့အိမ်ကိုလဲ သိပ်ပြီးမသင်္ကာဘူးနဲ့တူတယ်၊ ရှာပါရစေလို့ပြောနေတယ်”

ကျင်းလျှံကမျက်နှာမသာမယာဖြင့်

“ကျွန်မတို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးတို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်နဲ့ ဘာတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျင်းလျှံကစိုးရိမ်နေသလောက် လီရှောင်လုံကမူအေးအေးဆေးဆေးရှိနေသည်။

ကျင်းလျှံအား နှစ်သိမ့်အားပေးဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“သိပ်လဲမစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ၊ အောက်ထပ်မှာထိုက်စန်းလျှောင်ဆွဲခံပြီးစကားပြောနေတယ်၊ သူတို့အရေးတကြီးတော့ တက်ရှာအဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုက်စန်းလျှောင် ပျာပျာသလဲဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာပြန်သည်။

“ဒီကညီမတို့ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်မနေကြပါနဲ့၊ တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် အစ်မကြီးတာဝန်ယူပါတယ်၊ အခုလောင်စူးနဲ့သူငယ်သားလေးယောက်ကို ဧည့်ခန်းမှာကျွေးမွေးဧည့်ခံထားပါတယ်၊ ကျန်တဲ့သိင်းသမားတွေကိုတော့ ခြံဝင်းထဲမှာပဲဧည့်ခံကျွေးမွေးထားတယ်”

၁၉၆ * ဝတ္ထုအောင်

လီရှောင်လုံက

“တို့အခု ဘာလုပ်သင့်တယ်တို့တာကို မင်းပြောစမ်းပါဦး”
ထိုက်စန်းလျှောင်က လီရှောင်လုံအား မျက်စောင်းတစ်ချက်
ထိုးလိုက်သည်။

“ရှင်လဲ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ လာ... ရှင်ပါနားထောင် ဘာ
လုပ်ရမယ်ဆိုတာကျွန်မပြောပြမယ်”

ထို့နောက် ထိုက်စန်းလျှောင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် သူမ၏
အစီအစဉ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။



လောင်စူး

သို့မဟုတ် တာ့စန်းအိဂိုက်း၏အမှတ်စဉ် (၆)

ယခုရောက်ရှိလာသည့်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာသူပင်ဖြစ်
သည်။ လူတစ်ယောက်၏သတင်းပေးမှုကြောင့် သူသည် လီရှောင်လုံ
၏အိမ်သို့ လာသာလာခဲ့ရသည်။

စိတ်ထဲ၌ လုံးဝမယုံကြည်ခဲ့ပေ။

လီရှောင်လုံသည် သူတို့ဂိုက်း၏ဘက်တော်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

အထူးသဖြင့် မုံလူတို့အားဖမ်းမိခဲ့လျှင် ဆုငွေပေးမည်ဟု
ပြောထားသောကြောင့် မုံလူနှင့်ကျင်းလှုံအားတွေ့ရှိလျှင် လီရှောင်လုံ
သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှဖမ်းဘဲနေမည်မဟုတ်ပေ။

လီရှောင်လုံထံတွင် တပည့်လက်သား သိုင်းသမားဖေါင်း
များစွာရှိနေသည်ကိုလည်း လောင်စူးကသိထားသည်။

သို့သော် သူ့အားသတင်းပေးသူက

လီရှောင်လုံ၏မိန်းမနှင့်အခြားလူစိမ်းနှစ်ယောက်တို့ မနေည
ဘဲ လီရှောင်လုံ၏အိမ်သို့ဝင်ရောက်သွားသည်ဟု အတိအကျပြော
ထိုက်သဖြင့်

လောင်စူးသည် မယုံကြည်သော်လည်း ခေတ္တတော့ဝင်
ဆောက်ကြည့်ဦးမည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု လီရှောင်လုံ၏ဇနီးအားမေးကြည့်သောအခါတွင်

ညက အိမ်သို့လာသွားသည်မှာ

သူမ၏ဆွေမျိုးနှစ်ဦးဖြစ်ပြီး ညကတည်းကပင် ပြန်သွားကြ
ဖြစ်ကြောင်းပြောပြပြီး

သူတို့အား အစားအသောက်များဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးပေး
သဖြင့် လောင်စားမှာ အတော်ပင်စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။

လီရှောင်လုံသည် ညှော်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာ
ပြီး

“ဆရာလောင်စူးတို့ အေးအေးဆေးဆေးသုံးဆောင်ကြပါ။
ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးပါမယ်။ အခုလဲ ဘာဆက်လုပ်
ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်အစီအစဉ်တွေလုပ်ထားပါတယ်”

လီရှောင်လုံက ထိုသို့ပြောနေရာမှ အပြင်ဘက်သို့လက်ခတ်
တီး၍ခေါ်လိုက်၏။

လီရှောင်လုံခေါ်သံကြောင့် လူငယ်တစ်ယောက် အတွင်းသို့
ပြေးဝင်လာပြီး လီရှောင်လုံအားအရှိအသေပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် တို့အဖွဲ့က လက်ရွေးစင်မျက်နှာဖုံးသိုင်း
သမားတွေအသင့်ဖြစ်ရင် ငါ့ဆီလာဖို့သွားပြောစမ်း”

လောင်စူးသည် သိုင်းဆရာကြီးလီရှောင်လုံအား ယုံကြည်
လေးစားသည်။ သူတွင် လက်ရွေးစင်တပ်ညွှန်တပ်မှူးများစွာရှိသည်ကို
လည်းသိသည်။

သူတို့၏အစွမ်းကိုလည်း ယုံကြည်သည်။

လီရှောင်လုံ၏အမိန့်သံအဆုံးတွင် အခန်းထဲဝင်လာသော
လူငယ်သည် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွား၏။

လီရှောင်လုံက မင်သေသေဖြင့် လောင်စူးအားပြောလိုက်
သည်။

“ဆရာလောင်စူး စိတ်အေးအေးထားပြီး အနားယူပါ။
ကျွန်တော်တပ်ညွှန်တွေ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဝိုက်စိပ်တိုက်ပြီးရှာပါလိမ့်
မယ်။ အခု ဆရာလောင်စူးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရန်သူဟာ ဒီအနီး
အနားတစ်ဝိုက်မှာပဲရှိနေမှာပါ။ ကျွန်တော်အိမ်နဲ့ ခြံဝင်းတစ်ဝိုက်ကိုလဲ
သံသယကင်းသွားအောင်ရှာနိုင်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ထိုက်စန်းလျှောက်ပါ ညှော်ခန်းထဲသို့ဝင်လာ
ပြီး အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာလောင်စူးတို့ ဘာများအလိုရှိပါသေးလဲရှင်၊ ပြောပါ။
ကျွန်မတို့အိမ်ကိုသံသယရှိရင်လဲ အားမနာဘမ်းရှာနိုင်ပါတယ်ရှင်”

တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုက်စန်းလျှောက်သည် လီရှောင်လုံ
ဘက်လှည့်ကာ

“လီရှောင်လုံ ရှင်မျက်နှာဖုံးသိုင်းသမားတွေကို ခုထိ မလွှတ်
သေးဘူးလား”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော သိုင်း
သမားခြောက်ယောက်သည် ညှော်ခန်းတွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်
ရောက်လာကာ လီရှောင်လုံနှင့် လောင်စူးတို့အား အရှိအသေပေး
လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးနှင့် သိုင်းသမားခြောက်ယောက်တို့
သည် ညှော်ခန်းထဲတွင် တန်းစီ၍ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဆိုအထဲတွင် တစ်ယောက်မှာ မျက်နှာဖုံးရွှေစောင်းနေသဖြင့် ထိုက်စန်းလျှောက်က ထိုင်နေရာမှ ကပျာကယာထသွားပြီး

“ဒီကောင်ဟာလေ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆို ပုံပျက်ပန်းပျက်ကိုဖြစ်တော့တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုသူ၏မျက်နှာဖုံးအားဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ

“ရှေ့ သေသေချာချာပြန်စွပ်စမ်း”

သူမသည် စိတ်သဘောမတွေ့သလိုပြောပြီး လောင်စူးနားတွင်ခင်ထိုင်လိုက်သည်။

လီရှောင်လုံကမတ်တတ်ရပ်၍ ဩဇာအာဏာသံအပြည့်အဝဖြင့်လှမ်း၍အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဝမ်းဖူးနဲ့ဝမ်းလောင်”

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောသိုင်းသမားနှစ်ယောက်က ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် တောင်ဘက်ကုန်းမြင့်ကို အမြန်လိုက်လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကိုတွေ့တာနဲ့ ငါ့အိကိုအမြန်ဆုံးသတင်းပို့ပါ”

ထိုသူနှစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှလျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွား၏။

“ရှောင်စိန်နဲ့ဦးချို”

လီရှောင်လုံကထပ်မံခေါ်လိုက်ရာ ပထမလူများကဲ့သို့ပင် သူတို့လည်း ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးပြီးရပ်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ထိုက်စံကျောစောင်ကုန်းဘက်ကို

သွား။ မုံလူနဲ့ကျင်းလျှံကိုတွေ့ရင် အခြေအနေကြည့်ပြီး တိုက်သင့်ရင် တိုက်၊ တိုက်ဖို့အခွင့်မသာရင် အမြန်ဆုံးပြန်လာပြီးသတင်းပို့၊ ကဲ... သွားကြတော့”

ထိုလူနှစ်ယောက်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြေးထွက်သွားကြပြန်လေသည်။ လီရှောင်လုံအမိန့်ပေးနေပုံကို လောင်စူးက သဘောကျစွာ ဖြင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတွင်း၌ မျက်နှာဖုံးပြန်လည်စွပ်နေသူနှင့်အခြားတစ်ယောက်သာကျန်တော့သည်။

လီရှောင်လုံက ထိုလူနှစ်ယောက်အား အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ငါ အများဆုံးထင်မိတာတော့ ဟောဒီ အရှေ့ဘက်တောင် ဖြတ်လမ်းက သွားလိမ့်မယ်လို့ယူဆတယ်၊ အဲဒီလမ်းကိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်အပြင် ... ဟောဒီ ဆရာလောင်စူးရဲ့လူထဲက ငါးယောက်လောက်ပါ ခေါ်သွားစေချင်တယ်”

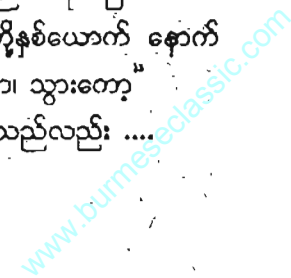
ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသောလောင်စူးက ရယ်လိုက်ပြီး

“ကိစ္စမရှိဘူးလီရှောင်လုံ အရှေ့ဘက်လမ်းကိုတော့ လွှတ်မနေပါနဲ့၊ အဲဒီမှာ အမှတ်(၅) ကျောင်းဝိဖန်တီအဖွဲ့ရှိနေတယ်”

လီရှောင်လုံက ကျေနပ်စွာဖြင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆိုလဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် နောက်ဘက်ကလျှံတွေဘက်ကိုလိုက်ရှာကြည့်စမ်းကွာ၊ သွားတော့”

နောက်ဆုံးကျန်သောလူနှစ်ယောက်သည်လည်း



၂၀၂ * ဝတ္ထုအောင်

လျှင်မြန်စွာထွက်သွားကြလေသည်။

မျက်နှာဖုံးနှင့် သိုင်းသမားနှစ်ဦးစီ၊ မြင်းကိုယ်စီစီး၍ ခြံထဲမှ သုံးတွဲတိတိထွက်သွားကြသည်ကို

ခြံထဲ၌စုဝေးနေကြသော တာဝန်အိသိုင်းသမားများက ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ထိုသုံးသုတ်ထဲတွင် အလယ်အသုတ်ဖြစ်သော မျက်နှာဖုံး နှင့်သိုင်းသမားနှစ်ဦး မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခြံထဲမှထွက်သွားသည်ကို မြင် လိုက်ရသည့်အခါမှ ထိုက်စန်းလျှောင် မသိမသာသက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မည်သူမျှရိပ်စားမိလိုက်ခြင်းမရှိပါပေ။



ကြေးစားနှင့်မိန်းမလှ (၅) * ၂၀၃

မျက်နှာဖုံးနှင့်လူနှစ်ယောက်စီးလာသော မြင်းနှစ်ကောင် သည် အရှေ့ဘက်တောင်တန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာပြေးလွှား နေပေသည်။

သူတို့သည် ခရီးအတော်လေးပေါက်၍ အရိပ်ကောင်းသော နေရာ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ...

မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြင်းပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းကာ

မျက်နှာဖုံးများကိုချွတ်၍ အဝတ်အစားများကိုလည်းလဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ထိုသူနှစ်ဦးကား မုံလူနှင့်ကျင်းလှဲတို့ပင်ဖြစ်ကြပေသည်။

လီရှောင်လုံ၏အိမ်တွင် မုံလူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်ခိုက်မည် ဟုပြောဆိုနေသည်။

ကျင်းလှဲက မိမိတို့သာ အိမ်ထဲမှတိုက်ခိုက်ထိုးဖောက်ထွက် ပြေးခဲ့လျှင်

လီရှောင်လုံတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ အနေရကျပ်ပြီး တာဝန်အိ ရိုက်၏၏ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကိုခံရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုကာ အခြား နည်းလမ်းနှင့်ရှောင်ထွက်ရန် အကြံပြုလေသည်။

ဤတွင်

ထိုက်စန်းလျှောင်က သူတို့၏မျက်နှာဖုံးစွပ် သိုင်းသမားများ နှင့် ပုံမှားရှိက်၍ထွက်သွားနိုင်ရန် အစီအစဉ်များရေးဆွဲပြီး

ယခုကဲ့သို့ လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မုံလူတို့သည် အဝတ်အစားများလဲလှယ်ပြီးသည်နှင့်

တစ်ခဏမျှသာအနားယူပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် နားလိုက် သွားလိုက်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ

ညနေမိုးချုပ်သည်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှမတွေ့ခဲ့ရပေ။



ညဦးမိုင်းသို့ရောက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လရောင်ကိုအားပြုလျက် မြင်းများတိုဖြည်းဖြည်းချင်းနှင်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျင်းလှုံသည် ရှေ့မှသွားနေသောမုံလူအား

“အစ်ကို အိပ်ချင်ပြီလားဟင်၊ အိပ်ချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ဆေးရုံမယ့်တစ်နေရာမှာ နားကြတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏။ မုံလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူး၊ လမ်းကလဲကောင်းတယ်၊ လရောင်လေးကလဲ ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ခရီးပေါက်သလောက် ဆက်သွားကြတာပေါ့”

ကျင်းလှုံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့သွားမယ့်ခရီးက ရက်အတော်ကြာဦးမှာနော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုတို့သွားနေတဲ့ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ခြောင်ခြောင်ဖြူးဖြူးသွားရတဲ့ခရီးကနည်းနေတယ်၊ အန္တရာယ်တွေ အာမျိုးမျိုးဆိုတော့ ဒီနားမှာပဲ တစ်လည်လည်နဲ့ ခရီးကမတွင်ဘူး၊ ရှေ့လျှောက်လဲ အန္တရာယ်တွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်ထင်တာပဲ”

ကျင်းလှုံက

“အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်မတို့ လောင်စားအဖွဲ့အန္တရာယ်ကလွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပြီ”

မုံလူက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“လောင်စားကို ညီမသိတယ်မဟုတ်လား သူ့သိုင်းပညာ အဆင့် ဘယ်အဆင့်လောက်ရှိသလဲ”

“သူ့သိုင်းပညာကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ပြီးအကဲခတ်လိုမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့လဲ လူတော်တစ်ယောက်မို့ တာ့စန်းအိဂိုဏ်းရဲ့ နံပါတ် (၆)နေရာကိုရထားတာနေမှာပေါ့။”

မုံလူကတစ်ချက်ရယ်ပြီး

“လီရှောင်လုံရဲ့အိမ်မှာ မျက်နှာဖုံးတပ်ပြီးရပ်နေတုန်းက ညီမကိုများ လောင်စူးသိသွားမလားလို့စိုးရိမ်မိလိုက်သေးတယ်။ ညီမ စိတ်ထဲမှာကော ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ ကျွန်မကို မှတ်မိသွားမလားဆိုပြီး ရင်ထဲတထိတ်ထိတ်ခုန်နေတာပဲ။ နောက် ကိုယ်ကိုယ်ကိုအသေအချာပြန်ကြည့်လိုက်မှ ဝတ်ရုံအပ္ပကြီးတွေဝတ်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ဘယ်လိုမှမှတ်မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့တွေးပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။”

သူတို့နှစ်ယောက် ခြိုင်းတူရယ်မောလိုက်ကြသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ကျင်းလျှံက စကားစလိုက်ပြန်သည်။

“လီရှောင်လုံတို့လင်မယားဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အပေါ်အတော့်ကိုခင်မင်သွားကြတာပဲနော်”

မုံလူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ရဲ့စိတ်ထား အတော်ဖြူစင်ပါတယ်”

ထိုနောက် ကျင်းလျှံသည် တစ်စုံတစ်ခုတွေးပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်အစ်ကို”



မုံလူက

“ဘာများလဲ ပြောပါ”

“ငေါ်စွတ်စွေဟာ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေကို ဒီလိုပဲ အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး နေရာတိုင်းကိုလွှတ်လိုက်ပြီလားမသိဘူး”

မုံလူလည်း စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ

“လွှတ်ထားတဲ့နေရာတိုင်းမှာပိတ်ဆိုထားကြရင် ကျုပ်တို့ ဘာအစာနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ တိုက်ခိုက်ပြီးဖောက်ထွက်ရမှာပေါ့”

ကျင်းလျှံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလဲ ညီမကြောင့်အန္တရာယ်ချားနေပြီနော်”

မုံလူကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါက ကျုပ်ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ပါ။ သူ့ငွေ လိုချင်ရင်သတ္တိရှိရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ရသလောက်တော့ သူတို့တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ပိတ်ဆိုပိတ်ဆို ညီမကိုတော့ အသိနည်းနဲ့မှဒဏ်ရာရအောင်တိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

ကျင်းလျှံကမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး

“အစ်ကိုက ဘာလိုဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

မုံလူကစဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

“ငေါ်စွတ်စွေကသာ ညီမကိုသေစေချင်ရင် သူ့ဆီရောက်အောင်ပြန်ခေါ်ဖို့အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူပဲသတ်သတ် သေသွားတာ အဓိကပဲမဟုတ်လား”

၂၀၈ * ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းလှ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမသည် သူမဘဝကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိပေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သူတို့နှစ်ဦးစီးလာသည့် မြင်းခွါသံမှ အာပ ဝကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပေသည်။

ကျင်းလှသည် အတန်ကြာကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ

“အစ်ကိုပြောတာလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလို သူ့လူတွေ အစ်ကိုလက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအပေါ်လဲ သူတို့တစ်မျိုးစဉ်းစားတော့မှာပေါ့”

ဝန်းကျင်သည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ မှုန်ဝါးပါးလရောင်အောက်တွင်တော့ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက်သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့်ခရီးဆက်နေကြလေတော့သည်။



ပထမပိုင်းပြီး၏
၃-ဇာတ်သိမ်းဆက်ထက်ဖတ်ရှုပါရန်